

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

**HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.**

**TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.**

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

**HERODOTI
MUSAE**

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

KE 30373

~~RA 44.160~~

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paeonibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo me in re cuius aptissima. WESS.

17. τῶν ἡμετέρων τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illustravit dictionem ad *Tragici Phoeniss.* vs. 447. *Eustathianum* καίανισαι [lin. 18.] Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* lib. I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* καίανισαι voluit, in quo et *Παιονες* liquidior *παρήχης*, ab eo notata, quam quidem altero. Statim πολλῶν τε *Arch.* non absurdum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem creberrime occuparet. WESS.

18. καίανισαι ἐπιχειροῦσι οἱ Παιονες) In his observata *παρήχης* *Eustathio* in *Iliad.* β. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδαθεύσαν ἴσως, ἀλλ' ἐκείνη καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπιστῶσαν, in *Od.* l. p. 366, 18. Studiosae quaesitas recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros *Reiskius* apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.* Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὰν ἐκείνησαν, *Herodoteum* est, ut πολλὸν ἐσώθησαν V. 102. Usitatius πολλὰν ἐκείνησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim *Herod. T. VI. P. I.*

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρογγύλων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρακῶν δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unus si Thracae imperio connoordes regerentur, Herodoto iudice, ἀμυχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κρείττους πάντων ἰθίων. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἔχεται χρημάτων προσδοκᾷ καὶ τῇ ἄλλῃ ἐδάμναται ἰσχυρὸν δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλεῖσι πολὺ διπλοῖα μετὰ τῇ Σουθῶν: nullam addit gentem nec in Europa neque in Asia, quae posset Σουθῶν ἐμειγνυμένων πᾶσιν ἀντισταῖναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum acmulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι ὁ ἔθνος φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ αἴρας ἂν καὶ διὰ πλείους τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Heltonici, Hecataei, similiumque, quin ipsius etiam Herodoti, κατὰφρόνημα. Nostri locus observabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων εὐδένος πλείους αἰεὶ τῶν ὀρθήτων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιστασέσθην. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέει pro φρονίον: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γένει, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπορὸν εἶναι καὶ ἀμύχανον μέγιστον ἐγγίνηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἑνὸς ἀρχεῖσθαι, ἢ φρονίον κατὰ τοῦτο. VALCK.

2. αἱ δὲ ὑπ' ἑνὸς ἀρχοῦσιν) Allubescit Ionicum ἀρχαῖον ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονίον fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἵταρον γένος τῶν ὀίων --- φρονίοντι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem causam, cur inexpugnabiles non sint, Noter in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, καὶ Σουθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi πρὸ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίαν) Stephani Κρηστὼν, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναίαν ex

schedis Med., Κρητικὴν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηκτικὴν καὶ Βασιλικὴν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βασιλικὸν καὶ Κρητικὸν lib. IV. 109., quo Γρηκτικὴ nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 47, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρητικὴν, πόλις Θέρμης. Ἰσως δὲ εἴη ἡ Κρητικὴ παρ' Ἡρόδοτον: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρητικὴν testimonium invocatur *Lycophronia*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενον εἶς καὶ ἀπογεν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanæ vitæ varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, *Hunc omni amicos laude et lætitia exequi*. Hæc ubi leguntur in *Cicéron. Tusc. I. c. 48.*, Græca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* τὸν φόντον δυνὴν τίς δὲ ἔρχεται καὶ, non τὸν ζῶντα, præbent *Aeschia. Seer.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E.* *Dion. Chrys.* pag. 276. D. et *Aristid. T. III. pag. 326.* *Lugebant infantem natum Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνυγόμενοι καὶ ἀνδραγαθία πάντα πάθει: istam scripturam satia adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; altera, ἀνυγόμενοι, non Græcè, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucæ Ev. xiv. 46.* Qui *Herodotea* quoque transcripsit *Stobæus*, hæc a *Nicollao* dederat *Damasc.* p. 603. *Καυσινοὶ τοὺς μὲν γυναικῶν θανόντων, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι*. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davinius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Cicéron. Tusc. p. 88.* *VALCK.*

7. ἀνυγόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνυγόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis deteras. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrent, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* veribus, præstat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davinius* ad *Ciceronis Disput. Tuscul.* lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, *Uptonæ*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύπταντες: et lib. I. 140. τὸν ἕκον Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἱναστος πολλὰς) Eadem de *Paconibus* c. 16. Vere itaque de *Thracia*, ὧ ἐν μέρει λίχος Δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ κοινούμενος *Euripides* *Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula *Getam* fari, Γαμαῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δίκ', ἢ ἔνδεκα γυναῖκας, δαδὲκ' ἑ, πλείους τινίς. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτῶν ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum* *Acolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionic.* *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan.* *Byz.* attigit in *Γισία*, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus* *Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepererat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημι, πόθημι: *Aeolica*, φίλεμμι, πόθημμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Threïssis* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* *Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 53. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ταυταῖς ἐπινατίσθησαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ χθαι, ἐγὼνικς) *Artemi-*

donus Onirocr. L. 9. ετίθεται παρὰ Θραξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναικὰς τὰς ἐλευθέρους στιγματῶν μεσῶς, καὶ τοσούτῃ πλείονα ἔχουσας στιγματα καὶ ποικιλωτέρα, ὅσα δὲ βελτίους καὶ ἐν βελτίονων ἡμαῖσι, ex visu *Dio Chrysost.* proponit *Or.* XIV. p. 235. a. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, *Phanocles* in *Stob. Serm.* LXII. p. 400. Verum de his locupletissime *Io. Rhodius* in *Scribonii Largi Composit. Med.* 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλωτον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud *Tacitum* de *Mor. Germ.* c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλωτον) Quando γῆς ἰργάτην opponit, ipsique τὸ ὄν ἀπὸ πολέμου itidem κάλλωτον habitum scribit, primam *Herodotus* vocis respiciens significandi doctem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὸν τῆς ἐλευθέριας dixerat *Socrates*, si dicti legitimum nobis patrem tradidit *Aelian.* Var. *Hist.* X. 14, Ostendere voluit *Maximus Tyr.* Diss. XXIX, ὅτι λυσιπλόστεροι τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γιωργεῖντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequae censuerunt necessarium. *Hippodamus* sive *Thurius* seu *Milesius* in libro de *Rep.* tres civitatis partes constituit ap. *Stobaeum* p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάναισον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἐπικούρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiore libertatis habebantur honoratiores: vide *Herod.* II. cap. 167. Quod vero *Socrati* tribuit *Aelianus*, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in *Xenoph.* *Oeconom.* p. 482; 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς κάλλωτοις καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἀγούμενοι εἶναι ἐπιμελῆμασι γιωργίαν τι καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepiunt, θάπτουσι πυρὶ, ut in *Aeliano* de *Nat. Anim.* X. 22.

Diódoro Sicolo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam aibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. *Σιγύννας* *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* *Σιγύννας*, sed in Asia, qui Ἰνκαριοῖς δὲ χρῶνται μικροῖς δασύων -- τίθησκα δὲ ζυγνίουσι, prorsus ut hi Europaei, bene *Casazbono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, iῆτι οὗς Ἡρόδοτος φησι παρακαλῆν τὸν Ἰστρον, σιμους ἀσθενίας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γίνοντο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiace*. dixerat vs. 655. Ἀπανθ' ὁ μακρὸς κἀναμύθητος χρόνος Φύε τ' ἀθῆλα, καὶ φανέντα κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' αἰλπτὸν οὐδὲν. Proxima *Σιγύννας* δ' ἂν καλοῦσι -- τὰ δόματα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. *Σιγύννας* δ' ὦν -- τὰ δόματα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quaeeso illi: οἱ ἄνω ὑπὲρ Μανσιλῆς Ἀλγυες, aut, ut *Laurentius* habuit, Ἀλβυες, *Poeni*? Somnia grammatici. *Σιγύννας* δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, *Σιγύννη* καὶ *Σιγύνους*, τὰ δόματα παρὰ Μανδιόων. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὲρ τούτων οἶν εἶναι etc.) Nihil ve-

titus. Fabulabantur apum examina trans Istrum agmina-
tim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabel-
la in fuscis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ
αὖτε τι ἀνὰ τῆς προπορείας οὕτω ἔρπον, οὕτω διεξάναι, ὅπερ περιφν
καχέσθαι lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes easc εἶνα δύσργα,
a veritate quidem haud dolectit, non aptum tamen ad
apes septentrionis regionibus eiciendas. Secus habet,
nec reticuit Aelianus Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀνοήτῳ ἄδαν
exprobans. WESS. — De Aeliano, ista respiciente, et
contraria Herodoteis narrante monuit etiam Valck. S.

CAP. XI. 7. Μύρμιον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit Aeschylus
Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὰν
Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc
Tzetze vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τῆς Μυρμίωνος Ἡδωνός προτί-
γον ἐκάλει, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo
iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex Herodo-
to. Ecce tibi aliud. Schol. in Thucyd. II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ
παταλάσμων Ἡδῶν; καὶ Ἡδῶνας οὕτως Ἡροδότος. Atqui in
Ἡδωνός semper. Scripserat Criticus Ἡροδιανός, quemadmo-
dum et Cassel. in schedis, monente Cl. Dukero. WESS.

Ibid. Μύρμιον τὴν Ἡδωνῶν) Myrcinum Edonidem, Valla:
concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, Herod. Hino
Berkelii firmatur coniectura in Steph. Byz. Ἡδωνίδ' αἶαν dixe-
rat Aeschylus in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur
Bacchi, sunt e Latinis etiam Poëtis Edonides notissimae.
Μύρμιονες, Ἡδωνικὴ πόλις audit Thucydidi, IV. 107. Ἡδωνικὸν
πολεμμάτων, Diodoro XII. 68. Darius apud Io. Tzetzen Chil.
III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non Κῶμῳ) μὲν τῆς συμβουλῆς ἔνεκα τῆς
προτίρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποίησας Μαρδόνης τῷ Ἰστιάμῳ δίδωσι
κρίθην δὲ τὴν Μυρμίων. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πέγης καὶ Μαντίνος ἀνδρες Παιόνες)
Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - ἀνδρες Παιόνες,
ergo tamen inusitatus ἢ a novatore [Herodoto] veterum-
que Poëtarum imitatore positum censerem. Τοιοῦτον. καὶ
καὶ Ἡρόδοτος τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡν
δ' ἰσχυρὰ μακροκαμπυλαίνουσι, (καὶ, Ἡν δὲ νάρκαι, - - ἦν δὲ
φίμωσαι) Τέτρακις τε σωματολόγοι, κρύλλαι σωμαλλίδες, Eu-
clath. in Iliad. ε'. p. 1148, 41. Integros Epicharmi duo tro-
chaicos Athenaei praeiuit Epitome: vide II. p. 65. e. Inter-
iecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* *Lys.* vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἴδασκες τὰς ψάμμοις τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καὶ αἶψα ταλακάρδεις: ubi scribi debuerat Ἦν ἄρα. Non reperietur illud Ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quantum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paconides enim seminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρονται ὑδρίαν, - - - ἐκστρίψουσι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ θήθη, καὶ - - - ἴππων εἰς ἀρδία ἀγούσι, καὶ ταῖς χερσὶ νύθουσι λίθον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λίθον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσιν: nota sunt ἴππων κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάρκται. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντίης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyattis*, *Nicolas Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λίθον) *Euripidis* κλωστήρ λίθον apud *Pollux.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νύθουσιν ἐν τῇς κλωστής τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσιν aut κλώσαν. [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώ, posterius ex κλώσιν formarunt, natalibus τοῦ κλώθω et κλώσινω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμίλειον τῷ *Δαρῖος*, in menda oubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῇς κεφαλῇ) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo rieu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolffius* explouerunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρει τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρει, quod interpretatur ἐπὶ τῆς in Iliad. θ. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἀρδαν, hic *Aeliano* ἐκ ἀρδίας ἀγιν, potum agere, multo est usitatius quam ἀρην. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. va. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κατέσχευε τὸν ἵππον, ὅστις εἶπον: non, quod vulgatur, κατέσχευε. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκ ἐπὶ πρῶτω συνοπῇν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἡλῖος γὰρ εἰ συνοπῇν ἔχειν, Odys. θ. 302. Reduxi οὐκ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρῶτω, in vicinia *alieubi*: sed et per se parum commodus isti οὐκ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit *nequaquam, neutiquam*; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud procul*.] locus autem in *Galeum* Celeb. Editoris ob *Audaud* et *πῶτατα* abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribe *Audaud* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Αυδαυ* λέθο; *Hesychii* possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονία --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si *Aprianus* scripserit, οὐ πόλεις ᾔκουσιν οἱ Παιόνες, ἀλλ' ἀγροὺς ἡ καίμας κατὰ συνάντησιν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paeonibus suis fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. *Paeonia*, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. *Strabonis* χοίραν πολλήν huc pertinet, erudite a *Casaubono* explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. d. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκῆς) ἡγεμόνα *Valla* legit vertitque, sumpto e *Thracia* duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes *Herodoto* quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsā V. 1004 ubi hoc praebent margo *Steph.* et *Valla*. Sic vulgo loquuntur recentiores: *Iancus* apud *Stobaeum* p. 593, 43., οὐκ ἡγεμόνης ὁδοῦ τυγχάνων, --- οὐ στήης (male vulgatur ὅστις γῆς)

ἡγοῦν, οὐ προῆς: est tamen et apud Thucyd. ἡγούμεν τῶν ὀδῶν, III. 98. Alibi Thucydidi talis simpliciter dicitur ἡγούμεν, sicut Sophocli Oed. in Col. vs. 1538. Eurip. Phoen. 1610. Aristoph. Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam Xenophonti. Zonaras in Lex. et Suidas: ἡγούμεν, - ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. ἡγοῦν (Κυρ. An. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγούμενα διόσαντες παραδίδουσι αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαλίους) Sic utcumque bene melius Σιροπαλίους ex Steph. Byz. in Σίρις et Holstenii suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονία lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίᾳ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ - - καὶ Δόβηρος καὶ Ἀγριᾶνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ - - Πρασιὰς ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra Paconiae fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Pacones enim olim eis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud Plinium lib. IV. 10. Adhaerent arte illis Doberes et Paoplae c. 113. Polymniae, haud aliter atque hic. Δόβηρος quoque Παιονία Thucydidi lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νέκτια παιδία δίδουσι τοῦ ποδὸς σπάστῳ) Convenit, non neglectum a Berglero, istud Heliodori Aeth. lib. I. p. 11. ἔρπον δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθοῖτο, ἰμάντα τῶν εὐρυῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' αὐτῷ τοῦ σπᾶστου ἢ τῆς καλῆς ἐπιβάλλειν ἐπὶ τρεψί. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in Aegypti Bucoliis vitae institutum, quale Prasiadem paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. Athenaeus de Thraciae quadam parte lib. VIII. p. 345. κ. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθύς ἰσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάρμακας: in quibus ego Mosynum Thraciae non novi, nisi si ligneas Prasiadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνον, μόσσυνοι, μόσσυνοι, Thracum et vicinorum erant sermone ἔδωνοι οἶκος in Schol. Apollon. Rh. II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis Europae tractibus esse, multi inque his Thorm. Torffaeus Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. Adiani Παιονία λίμνη, eiusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum Prasiade lacu contulit A. Ortelius. WESS.

Ibid. Μουσὶ τοῦ ποδὸς σκάρην). Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentiam lib. I. p. 11. παιδὶον ἔργον ὀρεγόμενον εἰ αἰσθαιτο, ἱμάτια τῶν σφερῶν ἐκείνας ὅσων ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλλιᾶς προβαίης ἐπέτραιε, κρινόν τενα χιμαγωγὸν αὐτῷ τὸν δισμὸν τοῦ ποδὸς ἱπνιήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πικινὰς θύρας, et πύλας ἢ ἀραιάς. Invenerat ille θύραν καταβάκτῃν in Plutarchi T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτῇν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρης καταβάκτῃς, ianuae demissibilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quae tamen eadem ac καταπακτῇ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίστην, in Vallae Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίσαν ac ἀνακλίσσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitae Homeri c. 33. Habet praeterea καταβάκτῃς aemper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταῖς ὄχυνται, quibus subito demissis ocludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβάκταῖς) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπακτῇν obtulissent, quae tandem querelae causa? Pertinent ad sequentia ἁρσὶ σχοινοτινῆς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ὅν αὐτομάτως VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιίττωι τμήματα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntae F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae Philippus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. *Caryophilus*, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐδὲς ἔστι ὑπερβαῖνα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, ἔστι δὲ ἐκ τῆς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐν ξέῳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur *promisit, spondit, daturum se ait*, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, *haec se traditurum vel tradere dixit*. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. ἰδίῳ; et δοῦναι idem valent ac ὑπαρχνῖσθαι, *offerre, promittere, daturum se spondere*. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenaeae monuit, et nos in *Lexico Polybiano* monuimus; ubi quidem quod ad *Indicem Graecitatis Appianae* amandavi lectionem, in eo me memoria sefellerat: nempe in exilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrissc eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appianeo me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δίπρου ὑλίσσῃτο διαπίοντις, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δίπρου ἔσται διαπίοντις etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, *poscunt maioribus poculis*, ad διαπίον egregia; nec minus, impudens Rubrii flagitatio, *Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes?* Cui Plolodamus, homo summa gravitate, *negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres*, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δίπρ. ἔσται διαπίοντις) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δίπρου ἔσται διαπίοντις. Quando com-potores dicuntur διαπίον, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dione forsam solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷον χρωμένους ἐκτελέειν καὶ διακρίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius creditus interpret ista T. H. p. 58. ε. διακρίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph. Eq.* vs. 1400. T. *Hemsterh. Miscell.* Oba. V. 3. p. 53. et *Abresch. Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διακαλασθαι διαπυκνεύσαι διαπυκνίζεσθαι διαξίφισσασθαι διαμυκνίζεσθαι διαφιλοτιμῶσθαι. In *Iso-crati.* *Panathen.* p. 266. v. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγιστα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχροῦνται διακολακυνόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, adulando certantes. διαλοδορεῖσθαι habet *Herod.* II. 121. et *Διωναρχίου,* VIII. 63. VALCK.

19. ἀντρία ἴζοντο) Satis ἀντρία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἴζοντο ἀντρίου lib. VI. 77. ἴζομεθα ἀντρίου lib. IX. 26. ἀντρία σταθίτης *Eurip.* *Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiciculum-ne κτενόμενοι *Arch.* et *Vallae* ait: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντρία ἴζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντρία ἴζεσθαι. Quae spectantium ex adverso consueverant oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [*lin.* 24.] ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π.* Ὑψ. IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiiecit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX, 76. Quantum sic cruciat lamina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγηδόνας ἐφ' ὀφθαλμοῖς) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσιν ἀλγηδόνες ὀμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 f. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio, Fabro, Tollio, Gronovio,* non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius,* collato *Isaci Rhetoris* verbo, quo rogitant *Ardui,* ἢ ἢ διὰ τῶν καλῶν φαίνοντο, modestissime (μάλιστα σφρόνως) respondit, πίνωμαι ὀφθαλμοῖς: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desuisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμοῖς et ἐποφθαλμοῖς vehemens desiderium explicant, sive ἐποφθαλμία τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάλοι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὁθαλμίωντες, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1319. [*Polyb.* XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de *Anim.* I. 12. etc. *WESS.*

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) *Etsi* Ἀμύνταν saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀριστάρχου, Καρδαύλια, Μελιτιάδα, compluresque apud *Portum.* Quod deinceps prudens, sed meticulosus, pater filio, [*lin.* 12.] σχισθὲν γάρ ἐστι ἀνακασιμένον, *Valla*, uti in *Arch.* ἀνακασιμένον, hinc me summoventis, etiam postrema in *Edit.*, per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. *WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) Talia *Euripidis* *Hippol.* vs. 607. Ὡς πρὸς σὺ γονάτω, μηδὲ μὴ μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. *Helen.* vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. *WESS.*

Ibid. ἀνέχου ὀρίων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit *Valla*; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχου ὀρίων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομένων, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: ὄριον, finium, esse credidit participium iom. ὀρίων. Ista solet, ut aliis, (vid. ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 550.) *Herodoto* quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρίων, οὔτε τὴν ὁμὴν ὁσφραίνόμενος. II. 37. ναύμαχος αἱ ἱστὲς οὐδὲ ὀρίωντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. *VALCK.*

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι συνεύσας) Non indigemus composito διανεύσας, quantumvis in *Plat.* *Anton.* p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διανευσσόμενοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα συνεύσας τις πανοπλίη lib. I. 60. et cap. 12. huius *Musae.* Statim [*lin.* 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον *Idem* lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. *WESS.*

19. ἐπιδεικνύμεθα) Nollem *Medic.* scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam *Hemsterhusii* nostri operam ad *Luciani* *Dial. Mort.* XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [*lin.* 22.] ἀνὰ Ἑλλὰς Μακεδόνων ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et εἰς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος

xx infra c. 25. Ἀμύνων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ἢ Μακεδών et Ἀλεξανδρὸς ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιστεφιλανόματα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad *Lucian.* p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [*lin.* 22.] αὐτῆς Ἑλλάν Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in *Herodoto* tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; *Val-la.* Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum *Herodoto*. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tamquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum *Herodoto* τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud *Plutarch.* T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλακας παῖδας ὡς δὴ γυναῖκας, Narrant *Herodoteae* simillimas historias antiquiores, *Pausan.* in *Messen.* p. 288., *Polyaen.* I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, *Xenophon.* Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστολισμένους cum introduceret in conclave, *πισήγαγον*, inquit *Xenoph.* τὰς ἐταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθεζε παρ' ἐκάστην. *H. Steph.* corrigens *ἐταιρίδων*, quæ enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἐταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἤδη scribendum p. 359, 42. ἢ δὴ γὰρ ἠγύσασθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? *Thucyd.* p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ βασιλεῖς τῷ ὀνόματι. *Demosth.* p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ὦμεν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud *Euseb.* c. *Hierocl.* p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur larchas bibisse, οἷα δὴ θεός, *tamquam Deus videlicet!* *Olearius* ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad *Herodotea* *Brissonius* de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis *Iustini* lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in *Epist. Socrat.* 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat *Darius*. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἀλλὰ παῖς κτείνων). Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares *Libanium* T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δαῖπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδουσιν ὑπὸ τῆς μῆτης: h. e., Morello vertente, neque enim qui *Megabazum* interfecerant in *Macedonia* etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρίωνος γυναικός, *Alcmenes* nuncius, in *Luciani Dial. Deor. X. 1.* WESS.

9. δοὺς δὲ ταῦτα κατέλαβι) A *Suidae* interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπέσχε τῆς ἐρμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. *Thucyd.* p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ δεξιμένῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in messorum hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygacem*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν δεξιμένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) .Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in *Codicibus* inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygacem* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos *Persas* interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 3., *Interfectis* omnibus, ignarus rei *Megabazus*, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. - - - Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum *Persae* perierant, verum διαφύμενοι αὐτοὶ καὶ ἡ στρατιὴ αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατάλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Theoc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βαυδάρι ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζήμενων τοὺς ἀσπαραγμοὺς. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum alias ad lib. II. 53. *Herodotus in Ὀλυμπίῃ* solet lib. II. 160. VIII. 134. *Hellenodicas* et eorum collegium Scaliger, P. Faber, *Valerius*, *Perizonius* ad *Aeliani* Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ δάποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα *Pindarum* decet: ne *Poëtarum* quidem imitator *Herod.* voculam ἐν omittere poterat, a *Florentini Codicis* scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ δάποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco posita. *Alexandrum* [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθιζόμενοι ἱκίρουν, φάμιναι οὐ βαυδάριον ἀγωνιστίων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. *Steph.* pro ἀγωνιστίων. *Macedoniae* Principem antagonistae ἱκίρουν. *Hieronem* *Themistocles* πάντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἶπε τῆς ἀγῶνης, tradit *Aelianus* Var. *Hist.* IX. 5. sed tanta *Themistoclis* fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurxerit, teste *Pausania* VIII. pag. 701. In *Herodoto* non significat ἱκίρουν arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκέρθη τε εἶναι Ἑλλαν, καὶ ἀγωνιζόμενος σταδίων ἐνέξικτον τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος σταδίων, ἐνέξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte exidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud *Livium* XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem. exisse optimus auctor significat; quae verba sunt haec *Herodota* tractantis P. Fabri *Agonist.* III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab *Hellenodicis* *Alexander* ἐκέρθη εἶναι Ἑλλαν, atque adeo, qui ante Ὀλυμπίαν ἐκόνοντο ἐκέρθηται, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dōtibz, *ἐντέλθη τὸ στάδιον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. B. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [Animadv. in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus* autem est *Alexander* a severissimis iudicibus *Graecus*, non Macedo, *ἐκ τῆς ἀρχαίας ὡς εἰν Ἀργίος*, [lin. 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 137. *Demosthenes* quidem *Graecam* *Macedoniae* Regibus denegat originem, *Philippum* ut barbarum *Macedonem* traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντες εὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - - ὀλέθρου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris *Philippi*; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem *Macedonas* esse fatetur, *Macedoniae* vero Reges agnoscit origine *Graecos*, et reges legitimos, quippe qui non in *Graecos* at barbaros exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 108. et 104. *Sibyllae* dicuntur *Ἀρχοῦντες βασιλεῦσι Μακεδόνης Ἀργιῶδῃσιν*, apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores *Τημενίδαι*, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεὺς, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. D. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (*Philippus*, *Persei* pater:) et curatio *Heraeorum* *Nemeorumque* suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se *Macedonum* Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβαρὸν ἀγωνιστὴν εἶναι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέπικρε τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte applicans, ut prima *Alexandri* et antagonistae sors exisse significetur. De *Argiva* ex *Heraclidis Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχι μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρμιρον τὴν Ἰδαιῶν - - παρὰ Δαρτίου δωρεὴν λαοβῶν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχι δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praecoptant. [At traiectione verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοράτοις δμῶσσιν ἰλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίας. Plenius, sed copula interposita, Antigdñi dictum, Ἄλλ' ἔγω, ὃ μαιράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτισιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΗΡΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. v. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἐντρατοποιδύνισθαι, ἰμμαχίσασθαι, ἐμβόκισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immuniuit. WESS.

Ibid. δὸς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρῆνῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρμιρον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτισις: quo sensu docebit ὁ πάνυ Τι. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτισμα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτισις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἐγκτήματα talia memorantur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χειρόντην καὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐκλήμ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπεριόρῃ κτήματι, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἑγγαλείς. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi Emmor ad filios Iacobi, ἡ γῆ, inquit, πλατεῖα, ἐκταῖσθαι ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. Polyelem. p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐκκεκτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κοπίεις) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Immo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κοπίεις, ligna in remos. In *Aristidis* Themistocle T. III. pag. 536. τὰ νῆια, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii* Biblioth. p. 698, ed. Hoesch.] interpretatur, κοπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κόπας ἐπιτηδεύα: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπις, [Κωπιῖς oportebat,] τὰ εἰς κόπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] ἐστὶ γὰρ εἰς στρατιὰν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κοπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νῶρρον δ' αὖ κοπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunchius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγιλον πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγίλων vel ἀγγίλου: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μὴ δὲ ταῦτα, post, deinde, ἵκον̄ est, sicuti μετὰ sine addimento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcentis in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, πύμψας Δαρίους ἰππία - - ἔλεγε ταῦτα, lib. IV. 126., et Tomyris πύμψασα κήρυκα ἔλεγε ταῦτα, I. 206. WESS.

16. καὶ ἰς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἰς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. v. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Masti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Θεῖνός γάρ αὐτοῦ θυμὸν οἰκιστὲρ ἔφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἱτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ αἰμαίνας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo, cui similis Ἰνναφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum ascriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχόν ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτος cognitionem quamdam intercedere putarunt, in Artaxerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίῳ ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσίῳ ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι ἄλλοις δίκην ἰδίκασι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis τυμῆς, λεοντίης, αἰγίης, videlicet δορῆς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδεῦρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

cussaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῃ, ait, καί ται καὶ Ἀνθρωπίνῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφαίρας etc. Attigit et in Od. κ'. p. 379, 40. Latet illud apud Athenaeum alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse Brissonius docet de Regn. Pers. II. p. 330. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cambyzes, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in Glossar. redditum ἰνδίσας: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δ) Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, Σπαδίξας, ἰνδίσας. Σπαδίξ γάρ φλοιός ἐστις πρὶν ὅς οἱ δὲ, φλοιὸς ἐκβῆν. Male fortasse ἰνδίσας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., πυρᾶς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πυρᾶν κλάδος, in Nicandri Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radicis ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίζον, ex σπῶν progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰτίη δὲ τοῦτον ἦν etc.) Lycaretum haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentiae eius mortis causam explicabunt: tum αἰνῶς κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpersus est, ex Pavii hariolatione, aut ἀνὰ πλεῶς κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut αἰνὸν κακῶν, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de Lycareto mollissime Scri-

πτορ τοιαύτῃ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτῇ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γινόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persae origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diveratos post infaustram expeditionem Persas arcessere potuit; ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τοιαύτα ἐξηγῆναι στρατηγίας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. Hesychius Ἄνω, ἄνωσι, ἴτιοι, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἄνωσι, ἄνω ἰωῆς, τοῦτοστι, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτίν δὲ τούτου ἦν etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγίας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραθαλασσίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄνω saepe tractancti, quam poetice censet λίξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse; persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάγκη. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio: Ceterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Trielin. ad Soph. Elect. v. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. n. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τε πάλλεσθαι: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπόσης Ἀριανῆς πρό-

σχημα εἶναι τὴν Βαστρακηνήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typhothetae lapsu factum, vocolam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

θ. Πάρῳ κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλασιούς κατήρτισαν, et Mazonius in Stob. Serm. I. pag. 20. Φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατήρτισαντο) Syllabam delerem male geminatum, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλασιούς κατήρτισαν Παρίου; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταπιστῆρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφερομένους καταρτίζω legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. Ἰνα τοι καὶ ἅπαντα καταρτίσω ἐς τούτο, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἔκως τινὰ ἴδοιεν ἀνιστηκύνῃ etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνιστηκύνῃ primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praecedente verbo absorptam: neque inprobo ἀνιστηκύνῃν χώραν de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνιστηκύνῃς. Clarum est, χώραν ἀνίστασθαι hic indicari. Acolivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουνουδῶ ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅτι τινος τρόπου (ὁ κρινόμενος) διοικῇ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὸ τῆς πόλεως διοικέοντα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, Luciani Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. WESS.

CAP. XXX. 2. ἀνδρες τῶν παχίων) Saepe παχῆς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθεὶς, opulencia valde crassescens, uti graviter Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 777. Contra aliorum usu οἱ παχῆς, quorum mens (sive, ex Sacris Litteris, καρδιά) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. XIV, 24. WESS.

11. δύναιμι τινα) Aliquantum copiarum; Valla. Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτανισχιλίην αἰσπίδα Ναξίους εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατελθούην ἐς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδιότητι? Non opinor: vculam τινα mutemus in ἴνα: ut exules Naxii rogarint Aristagoram, εἰ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἴνα κατελθούην ἐς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἴνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex Aristotelis Rep. Naxiorum narrat Athen. VIII. p. 348. a. VALCK. — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιθλασσίῳ τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25. eius praefectura eoipse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. Thucydidī στρατηγὸς τῶν κατὰ audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. WESS.

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Ari-

stagoras, nisi imprudenter, *Nazum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. a. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. *χρήματα δ' ἔνι πολλὰ*) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, *χρήματα δ' ἔχουσιν* dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. *ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδ' αὐτόν τι ἐνιδρύμενον*: et cap. 183. *ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμενον χρίσιν*. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist. ad Galat.* III, 28. WESS.

9. *ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον*) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si *δικαίων* venisset, et *Florentiae* *δίκαια* maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. *οὐτὼ τί σφι κάρτα δοτεῖα εἶναι τὰ χρήματα*: et IX. 22. *οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας σφραγισμένοι*. *Thucydides* VIII. 106. *καὶ ἐνόμισαν σφίσι τι δυνατόν εἶναι τὰ πράγματα* --- *παραγέσθαι*, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] *αἰρεθῆναι* *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. *Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος*) Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale Hebraeorum *בית המלך*, οἶκος βασιλείας, et saepissime iteratum *בית יהודה*, tum *בית ישראל*. Sic lib. VI. 9. *νῦν τις ὑμῶν ἐν ποίσεας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον*: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἶκῳ βασιλείας τίθετε, μὴ φειδόμενος ὄλβου. Quo super titulo nonnulla *Casaubonus* *Exercit. ad Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. *εἰ δὲ ἀληθὴς γι' ὁ λόγος*) Non reluctabor, ubi ex scriptis γι' ἵσται accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procatur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, ἡρώτατο non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμόσμενος quidem *Τήλυος θυγατέρα*, ψευδὴς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. *ἐς Καύκασον*) Si *Casus Chio* fo-

ret vicinior, ex ea Καύκασον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ τὴν Κάραθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας γῆσους, οἰκουμένης ἐστὶν ἰδιῶν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas Casum excludunt. Caucasus, an Caucasa, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, Delphinium, Phanias, et Γερόντων λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. Aeliani lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελόντας accommodatius? Διελόντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πρωστρατίδας et ἐξελόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hesychio διαμρίσαντας, διατίμναντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτίετο τὸν Πέρσῃ) Persam exorare nitebatur poënam deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249. Παρητίετο, ἀντὶ τοῦ ἐλεῶσαι, παρακαλεῖ, παρ' Ἡροδότου: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμῃς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς. Zonaras in Lex. msto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητίετο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητίετο αὐτόν, οὐ δὲ λέγειν· ἀλλ' αἶψα, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ παραιτούμαι σε μὴ χλευαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμῃς σοι αἶψα. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonaræ Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excoerpserat: haec excerpta ad H. Stephanum missa non recepiisse se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervenerunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCK.

18. ἐσπέρχετο) *Succensuit Aristagorae*; nam bene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τῶν αὖτις δὲ θυμὸς ὀρίσθ' ἐπερχόμενος δ' ἀνόρουσι θεῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλα θεῶν βασιλεῖα ἐπερχοῖσα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερβουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμὲ πειθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἴταξαν πειθεσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τοῦτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἐστι;) *Valla*: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthuc tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τοῦτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ εἰ ἀτίττω etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichus II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 26. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτίαι Ἰφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; plene dixit pro Cor. p. 186. δομνύμενος μὴδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nissomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔστω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῆγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ πανανία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτισίλῳ ποιόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adjuvit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutata mallet. τί ἔστι utique idem valet ac τί πρῆγμα ἔστι; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῃ; et in notissimo illo τί ἡμῶν καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἰσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἰσάξαντο cum *Valla et Porto* ex εἰσάγεσθαι, *farcire*, seu ab ἰσάγεσθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἷα καὶ ποτα, non profecto ita sarcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἔς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconvenit. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσαῖξαντο οἷα ἰσίων καὶ ποτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatam importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξικομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἰσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam*, *Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem; quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit *muros munierant*, retulitque ad Σάρτιον. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἔς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσαῖξαντο οἷα ἰσίων καὶ ποτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum conneatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὐτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter Herodotum adhibuerit ἄγεσθαι, ἰσάγεσθαι, προσαῖγεσθαι. Quae habet ἡκται et ἰσῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab Herodoto scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ οἷα καὶ ποτα τὸ τεῖχος ἰσάξαντο, id est ἔς τὸ τεῖχος ἦξαντο, et escuenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἰσάξαντο τὰ ἐν τῶν ἀγρῶν ἔς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Νάξις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ἔκων, οἱ δὲ ἄλλοι διαπαρμέναι κατὰ κόμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic.* T. II. p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; in primis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* Ἰπ. vs. 789. et 802. Ἀχ. vs. 72. *Eip.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμων ἐξβολὰς ἰσχυρογυγῆσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσαντο) Male *Mediceo* eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσαντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituiamus, tueretur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκκληρῶσαι) ἐκτιλίσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεται) ἀπαιρήσεται instauratum a Gronlaudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεται non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἰδασσώσεται: maluerunt ἰδασσώσεται lib. VI. 11. Talium copiam post *Kilsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae* Τιμήνεται et *Pierzonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἰστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ GALEUS. Quae Gellio vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιγίως βουλόμην τῇ Ἀρισταγόρᾳ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτι πολιορκουμένων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ ὕπορον (δὲ addendum:) γράμματα λαβὴν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἰσήμεν αἱ δὲ ποιεῖν: secundum *He-*

rod. ἀπίστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum incrant notae: Ἰστιαῖος Ἀριστογόρου. Ἰωνίαν ἀπόσπασον. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Voisii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἠκαταῖος ὁ λογοποιός; Attiano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοί, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Attiano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidī lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidī libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπληθεῖς αἱ νῆες παρέξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ συμπαόντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῇ πρώτῃ τῶν λόγων) Non dissentio a mastis. Alibi ἐν ταῖς πρώταις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Ταῦτο δὲ Βερύχιδης Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore usu Ariatagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructior, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τερμίσια) Auspiciis utor Schemdarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τέρμερον. ὁ πολίτης Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμίρον et χαμίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. *ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ*) Laurentius *statum rei-publicae Mileti constituit*, haud plene. *Ἰσονομία* et *Τυρανίς* contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives *aequabilitas*, qualis populari in statu. Maecandrius post Poly-cratis, tyranni Samii, fata dilucide, *ἰσὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω*, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. *οἱ πλεῖντες ἀπίσταν*) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] *ἴδες γὰρ δὴ συμμαχίης - - - ἰξευρεθῆναι*: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavi molimen *ἴδες - - συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἰξευρεθῆναι* reformat; Reiskii, *συμμαχίην τινά οἱ μεγάλην ἰξευρεθῆναι*. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: *ἴδες γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἰξευρεθῆναι οἱ*: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. *οἱ πλεῖντες αὐτῶν ἀπίσταν*) Ionice Herodoto *ἀπίσταν* significat *dimittebant*: hic itaque scribendum *ἀπῆλθαν*, id est *ἀπῆλλασσαντο*, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero *ἀπίσταν* (*dimittebant, dimiserunt*) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] *ἴδες γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἰξευρεθῆναι*, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic *ἀνιῶσι τὰς τριχὰς αὐξέσθαι*, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa *ρήσει*, II. 36, 5. *Αἰγύπτῳ - - - ἀνιῶσι τὰς τριχὰς αὐξέσθαι*, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum *αὐξέσθαι* abesse: hic contra, si abesset verbum *ἰξευρεθῆναι*, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De *Anaxandride* eiusque duabus uxoris narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc *Anaxandrides* *Lacedaemoniorum* μένος γυναῖκας τι δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ᾤκησε. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διζῶς ἰστίας οἶκίε, ποίων οὐδαμᾶ Σπαρτιατικά: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratum vel populi; praesertim διὰ σπᾶνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξίσις de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι οὐ γι σιωπῶν) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυθέτιος γενέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers *priscorum* acmulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλον παντάπασιν γένους τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπὶ τι τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἅπας, an *furcillis* eiiciendum: tot tandem conspirans *Codicum* imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum *silestio* *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae *divortium* innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (*Anaxandridae*) πρότερον συνοικῶσαν, ἀρῆσεν τὰ ἄλλα οὖσαν, συνβαίνειν οὐ τίττειν, ubi ἀρεσχῆν vere *Steph. Berglerus*, quo *καταθυμῆν* doctissimus scriptor et *Nostri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in mssis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπὶ τι τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπὶς adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio eiectionum maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id Schaeferi non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ το latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξιο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἔξιμι: unde nomen ἔξεις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσεως) Eustath. ἀπόμνην γυναικὸς ἦτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνεσις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσωτος ἐν μὲν πρόσει, abiciendis opibus, υπερβάλλει: et apud Clement. Alex. Paedag. II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσειν αὐτοῦ (σπίρματος) ἀνδρῶν ἀσπ. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, ἐξέσις. Sequens ποίτων οὐδαμῶς Σπαρτιτικῶν [lin. 11.] perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. Clementi obiecit Alex., Spartaie ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim prodenti, Stromat. II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. Ἰφιδρον βασιλέα) Camerarii ac Porti haud repudio successorem. Putes Clearchi illud apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον Ἰφιδρον ἀγωνίζεσθαι esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budaeum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀληθὲς λόγῳ, sive communiore dictione σχεῖσθαι ἐν γαστρὶ Pansaniae: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ὁμῶς ἰσχυρῶς, lucem praecedenti adspargit. WESS.

[5. συντυχίᾳ ταύτῃ χρησαμένην) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens* reddidit Gronov. idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus:* „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὑπέλαβε αὐτὸν μανίᾳ νοῦν) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπερμαγνέτην fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compotem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere *furiosus* in *Latinis* nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeceunte doctissimo *Viro Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II, p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἀκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (εὐτελέστερον) vocabulum ἀκρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας ληδόν) Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαδόν, modo ληδόν II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγῃ *Aldus* et *Codices* nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγῃ ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγῃ debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus libentarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτιήτας ἤγει ἐς ἀποικίαν) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλεομένην· μένων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγει. ληὸν Σπ. ἤγει dedit Vir Cl. ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perelegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγει censcretur elegantius Homérico et *Herodoteo* ἄγει? Ληὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maithairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant *hōs*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληὸς, ὁ λαὸς, οὗ μνησκται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηὸς, ναὸς, καὶ παῖς, πηὸς, ὁ ἐξ ἀγχιστίας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἢ ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει τὸ Ληὸς. Apud *Hom.* πηὸς frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἐνίοις, αἰτ, δωριζῶν. VALCK.

13. ἀνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλλιστον *Libyae tractum*, χώρον, quem colonis *Doricus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert, Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισσι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Dorieum esse ὑπὸ Μανίων τε καὶ Αἰβύων*, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Αἰβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macae*. *Carthaginienses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Αἰβυες*. Quas etiam in partes Cl. *Πανω* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μανίων τε καὶ Αἰβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Αἰβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκας*, *Αἰβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* *Macarum* *Gindanes* fuere vicini, horum *Lotophagi*: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.,) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλνις. Fortasse *Μαχλίων*, aut alterius *Africani* populi nomen, non *Λιβύων* scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ *Λιβύων* intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων *Λιβύων*. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant *Grammatici*) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἴαν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν πεταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε — ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελασθεις, quod lin. 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεις probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. *Pavii* Ἑλεώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in *Peloponneso* urbs *Eleon*, notissima *Helice*, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo *Peloponnesium* fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Dorio* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope *Tanagram* [in *Bocotia*] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem acquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐν τῶν Λαίου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laium* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ἐξ μακροσύνης ἐκίναστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφω. Hic vellem aequae commode τῷ Λαίῳ verum nomen a me posset substitui: longum *Grae-*

corum χρησολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom.* I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λάιος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολύκλειτον καθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδᾶν, Pindaro celebratum *Ol.* VI. 120. sed neque Iami memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic Herodoteus Antichares, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus Bacidum ἐξ Ἐλεώνης τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Elq.* vs. 1071. vid. *Scheffer.* et *Iac. Perizon.* in *Aetiani Var. Hist.* XII. c. 35. Hoc Spartiatæ consilium dedit Eleonius Antichares, Heracleam conderet in Sicilia, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν φᾶς, Ἐρυκος χάρις παύσαν εἶναι Ἡρακλιδῶν. Dorica ceterosque in Siciliam colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρυκινὴν χάριν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἰχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat Sybaritarum Regem Τῆλυν, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess.* VALCK. — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς; intelligeremus oracula Laio data? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. Λαίου παλαιὰ θύσθαι: et *Electr.* 343. ubi τὰ μὲν νυκτιύμενα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec.* §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici potuerunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam Sybaritas inter et Crotoniatis bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* ætate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum* tyrannum, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* WESS. 11. τῶν Ἰαμιδῶν μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum* vaticinium castigavit *Faber* lib. I. Ep. 19. qui de

Iam et Iamidis plura, et *Pet. Victorius* lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πρὸς ἑλάνιστον καὶ Ἑλλανας (verba sunt Pindari) γίνεσθαι Ἰαμίδων inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἑμπύρων μαντικῇ uti, quorum observationi *Pausanias* adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰσθί [lin. 13.] τὰ οὐ προσχωρεῖ χροστὰ θυομένην *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Pegerit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. *Thucyd.* II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὗτοι λήγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocola, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὗτοι λήγουσι a *Pavio*, ταῦτα δὲ τοῦ οὗτου a *Reiskio*. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) *Laurentianum* prope *Crastin*, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo, *Ortelius*, *Pinedo*, et *Galeus* ob Κράστον *Arch.* comparant *Stephani Κράστον*, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec *Siciliae* urbs; Κράστις amnis *Italiae*. De *Sicula Crasto* bene *Ph. Cluverius Sicil. Antiq.* II. p. 391. *Crastin* (tametsi de *Sybari* et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, *Ital. Antiq.* III. p. 1265. Equidem, quod olim [in *Diss. Herod.* p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθναίη ἐπὶ τῷ Κράθιν scripsisse *Herodotum*, non muto. *Sybaris* sita erat ἀνὰ μέσον δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάρηος καὶ Κράτης in *Diodori* XI. 90. et XII. 9. De *Crasti* silentium. Porro ubi de *Aegis Achaiae* Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθιν ποταμῷ αἰένναός ἐστι, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante *Pausania* VII. 25. Cur illum quæso *Achaiae* perennem amnem, αἰένναον ποταμὸν, vocat, si idem *Italico* conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. *Torrents* hieme *Crastis* fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco *Tanagro* in *Virgilii Georg.* III. 151. ubi *Servii* ex vero adnotatio, *Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrents*. Bene in *Glossis: Ἐνροπόταμος, torrents*. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse *Vir* praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ το latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξιο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἔξιμι: unde nomen ἔξεις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon* *Palaeogr.* p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσεως) *Eustath.* ἀπόπειραν γυναικὸς ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ἐύνους τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσπερος ἐν μὲν προίσει, abiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόεισιν αὐτοῦ (σπίματος) ἀνδρωδότη. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἐξέως. Sequens ποίων οὐδαμῶς Σπάρτηνικα [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, Spartaie ἐπιτίμιον μονογαμίον, monogamiae poenam, sancitam olim proclenti, *Stromat.* II. p. 505. Κακογαμίον poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. Ἰφιδρον βασιλῆα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. Putes *Clearchi* illud apud *Xenophontem* Ἀναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλῆα τὸν μέγιστον Ἰφιδρον ἀγωνιζόμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀλλήλῃ λόγῳ, sive communiore dictione σχεῖναι ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἰσχυ, lucem praecedenti adspargit. WESS.

[5. συντυχίᾳ ταύτῃ χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* l. 3. oportebat *Herod.* l. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τι) *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus:* „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὕπιδας αὐτὸν μανίῃ νεύειν) ipse *Herodotus* VI. 75. iradit; antea vero nonnisi ὑπερμέτριον fuisse, id est, hebetiare ingenio, haud satis competentem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II, p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἀκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Cacterum vile et triviale (ὕπερμετριον) vocabulum ἀκρομανής indicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰρήσας ληδόν) *Tralaticium* est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Eo quis in animum inducet, modo λαδόν, modo ληδόν II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγρον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγρ Aldus et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἄγρον et ἄγρ ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγρ debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Annotat. Valck.*) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτιήτας ἤγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλεομένην· μένων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. ληὸν Σπ. ἤγε dedit *Vir Cl.* ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perelegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius *Homerico* et *Herodoteo* ἄγε? ληὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant *νῆος*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληὸς, ὁ λαὸς, οὗ μνησθῆναι Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηὸς, ναὸς, καὶ παὸς, πηὸς, ὁ ἐξ ἀγγιστίας προσγενής (lege πρὸς γίνους) οὕτω δὲ ἢ ἐν Ὀμήρῳ ἐν χρίσει τὸ Ληὸς. Apud *Hom.* πηὸς frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand.* *Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἐνίαις, αἰτ, ἀνέρι. VALCK.

13. ἀνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Καλλιστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert, Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισσι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Dorieum esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ Αἰβύων*, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Αἰβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macaе*. *Carthaginenses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Αἰβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Αἰβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Αἰβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinxit? *Μάκας*, *Αἰβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* *Maccarum* *Gindanes* fuere vicini, horum *Lotophagi*: *Λωτεφάγων δὲ* (IV. 178.,) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται *Μάχλεις*. Fortasse *Μαχλίων*, aut alterius *Africani* populi nomen, non *Λιβύων* scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ *Λιβύων* intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων *Λιβύων*. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant *Grammatici*) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἰάν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε -- ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27. 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελασθεῖς, quod lin. 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. *Pavii* Ἑλεώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in *Peloponneso* urbs *Eleon*, notissima *Helice*, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo *Peloponnesium* fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Dorio* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλιῶνα *Poëta* memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope *Tanagram* [in *Boeotia*] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλιώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Λαίου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laïum* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρύμειδης, ἢς μαντοσύνη ἐπέκαστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφω. Hic vellem aequae commode τῷ Λαίῳ verum nomen a me posset substitui: longum Grae-

corum χρησολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom.* I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λάιος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολύκλειτον καθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμίδαν, *Pindaro* celebratum *Ol.* VI. 120. sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεώνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. El.* vs. 1071. vid. *Scheffer.* et *Iac. Perizon.* in *Aeliani Var. Hist.* XII. c. 35. Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαίων (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φαίς, Ἐρυκος χώραν παύσαν εἶναι Ἡρακλιδέων. *Dorica* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἰχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημωγωγός, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni verò τοὺς Λαίου χρησμούς; intelligeremus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. Λαίου παλαιὰ θίεφατα: et *Electr.* 343. ubi τὰ μὲν νυκτετύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec.* §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatis* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris tempori, auctoritas; cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, δημωγὸν ἀpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* aetate gestū, origo, concitantem. Consimili δημωγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* WESS.

11. τῶν Ἰαμιδέων μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinū* castigavit *Faber* lib. I. Ep. 19. qui de

Iano et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πρῶτον καὶ Ἕλληνας (verba sunt Pindari) γίνεσθαι Ἰαμίδαν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἱμνῶν μαντεία uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰεὶς [lin. 13.] τὰ οὐ προσχωρεῖ χρηστὰ θυομένων *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Pegerit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὗτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὗτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ οὗτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) *Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo, Ortellius, Pinedo, et Galeus ob Κράστιον Arch. comparant Stephani Κράστιον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθμῆν ἐπωνύμιον Κραθίην scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀνά μέσον δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράτιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθις ποταμὸς ἀίνναός ἐστι, ἀπὸ τοῦ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quae Achaiae perennem annem, ἀένναον ποταμόν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crathis fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgilii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ἐρηπόταμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem*

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nominē, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα φαίνεται πολλαπλήσιον εἶσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη περίσται πολλαπλήσιη: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. *Συνέπλεον δὲ Δωριεῖ* etc.) Praeter populares Spartiatae nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συνκτίστας*: non certe *Atheniensem*, qualem nobis interpres praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθηναῖος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ἐμοῦ Δωριεῖ - - σταλέντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter *συνκτίστας* est Θέσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακιδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναῖος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorieo, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum *Herod.* VII. 158, et 205. Una cum illo hic **CAP. XLVII.** periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγισταίων) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucydid.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucyde*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. *περιμύνετο τούτου τοῦ πάθος*) Requirebam in τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. *Πεῖθαγόρῳ*) Numero msstorum Πυθαγόρῳ nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librariorum.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambitioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam *τυραννίδα ἐπιχίρησι Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Periphetios refertur, sed ad Paeones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περιπθίους. S.

[15. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραίῳ vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχίτο πλίων) Mendam agnoverunt docti homines. Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐὼν τοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλῆς abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praesferendum praesenti ἰλάσκονται iudicaremus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκεον πινακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐντίτυπο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πινάκιον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθῆναι τοὺς πινάκας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοί εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στράν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκοντι πρήγμασι τὰδε πρῶτα εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ παῖδιον ex Ciceroe Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stánleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει περυσωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἰβαίλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἀδελφὸν πρῶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apolloniū Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster alias. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἀν' ἑχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἀν' ἢ θυμὸς, αὐτοὶ ἀν' ἑχοῦσι. VALCK.

36. Κιλίκων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et abaque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι οἷοι. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοι ἱερ., duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ Φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τὸνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπην I. 188. tueretur τὸν Χοάσπιν, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatie. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην b. l. cum aliis omaibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπιν, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπιν ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου περί ἐρίζει) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τί ἴσσι ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τὸ τοι γένος ἢ κατορίσκεις Ἐγγύθεν ἢ Πάνισσι κακοννάμοισιν ἐρίσδει. Apud Athen. III. p. 75. B. Lynceus Samius: τὰ ἱριναὶ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμιναι σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδὶ χρίσιν dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλον Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi, 15., ubi viridi - - certat Bacca Vanafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δὲ - - - ἄρχειν) Persimile vulgato est παρ-
εόν δὲ οἱ ὑποχίρμα πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque
alibi. Hic vero vehementer παρέχον δὲ blanditur ob codi-
cum copiam, et verbi frequentem in *licentia* usum: παρ-
εῖν ἂν σφί, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρῆσχε,
non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a
Porto. WESS.

Ibid. παρῆσχε δὲ τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex
scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρῆσχε. Euri-
pidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρὸν μοι, τῷδε δουλεύσας
ποτὶ; Ipse Herod. I. 129. παρῆσχε αὐτῷ βασιλεὺς γενέσθαι. Sed
multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat.
παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud Hero-
dotum, notat ἔξεισσι, πάρισσι. Legitur in eadem phrasi, III.
142., ἰμοὶ παρέχει νῦν ὑμῶν ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140.
παρέχει ἂν σφί - - - εὐπετίως ἐξυρίειν τοὺς Πέρσας. In oratione
Candaulis, παρέξει, per παρίσται interpretatur Dionys. Ha-
licarn. qui nec ipse participium παρῆσχεν in eundem ad-
hibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib.
III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρῆσχεν,
et παρῆσχεν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 21.
326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἡλθὼν ἐς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox
ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνων εὖ) Longe eos, qui de excel-
lente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach.
Suartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Cri-
tic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διδάλλε,
Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap.
107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in cor-
poris cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum mori-
bus inmaniter discrepante, ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλ-
λην τροφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et
Suidas in Οἶκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐπετία λέγεις Λακεδαιμονίσι) Advertit
animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπετία sive εὐπετία,
cui, plures si suffragarentur, patrociniū haud abnue-
rem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπετίαν εὐπε-
τία in Stob. Sermon. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu
delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomodo cūque capias, nulli minus λόγον desiderabant ἐνέπια, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. ἐνέπια enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat ἐνέπια. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis ἐνέπια recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum ἐνέπια expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cléomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (ἐνέπῃ λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse ἐνέπῃ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκος τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (ἐνέπια) intelligi par est, hunc etiam scribam ἐνέπια debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσθήκει) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἄτε ἱκετιῶν ἐπακούσαι, et H. Stephani παριστῆκει. VALCK.

Ibid. ἐπακοῦσαι ἐκείνῃ etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱκετιῶν ἐπακούσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum-

que adeo ad focum se contulit; id ἰσχυρῶς ἔσται ἰσχυρῶς
tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut
auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani prae-
terea παριστήκει, assistebat, loco προεστῆκει, non equidem,
si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis
commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var.
Lect. S.

13. διαφθερίει σε). Cleomenis Gorgo apud Plut. in di-
ctis Laconic. p. 240. v. καταφθαρεῖ σε, ὦ πατέρ, τὸ ξενύλλιον,
ἐάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλης, eleganter, nec sine
convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθε-
ρίει Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c.
41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερίει σε ὁ ξένος) Ut Alcice plerosque Xe-
nophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes:
multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam
suavissimum Gorgas, partim saltem, T. II. p. 240. v. Κα-
ταφθαρεῖ σε, ὦ πατέρ, τὸ ξενύλλιον; ἐάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας
ἐκβάλλης; Legit-ne apud Herod. ἀποστήσῃς? sed scripserat no-
ster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστήσῃς ἡς. Apud Hesych.
vulgatissima vox Ἀπιστάς auctoritate legitur Aeschyli mu-
nita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse vi-
detur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλιον. Dorice φθαίρειν diceba-
tur, ut πκαίνειν: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. κ'.
p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more ve-
stitum Milesium Spartiatae filiola ξενύλλιον vocabat, more
Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indi-
cans: ἐπύλλιον et κρετύλλιον similiter adhibentur; et ob eam-
dem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. Theocrit. Eid.
V. vs. 40. φθνεζὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. Aristoph. Ἀχαρν. vs.
516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακισκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώ-
πιον, Demostheni dicitur Aeschines pag. 180. Venuste Μενέ-
λαιον, ἀνθρώπιον λῶττον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. vs. 184.
Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse
monstrat proverbium, Οἶκοι τὰ Μιλήσια: prout eius origi-
nem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur
Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τι πανταχῇ εἰσι) Haec, si nu-
meris ratio constaret, forent egregia, docerentque modu-
lum et proportionem inter σταθμούς et παραστάγγας. In Xe-

nophonis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντὺθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς
 τρεῖς, παρασάγγας πεντηκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθ-
 μούς τρεῖς, διὰ πιδίον, παρασάγγας πεντηκαίδεκα. His gemina
 ferme Nostri τρεῖς αἰεὶ σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντηκαίδεκα καὶ
 ἡμῶν. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim
 σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo am-
 plius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique pro-
 portio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δύο, et lib.
 I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας ἵκοισι comparat, ubi do-
 ctiſſimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plu-
 rima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent.
 Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem
 viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν
 οὐκ ὅσον αἰσδρὶ σταθμούς κατιστήσαντο, πῇ μὲν ὁπῶ, πῇ δὲ τούτων
 ἰάσσους, οὐ μὲν τοι ἦσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πάντα. In
 via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme
 mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam
 Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehi-
 cularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda
 mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos
 in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itine-
 rario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos,
 consulendus est Parisiensis Academicus De la Barre,
 cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum
 Acad. Inscript. inserta; et Heeren in Ideen über die Poli-
 tik etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλως ποταμός ἐπ' ᾧ πύλαι τι ἵππῃσι) Portas, πύλας,
 fossis aquae coercendae, et, si usus requirebat, emittendae
 caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύ-
 λαι ποταμῶν, מִן הַיַּרְדֵּן נָחַל נָחוּם, quibus laxatis urbi Nino ex
 Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hæc in
 ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal.
 IV. 19. מִלְגָּא, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad
 regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho
 norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enor-
 miter lapsu. WESS. — Popularis sui De la Barre lapsu,
 qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit,
 notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. po-
 nitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris
 præcludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in Aldi Camerariiue exemplis et msstis duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista Salmasianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum Schaefero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ὕστερον [lin. 25.] alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinget itaque cum Cl. Pauw, οἱ δὲ ὕστερον ἐκ Μαιτηνῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν πρότερος, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alteram intelligamus duos illos cognominos, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero^o probabiliter statuit Heeren. S.

28. ἰσβάλλοντος) Arch. ἰσβάλλοντι, ὅβ consequens μεταβαλόντι, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibicine fulciatur, Gronovius docere noluit, nequum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰς τίσσεις, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. WESS. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii „coniectura, σταθμοὶ εἰς τίσσεις καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατόν, stathmorum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At

in ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiantur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam conjecturam quidem conati sint proponere: S.

53. *οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκά καὶ ἑκατὸν*) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis* *quadringentis* et *quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse maiorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt futo. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μιμνόνια καλούμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. *ἡμέραι ἀπαρτί ἐννεήκοντα*) Critici ad Comici *Plut.* va. 388. *Κέχρηται αὐτῷ (ἀπαρτί) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτί*: quod scholion *Suidas* in *Ἀπαρτί* describens, pro στάδια δύο praebet στάδιαι εἰς sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hezychii* *Ἀπαρτί*. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. *ἱερυκνήνους* - - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* *Athenas* ἐκρύβισσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 6.] patre fratreque longe τερρακνώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. B. τὸ πιστεύεσθαι πάλιν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων πλὴν ἴσθαι ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [Rhodius] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νῦν πρὸς ἀλλήλους ἰταίμεν συμφρονῆσαι πολλὰς τυραννίδας καθίδη, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys. Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσα ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos paephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνη, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incocepto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνων) ὃ ποιῶν αὐτὸν τι καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιον τι καὶ Ἀριστογίτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth. contr. Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρασίᾳ, τὰς αὐταῖς δόξαι δαρεῖς, ὅσας Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογίτον· vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 166, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatis. VALCK.

7. ἐν ἔτη τίσσερα) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in *Hipparcho* p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodavello* *Annal.* *Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατὰρχι δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', *Ἡρόδοτος* δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex tum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλήθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλήθι δ' ἰών, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἀνθρώπου ἀλκῶν fingeat, longe a *Brodacii* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπεριθέμενος ὀνησπόλοις) Eadem τοῦ διωριδαίμονος reliquo eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπυράμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spectam visionem, sed eius expiationem et ἀποκαταστάσιν inui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necia Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 31. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur *Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσῳ κρησάντων, ὑπὸ τῶν εὐχάντων ἀναστάντες*: *Scholiasta* mstus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἰτ, τοὺς *Ταναγραίους*, καὶ *Βουλομένους* αὐτῶν ὑπακούσαι, οἱ *Θηβαῖοι* ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς *Ἀθήνας* ἐλθόντες ᾤκησαν μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας *Ἡρόδοτος*, *Γεφυραίους* τοὺς *Ταναγραίους* καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρίς.] De his egerunt Gephyraeis Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραῖον γεγενῆσθαι λέγων ἀνέκαθεν τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοινίκας εἶναι Φοινῖν, αὐτὸς οὕτω πεπισμύμενος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσθήγαγον διδασκαλία) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκαλίον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilus M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδίζον μετ' ἡμῶν τὸ διδασκαλίον: et Homil. V. pag. 43. εἰνα πρῶτον ἐκίνο πρόσταγμα διδασκαλίον τῇ φύσει γίνηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τούτοις ἰχρίωντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται Φοινίκαις: et primo quidem iidem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptionis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obliatos Aristotelis Θαυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ ταῖς βίβλους διφθέρας καλοῦσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem pellium *rasarum*, sive διφθέρων, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθέρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 33. et *Agathias Schol.* II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est *Varronis* de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud *Plinium* Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et *Cassii Heminae* cap. XIII. eiusdem Pliniani libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βιβλους scriptitasse, ad *Hom. Eustathius* p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίων ἔκλων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) *Vallam* sefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore *des Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more *Herodotus*, barbaris etiam isthaec aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλὸν ἐν ἔργῳ γυγνόμενον videbatur incerto scriptori πρὶ Ἀρίστων, c. 3. conf. ad *Palaeph.* cap. 31. *Galeus*. Persica sua se *Ctesias* hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθέρων, teste *Diodoro* Sic. II. cap. 32. ubi vid. *Clar. Wess.* et *Ti. Hemsterh.* ad *Poll.* X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant *Herodoti*, loco quem *Leopard.* excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et *Diodor.* III. 38.; commentarios regios, *Livius* XXXIII. 11. *Philippi* Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, *Lucian.* *Demosth.* *Encom.* §. 26. *Arcturus* qui *Prologum* agit in *Plauti* *Rud.* vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad *Iovem*: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas *Iovis* tabulas διφθέρας dicebat: *Diogenian.* III. *Prov.* 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δὲ οὐκ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεται τὰ γινόμενα, πικρὰ λαιός. Quae praeter *Diogenian.* IV. 95., *Zenobius* habet *Cent.* IV. *Prov.* 11., senarium efficiunt, e veteri quodam *dramate* propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ χρόνιον εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor *Philopatr.* inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γὰρ γραφίτας φησὶ ἐν τῷ ὁράῳ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεισθαι. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. in τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰουμπίου) Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ ἐς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Iomenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὲς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαῖοις καὶ τοῦ ἀναθῆντος τῇ δέξερ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in *Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730.*, non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De *inscriptis litteris* in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ionicis* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τοῖς λαοῖς, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Τ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript. Herod. p. 54.* in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Maffei* Antiq. Gall. pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulo: γράμματα θανμαστά, ὡς παμπάλαια *Plutarcho* de *Socrat. Gen. pag. 577. E.*; namque additum ibidem, ἰδιός τις τύπος καὶ βαρβαρικός τῶν χαρακτήρων, ἐμφανέστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοίων) Correxeram olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, αἰνῶν ἀπὸ Τηλεβοίων: cum huc rediisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod. pag. 167.* Quidquid a *Scaligero* super literis his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq.*, consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat xvi.; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De litteris *Cadmeis* *Plutarchus* T. II, p. 738. E. illas, αἰτ, τετρακτὴς ἢ τετράς γινόμενη παρῖοχι: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἱκαλίδου στοιχείων φράζοντες ἀποχρώτως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb. p. 121.* In primo versu

legi debuit ad mentem *Salmasii* MANETHEKEN EON. Uai-
ca litera adiecta sensum daret diversum, neque absur-
dum: ἱόν· ἀπὸ Τηλ. ut se tripus diceret *dedicatum de victis*
Telebois. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu fre-
quenter legitur apud *Pausaniam*; qui nonnunquam pri-
sca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis
Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπίγραμμα
ἀρχαίως Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμ-
μασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἡλεγεῖον
γράμμασιν ἔστιν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίως) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et
VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.) Nisi ἔω· ex prisco ἔω eundi no-
tione, quae *Reiskii* opinio, censeatur, malletm ἰὼν cum
Slado et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria,
qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus* *Amphitr.* I. 1.
51., *Thebas* redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et
ἰὼν commutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit
ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam resti-
tuendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθνευστον ἐκ
Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa
vero [lin. 8.] ἡλικίην δὲν εἶν κατὰ Λαῖον sincera sunt. *Amphi-*
tryonem *Laio*, *Herculem* *Oedipodi* aetatem egisse aequa-
lem, generationum in *Apollodori* *Bibliotheca* series dilu-
cide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ εὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex
margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκρόωντος: in Latinis
autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis* filio nomen
habens: non, *Hippocoontis* filii: isthoc modo Graecismum
saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requi-
ritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod *Reiskio*
placebat: filius *Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκρόων-
τος: et Δαίης ὁ Αλβδάκων, τοῦ Πολυδάκων, τοῦ Κάδμου. VALCK.
— Bene τῷ Ἰπποκρόωντος dedere codd. mssti. Animadver-
sio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit filius,
vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Her-*
cule peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II.
10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλας) Quos vocat Ἑγ-
χέλας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas de-
signari putabat *Mardonius*, scribens ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἑγχέλων στρατὸν πεποιημένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. *Laodamantem*, ab Argivis victum, ἐς Ἰλλυριοὺς ἀβίαισε scribit; de *Cadmo* antea, ἐς Ἰλλυριοὺς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἑγχελίαις: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, *Gephyraei autem cum in suspicionem venissent*, verterat *Valla*: hinc quid ille legerit, quaestio. *H. Stephano* placuit ὑποπιπθέντες, *L. Bos* ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore *Laurentius* fuit ex schedarum consensione; loci sententiam *Cl. Gronovius* optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens *Gronovius*, ῥῆσιν istam latine sic convertit: *Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas*. In *Notis* autem idem *Gronov.* monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse insereri. *Wesselingius*, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem *Gronovii* ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab *Boeotis recedunt* graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta *causam* significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δίῃς, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, *prae Boeotis*, propter *Boeotos* secessisse illos, id est, metu *Boeotorum*, sive a *Boeotis* coactos; quam in sententiam commode *Larcher*, *les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes*. Sic φύγειν ὑπὸ τινος, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec *derelicti* verti debuit a *Gronovio*, nec a *Larchero* his gallicis verbis reddi, *on les laissa alors tranquilles*. Ἐπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab *Argivis* erant eiecti. S.

11. Ἀχαΐης Δῆμπος etc.) *Cereri* Ἀχαΐης, quae et *Gephyraea*, templum et sacra praetereo. *Cupidis* abunde labor *Io. Meursii* Lect. Att. V. 31. et *S. Bocharti* lib. I. *Canaan*. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Λειψύδριον. Sic scribitur apud *Hesych.* hac voce et alibi, et apud *Suid.* in Ἐπὶ Αὐτιλιδίῳ: item in *Scolio* apud *Athen.* XV. 695. E. et apud *Etymolo-*

gem p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeteram ne alteram quidem (*Ἀρψύδιον*) utique dampnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune *Paeoniae*, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρτης Lipsydrium locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Hesychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra *Parnethem*, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* *Alcmaeonidae* exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐνὶ Ἀρψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, *Alcmaeonidis* ad *Lipsydrium* rem pessime cessasse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. f.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Ἀρψύδιον τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küsteri*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse dampnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnkens* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hicsuum Iovi restituatur cognomen, cui in *Parnethe* monte sacrum altare, Βωμός Σημαλίου Διὸς dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaeus* Iupiter *Gyrardo*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλίου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰσημαλίου pluuii Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemnī precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus, ait, aram Iovi Icmaco (Icmaco) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βωμόν ποιεῖται μύθων Διὸς Ἰκαμάου. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάρινης, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίας, defendens Larcherus, ex Harpocrate voc. Παιονίης καὶ Παιονίδας coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. z. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιονία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrum ὑπὲρ τῆς Πάρινης situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάρινης. S.

14. τὸν μὲν --- τὸν τῶν ἰόντων) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thueyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superasset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati conciant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. πωρίνου λίθου) In Iungermanni exemplo Παρίνου ορε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Poluc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed. Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. XVII. sect. 28. et, quem ibi *Harduinus* citavit, *Theophrastum* περὶ Αἰθων pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Λακεδαιμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consentiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impigisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox lin. 4. pro χρησόμενοι, praeter necessitatem, χρησάμενοι invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 334. S.]

2. et seq. ἀνίστηεν τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) Herodotum sequuntur Schol. mstus in *Aristid.* Panathen. Ἰσπίας, ait, ὡμῶς ἐμαῖσι τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τοῦτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τουτίστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corrigitur in Δελφοῖς: recte; modo scribatur τουτίστι τὴν ἐν Δελφοῖς) ἱέρειαν παρκαλεῖ ἐπὶ τὸ χρηῖσται τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedaemonii* [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμόλιον μετὰ στρατιῆς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem Herodotea criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. D.) oraculorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pecunia corruptam non dubitavit ut *Ψευδόμαντιν* traducere, Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* Περιᾶλλαν τὴν πρόμαντιν ἀναπείθει τὴν Κλεομένης ἐβούλετο ληγεῖν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Secundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὤνῃσατο. Quin iam olim a *Lycurgo* legislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πεπισμένη αὐτὴ συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. Donis corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [lin. 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes *Lacedaemonii* humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ προσέχοντες ἐποιῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos *Socrates Platonis* in *Apolog.* p. 29. c. ἐγὼ ὑμᾶς, οἷς, ὃ ἄνδρες Ἀθ. ἀπαίτῳμαι μὲν καὶ φίλῳ, πίστευμαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Laecae Act. Ap.* v, 29. In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφίριν σθι) Sugillantur a *Plut.* de Malig. p. 860. d., ac si καλλίστῃ καὶ δικαιοτάτῃ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque inpietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, *Themistoclem* (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116. F.) consimiliter *Pythiam*, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [lin. 8.] ξείνοις τὰ μάλιστα, eodem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect.* I. 2, 5. S.]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in *Thessalia* eiusque vicinia urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perraeibis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra *Thessaliam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam *Thessalis* intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpretes ostendit. S.

23. ἐς τὰς νῆας κατέβη) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hio fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ πύχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ πύχος καταράξαντος. Noster V. 106. καὶ καταβήκαρτε σφαις ἐς τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατεῖραντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. *WESS.* — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπεργμένους ἐν τῷ Πελ. τίχῃ habes cap. 64, 12. *S.*

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί) *Unius Anchimolii* εἰς τὰ Φαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ ἐν Κυνοσάργεϊ. De isto *Herculis fano Mearsius* egit in *Athen. Att. lib. II. c. 2.* Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschinīs Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. *VALCK.* — Sepulcrum graece proprie τάφος est; ταφή, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ τὰ Φαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra.* *S.*

CAP. LXIV. 6. ἢ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag. II. cap. 2, 9.*; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. *VALCK.*

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, *Cl. Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς *Τομύρος* ἐλθῶς lib. I. 207. et *Poëta Iliad. v. 601.* ἰθὺς *Μενελάου* καὶ ἀλκίμου ἦν, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω apud *Stob. Serm. XLIX. pag. 356.* Stragem equitatus Tessalici sociorumque *Hippiæ* explicat in *Lysistr. vs. 1154.* *Comicus.* *WESS.*

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo mssorum silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσέειποντο ἐπὶ σφίεας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμήσειναι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [*lin. 7.*] ἢ αὐτὴ αὐτὴ σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκυθῇσι ἀντίστον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῖχος Πελασγικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud *Thucydid.* lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum *furtim ex Attica emitterentur* alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, *Thucyd.* I. 89. *Lycurg.* contr. *Leocr.* p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. *Demosth.* de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεκτίθεντο τὰς θυγατέρας παῖδά εὐσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi iubet *Aeneas Poliorcetes.* c. 9. ζύγη ἢ ἀνδράπεδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προσοίκους, morem antiquum et verbum illud declaravit *Casaubonus*. Quae de *Pisistratidis* paulo post dicuntur, [ἀρξάντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔρτα etc. *lin.* 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt *Periz.* ad *Aeliani Var. Hist.* III. 21. et *Bouhier Diss.* sur l'Hist. d'*Herod.* cap. 14. VALCK.

12 seqq. ἐξ Σίγειον etc.) Vide *Terpsichores* c. 94. et *Thucydid.* VI. 59. Annos *Pisistratidarum* tyrannidis *Aristoteles Polit.* V. 12. xxxv. numerat, *Noster* xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa *Pisistrati* computatione exiliorum nata. Io. autem *Meursii*, annos istos *Hipparcho* et *Hippiæ*, patris ratione non ducta, tribuentis in *Pisistr.* cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a *Bouherio Diss.* *Herod.* c. 14. et *Ed. Corsino Fast. Attic.* T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima *H. Valesii* cura ad *Diodori Excerpta* T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος εἰ ἔχη. *Euripid. Med.* vs. 419. οὐκ εἶναι δυσκλίαδος φάσμα γυναῖκας ἔχει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τῶν

ἐστὶν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. αὐτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἶδμεν, αἱτ., παραμικρὸς πίστειος ἔνεκα τοῖς ψόγοις ἔπαιτους τινας Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ αἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτηρ τοῦ συγγεαφίως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπεύμενον τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατρῶον, et Iovem ἐρκυῖον: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθουν Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διός, κοινὸν ἀπάντων Καρῶν, οὗ μέγιστος καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρῷ αἶσθη. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὗδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοίρᾳ θρῆψεσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δικάφλους ἱποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλὰς ἐφύλετυσσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ ποτε δικιδιὸν εἴπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τισσαίρων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκαμανίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) δαδὶὼς μὴ ἔν τινι κειρῷ μία τῶν δ' φυλῶν βουληθεῖσα τυραννῆσαι προσποίησεν αὐτῇ τὴν ἄλλην. Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο Φυλάς, λαβαὶν P'. ἥρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς Φυλάς ἃς μέλλει κτίζιν. λαβαὶν τὸν χρησμὸν, καὶ ἰλθὼν Ἀθήνῃσι ἐποίησι δέκα Φυλάς, ἵνα καὶ, ἐὰν βούληται μία τῶν δέκα τυραννῆσαι, μὴ δύνηται πύσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P'. in l'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Τελίωντος nomen adfirmavit *Wess.* in *Diss. Herod.* p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Τελίωντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, *παίδων γι Λέοντος*. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen *Τελίωντος* ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta *Τελίωντες* in *Αλγικώριως*. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim *Γεδιόντες*, quod ob vicinam *Λ.* et *Δ.* idem: *Euripidis* in extrema *Ione* verba, et *Pollucis* VIII. 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* prae-scriptum conformat, *Nov. Lect.* V. 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] *Τελίωντες* defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab *Ionis* filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime *Τελίωντες* explicabuntur *γεωργολοί*, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem *ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ*, *ΑΡΓΑΔΕΙΣ*, *ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ*, *ΟΠΑΗΤΕΣ*, tribus *Cyzicenses* quatuor; haud dubie ex metropoli *Mileto* derivatae, atque ad hanc ab *Atheniensibus*, *Milesiae* coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* conmonstravit. Est quidem *Τελών* virile inter *Atticos* nomen apud *Apollon. Rhod.* I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργαῖδης in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελίων. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελῖοις, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθῖν, aut αἰθῖν. Γελῶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελῖοις Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et sursorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. L. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones uli Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti sortae ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπίων εἶναι) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελεθεῖναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχυλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ διατρε παραγωγῆν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530. 542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βελυδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπὶ τῶν εἰρηκα, quae ad ἔπαισι βελυδοῦς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc.* S.

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνίαται) Ex *Herodoto* vicina enarrans *Eustathius*, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus *Herodoto* paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuissent fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνίαται, prae omnibus, *Lib. VI. c. 63.* ἀνδρὶ εὐδοκίμοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλῶν. *VII. 83.* κόσμον πλείστον παρέχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. *VIII. 69.* Ἀρtemisiae τιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. *lib. I. c. 25.* et *VIII. 142.* Talia praetermitti non debuerant *Porto*. Recte tuetur illud *Reisk.* in *Dionis Chrys. Corinth.* p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praecuribus probatis codicibus, quibus et noster *F.* accedit, merito *Schaeferus* recepit. Vide ad *lib. I. 203, 7.* notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus *Homerum* persecuti sunt *Argivi*; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργίους, ut est in *Epigr. cxxcvii. T. III. Analect. Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λυστήρα) *Dio Chrys.* Pythiae istud responsum alludens *Or. III. de Regn.* p. 43. v. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτὶ προτεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde *Casaubon.* ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λυστήρ* *Suidae* in voce, ὃ καταλυστήνην ἄξιος, dignus quē lapidibus obruatur; qualis profecto *Sicyonius* iste *Clisthenes*: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli λυστήρ μέγας*, [*lapidationis supplicium,*] *vii. c. Theb. vs. 205.* At quidni *λυστήρ*, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hezychie*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. WESS. — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκείνον δὲ λυστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν ταυτοῦτον ἄρχοντα ἢ αὐτοκράτορα ἢ βασιλία· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit oraculum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyrannono. *Herodotus* *Terpsichore*: - - - ἐκείνον δὲ ληστῆρα. Editiones *Herodoti* praeferunt λυστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et *Anibale Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. εἰς μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, εἰς δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο: ubi τῷ - - - ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aeliani*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensi* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: λυστῆρ, ὁ καταλυσθῆναι ἄξιος, ταπεινὸς λυθολαθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* conicerentur, βάραθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλιβρος frequentibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβε, pro ταφῆναι ἔχει, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* Κ'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τῶς ἐπινυδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια Φόνου δεδικωτάς. Tandem λυστῆρ proprie idem est ac λυθόλος: at qui hoc ipsum, sive λυθόλος, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hezych.* λυθόλε, λυθόβλε, ἄξιμ λυθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque ex-puto: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro Ἀστακοῦς, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ὀστακοῦ; dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μημιστία - - - Τυδεία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχλλία, Ὀδυσσία, Περσία, latine scribentes *Achillem*, *Ulyssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πίπσης, Ὀδύσσης, Ἀχίλλης: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici formā dicebatur Μινίσθης et Μινισθίης Ἀρτιφάτης et Ἀντιφατίης. VALCK.

30. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, *Sicyonios tragoediam invenisse primos*, *Athenienses consummasse*: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. b. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, *tragoediam Athenis docens Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene tyranno* iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti cultu* vetus ante tyrannum usus, ex *iuvenis poëtae* rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra *prolepsin* quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentleii* in *Dissert. Phalar. Ep.* p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶ θανάτῳ) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam *terminationem* significari in -άται: ex vocibus enim

ὧς π καὶ ἕν (καὶ χοῖρου) prodierunt Ῥάται, Ὀμάται et Χερμαίται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μεταφθίς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοιότατα ἐπίθημι. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τιμιωτάτα ἐπίθημι, solas et non nisi *terminationes* addidit, explanetur, ut sine vocabulorum, ne audirent ἕς, ἕνοι, χοῖραι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοῖρου adiciere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετῴκισα μύητοι etc.) Quae de *mutatis* post Clisthenis excessum contumeliosis *titulis*, et revocatis Dorien- sium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutantur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλίας καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλίας καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνις: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Valet. Emend. l. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγυαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγυαλὼν vel Αἰγυαλῶς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382, D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυὼν ἀντὶ Αἰγυαλίας ἡ πόλις ὀνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσσην τῆς Ἀργυλίας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα αὐτὴν οἰκοῦντες. In parte septentrionali ad maris litus (αἰγυαλὼν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγυαλίας, sive Αἰγυαλῆες. Nonnulla dedit ill. Ex. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poetas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι ὥχ ἴσμεν τόδε τλήμεναι Αἰγυαλῆων. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύων --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θυαρίδος --- οἱ οἱ ἴσαν βασιλεύοντες αἰγυαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγυαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum innutato ἀπωσμένον πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δίκᾳ δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένιμι ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Valla. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δίκᾳ decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένιμι τοὺς δῆμους ἐς τὰς δίκᾳ φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἦν τι, τὸν δῆμον προστίμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἦν τι, τῷ δῆμῳ προστίμενος, πολλῶν κατ'ἐπερθε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθῆσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγειται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προστίμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθῆσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προσθῆσθαι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκτείνεσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προσθέμεθα αὐτοῦς recte *Schol.* explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δῖκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατήκτις ἐς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cix. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit *Schol.* in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem *Adnot. S.*

CAP. LXX. 2. ἐπικαλίστα Κλειομένηα) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes* στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὑστερον δὲ Ἀθηναίων χάριτι ἀντὶ τοῦ Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praetiterit συγκατεργασάμενος. Haec vero tertia, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit expeditio. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειομένηα εἶχε αἰτίνην φασὶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξίβαλε Κλειομένηα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam tertiam *Cleomenis* expeditionem adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic iam et secunda, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγίας [lin. 8.] et *Κυλῶνας ἄγους*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢν Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

ος ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρί. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπεν καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλοτρῶν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐμφαίνεται τὸ μέρος τοῦτο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγχι μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρόνης) ἐκίργασται Θουκυδίδῃ. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est Graeculi, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus Grammaticorum, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνικαν τῆς θαυμαστάτης εἶπεν, ὅτι Λέων ἐγέλασεν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ Θουκυδίδου. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, aiebant, ἐγέλασεν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέρω - - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰσάρον ἐστὶ, φεικτόν δὲ τὸ Θουκυδίδου. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. *Nobiliss. Palmerii Naυκρᾶριων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim *Ναυκράροι* fuerint, praeclare *P. Leopardus* Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκρᾶρικὰ* commonstrarunt. Cur autem ἱμερον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. αἱ πρωταῖς τῶν Ναυκράρων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστήσαι αἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτιτραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία Ἀρχουσι τότε ἃ. addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτῶν αἱ ἐνεία Ἀρχοντες ἐπρασσον. Haec:

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *πρὶς Ναυκράων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum *Thucydidem*. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἰκτέας τῶν Κύλωνι θυμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεilahφόντων. VALCK.

7 seq. ὑπεργγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεργγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀντιστάσι, pingendaque ὑποστιγμὴ post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχίγγουν alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - ἰφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσι: quam induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκτέην ἐχίγγουν Ἔνουν μὴ κατὰ φύλασσει, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum locum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἱερείου [ἱερείου] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδῶν ὑπεροφῆς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocl.* *Philoct.* 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε πτερύγας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμείψον δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* T. 100. WESS.

22. ἔξίππτει μετὰ τῶν Λακεδ.) Huc spectat *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ Κλειμένης, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρώτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνίων, Ὡχρη' ὅπλα παραδούς ἱμοί. VALCK. — Ἐξίππτει *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Μοχ κατίδωσαν τὴν ἐπὶ Θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in *Timesitheo fratrem*, quaerat, spero equidem Τιμησίθεον τὸν Δελφόν Herodoto restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem* eius *Laurentius* ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφόν ex *Nob. Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, Τιμασίθειον τὸν Δελφόν, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφόν et Δελφόν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. b. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de fiducia animique praesentia. Λήμμα, captura illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [ὅ. γὰρ εἶσι Λακιδαιμονίους --- ἐκπεπολεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακιδ. perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἔλγειν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἤγειν: ubi *Cl. viri Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος τις ἐν ἀριθμῶς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. Alcaei, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, Dionys. Halicarn. T. II. p. 140. At in Polybio notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφῶσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad Theophrasti Charact. c. 2. Duportus, non mala, sed ex Aem. Porti Lexico. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἰεῖβαλε ἰς τὴν Ἐλευσῖνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. Pausan. III. p. 212. In Scholio veteri in Aristoph. Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, Cleomenes, πολιορκηθὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἄφιδις ὑπόσπονδος, ἀπὼν οἴκαδε πάλιν Ἐλευσῖνα κατέσχε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῶν: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic Thucydidi lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθῆσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι - - ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. Celeb. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et Herodotum ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit Pausanias. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero Thucydidis, non (ut Valck. ait) dum - - in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum Herodoto planissime consentiens. S.

8. Ὑσῖαι) Harpocratiōni, Steph. Byz., Suidae Ὑσῖαι πόλεις Βοιωτίας: [apud Steph. quidem etiam Ὑσῖα, sing. numero:] a quibus non abit Pausanias, Ὑσιῶν καὶ Ἐλευθερίων, urbium olim Boeotorum, ἐπέπια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has Hysias in animo habuerit, dubium nullum: nam Herodoti Hysiae non longe ab Eleutheris

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi Aristide*, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, *Boeotorum* finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wassens* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οὐδὲν αἰσθῆναι καὶ 'Τοιδίς) 'Τοιδίς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. *Oenoë* pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἔσχατος τῆς Ἀττικῆς. *Huius* pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter *Oenoën* et *Hysias*, praeter *Eleutheras*, mons *Cithaeron* interiacebat; *Plataeis* *Thebas* abeuntibus ad dextram erant *Hysiae* et *Erythrae*, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ 'Ερυθρίων, (non 'Ερυθρίων, *Erythraeis*; sed *Erythris*;) κατέβαινεν δὲ εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπερῆρας τοῦ Κιθαιρώνος περὶ 'Τοιδίς εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* primum viam ingressi, quae recta *Thebas* ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter *Cithaeronem* versus flectebant εἰς 'Ερυθραίς καὶ 'Τοιδίς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλησιαντες, ἰπανῆλθεν εἰς τὰς Θήβας καί μιν Ἀθήναξ διεσώθησαν: corrigendum puto ἰπανῆλθεν εἰς 'Τοιδίς. Ad *Thucyd.* plura dedit de *Hysiis* *Wassens*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantis 'Τοιδίς τ' 'Ερυθραίς θ', καὶ Κιθαιρώνας λίπας Νίρβην κατακῆκασιν. Ex *Harpoer.* constat Boeotiae 'Τοιδίω *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte *Cithacrone* pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam huc silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. φων

se pro *Τεως* maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μεταβάλλοντες) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitasem olim vulgatum *μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο*: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀπαλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto *Μεταβάλλειν*, ut Latinis *mutare*, pro *mutari* et *μεταβάλλεσθαι*, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in *M. Antonini* V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in *Aristid.* οἱ Κορίνθιοι, inquit, ὅτε δὲ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, φέσκοντες μηδὲν ἀδικῆσαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in *Corinthiaca* p. 459. A. quod *Casaub.* veretur ne sit ἀνετόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia *Dion* in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰσπίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεομένηος καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρῶτα ποιεῖν ἐπιχείρουσιν Ἰσπίου (ἀπὸ καλεομένηος) hic nomen Ἰσπίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἠγούμενοι τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a *Lysandro* captas Athenas cum *Thebanis* Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat *Herod.* c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: *Cleomenis* tamen in exigendo *Hippia* Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένου δὲ τρυφῶν τοῦ ἱέρου) Manifesta haec altere de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia *Cl. Gronovius*, cui equidem calculum non addo. In altero *Tyndaridarum*, domi relicto, magna obscuritas. *Nob. Palmerius* Exercit. p. 26. *Tyndareos* vel *Tyndaridas* hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe *Tyndarei* nati forent, sed quod *Castoris* et *Pollucis* *Tyndaridarum*, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑπεφθῆναι; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: *Tyndaridae* semper *Casto-*

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπεμψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δόμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque *Castor et Pollux* rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, acquum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδελ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρώματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυοὶ πλάγιοις ἐπὶ ξυνόμενα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religionē culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliatores solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρις (ὄντις,) κἀγαθοὶ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Πρὸ τοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπὶ κληταὶ σφὶ ὄντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὡς οἱ Διοσκουροὶ συμμαχισσόντες

ἦσαν. Apud eundem II. c. 51, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκουρίων ἐπιφάνειαν γυγνύναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἰσχυροὶν τοὺς Αἰακίδας συμπύμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπαρτίδασαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίοντο: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὲ τοῦτο εἶπ.) Poterat πέντην dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς Βοιωτοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτῶν τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. F. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰπποβότας λεγομένους, πλείω καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν Perieles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. B. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mastis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰππεβάται, sed plus priore
Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀρίως ἱπποβότα, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀρίως ἱπποβάτα fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis hāud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longē in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobetarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus proignii facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἱκαλιότο οἱ παχίς) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἱπποβόται δὲ ἱκαλιότο οἱ παχίς τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται hic erat in Flor. Cód. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκταὶ τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀγματοτροφεῖται: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμόροι, qui Syracusis et alibi, γεωμόροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodieum in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flaminius potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἱμπεδῆσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mistus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας· ἀνέθυσαν τε τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμυλώτους ἔδησαν, καὶ χαλκίῃς τέθριππον (leg. χαλκοῦν τέθριππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Istaе πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιουσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχίων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλευσμένων πυρὶ, α περιφλεῖν: περιπεφλογισμένων forte legit Valia. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἢ σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδεδέατο, ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἔσαν σῶαι ἢ Τεγέη, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sanē necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux διμνως legit, sicuti ἀποσίμνως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binæ minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχίων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δοσμῷ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχυνθίντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυσίσης ex ἀχλυσίσης. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὕβριν χεῖρ σβινύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmanitur; et cypus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pauzan. I. 28. WESS,

CAP. LXXIX. 3. ἰς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκίσθην: ad quae Hesychius, πολίφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἔχον ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ διοπρέποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον*, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξεντικαί ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνεγκυῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, 'Ἀσωπίδες' καὶ Φαεὶ Θηβαίοις πολεμοῦσιν 'Ἀθηναίους ἐκπεσιῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἰλίσθαι συμμαχοῦς' δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἴφασαν) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίμπειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκώρους αὐτοῖς ἐπιπίμπουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπιδίδεσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμίνα ἐξ Αἰγίνης ἴπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis Aeacidas. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiace, Oilei F., inpetraverunt ab Opuntis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroes fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Aeacidas παρακλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. E. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλόντο Αἰάντα τὸν Τελαμώνιος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν περνοῖν, τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμέας ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ ἐς τὸν Δημάρετον. τὴν ἔχθρην ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινόντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἔκινόντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινόντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινίσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινόντο πᾶσαν τὴν στρατὴν IX. 48., σινεόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινόντο) Neque Ionice dicitur σινίσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλόντο, scriberem ἰσινάτο: hoc Ionicum pro ἰσινόντο: ex utraque forma conflatum ἰσινόντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικόντο: quodque paulo post legebatur, οὐδὲνα παρπὸν ἀπιδίδου; vel ἀνδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινόντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικόντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. atibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομαι) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem: ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφειλομένη) *Pristina inimicitia*, quae *Aeginetas* et *Athenienses* collidebat, consideratur ut vetus *debitum*: προσφειλόματος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue *Aeginetae* sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσοφειλομένη, *adaucta*? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοιῆσδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τε καὶ Αὐξήσιος) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξήσιος, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρήτοις ἱερουργίαις apud *Epidauros* c. 83. *Paria Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμίας τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμίας nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξήσιον. Binis in locis *Deas* ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utroque Δαμίας nobis offert et Αὐξήσιον, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praeserendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Schol. Aristid.* in ed. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίας γὰρ λιμνίσκουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγαλμάτα ποιήσασθαι Ταμίης καὶ Αὐξήσιος, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίας λιμῶ διεθρίοντο· ἔχρησιν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἐλαίων τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγαλμάτα ἰδρύσασθαι Δῆμητρος καὶ Κόρης, Ταμίης καὶ Αὐξήσιος. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultas, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μυτρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θιῶν καρποφόρων, qua adpellatione *Tegeatae Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Δαμίαν -- εἰπόντες Ἡροδότου -- οὐ μαι γράφειν κατὰ γνώμην ἢν αὐτοὶ προσημαίνουσιν, πλὴν τοσούτο γι, ὅτι εἰδὼν τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά τ' αὖτις κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἐλευσίνοι θύουσιν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖος: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίαν, alimentaque mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. *Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est.* VALCK.

7. πότρεα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιεῖνται, quia αὐτὰ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποκατασκευάζονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένουμεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλιν λαμβάνωμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότρεον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Ἀγγεῖται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς εὐδαίμοσιν κατ' ἐκείνους τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνησι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πάνν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἡμέρης ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, αἰπὸ ξύλου ἐλαίης ἡμέρης, ingeniosa est; dubito an necessaria. Wesselingc. in *Addendis*.

11. Ἀγγεῖται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἱκανοῦς, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δαρδανείᾳ -- φύτευμα -- Ὁ τῷδε θάλλει μεγίστη χεῖρα Γλαυκῆς παιδοτρέφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνησι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνησι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque *urba-*
nam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio
τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Har-
pocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter
ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναίαν Πολιάδα coluerunt Me-
galopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses,
qui iurare tenebantur et Ἀθαναίαν Πολιάδα, secundum foe-
deris formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus ex-
hibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chis-
hull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae ini-
tium: Ὁμνῶ τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΩΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δι-
κταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Ios. Scali-
ger] Aoratium in Deos retulit; me iudice, cum Dea *Epa-*
gesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem po-
terimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum
fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὸν
Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta ius-
iurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in
Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὸν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν
Κρητογενίαν. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic qui-
dem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας --- ἰδίδουσαι τε καὶ
ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas
censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἦκουσαν τὰ τε ἄλλα,
καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepe numero:
καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices.
Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis
Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνον-
τες εἰς Ἐπίδαυρον ἰδίδουσαι τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆ-
ται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia
superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insula-
nos, cogeabant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθηναίη, Xenoph. p. 404, 20.
Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis
XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In tali-
bus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemnibus erat loquendi formula.
Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16.,
ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθηναίη δίκας ληφομένους. Attigit H. Vales.
in not. Mauss. p. 353. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον πο-
λακιστὴ τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γινώσκων ὅτι
δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθηναίη δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

τοῦ. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δούναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique, VALCK.

7. ἄτε δὲ ἴσντες διαφοροί) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροί in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διαφορὸς cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διαφορὸς τοῖσι Ζαγκλαῖοντι. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεισαν c. 98. et ἐκόμεισαν ἐς Ἀμαθοῦντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντο καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediâ verbi formâ. S.

[18. ἄλλοι ἱερογίσι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνέθεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξύν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἰμήνιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μῆτις μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae; qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξύν pro σύν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ἐνῆται, θυμήμενται, ἐνιστήκη, ἐστραφῆ, et ἐστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in συν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξύν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τούτους etc.) Reiskii ταῦν; firmo caret tibicine; τούτους tamen urget morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegidem simulacra repetitum: sic ταῦτ' ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *ἰπιπῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer *Gronovium*, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

. 5. *ἰπιπῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex *Med.* codice. Hoc *Vallam* legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, *qui - - conatos esse*. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens; ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἰπει πειρᾶν*, *quum teniarent*. Illud Herodoteum esse, *Porti* docebit *Diction.* in voce Ἀπαρέμματα ἀντὶ τῶν παρατακτικῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [*τούτων*, quae est] lectio *Arch. Valla* dedit *triremem - - - cum civibus quibusdam*: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριῆμι μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς;) τούτους, ἰπει πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα - - - πειρᾶν ἐκ τῶν βάρων ἐξανασπᾶν. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud *Thucyd.* IV. c. 80., τῶν Εἰλαίων - - - ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit *Borh.* At post τούτους, ἰπει - - πειρᾶν, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod *τούτων* praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librariarum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπεμφθέντας - - - καὶ ἀπικόμενους - - - πειρᾶσθαι etc. Πειρᾶσθαι dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπεμφθ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιῶν h. l. ex παρὰ τοῦτον natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperiaset, temere atque imperite verbum finitum περιῶντο in περιῶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ αὐτῶν ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκμήσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέγιστον ὑπὸ τοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia, VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μαῖναι ἀλλοιοθίντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνισεντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρεῖται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχίειν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἱμβολὴν διανυμαχέοντο τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγυπτίαν) Videlicet νῆτον. Alibi ἐπ' Αἴγυπτον, ἐς Αἴγυπτον III. 131. Venit inde Αἰγυπτίος, Αἰγυπτίη, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsus est, [et cum ἤκειν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciendum ex praegnosis διαφθεύραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένηας δὲ τὰς γυναῖκας [An. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticorum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 935. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, δὲ περιστάσαι τῶν τεθνηώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· εἰ δὲ Ἀθηναῖαι, διὰ τὸν ἡγεσάμενον τὸ πραχθῆναι, περιπίλον τῶν γυναικῶν τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κατιύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in Annalibus Samiorum: conf. Animadvers. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινητῶν πινατινομένων, στρατιὰν adversus Aeginetas misisse; hos ὅμως Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τεθνηώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusus fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἐσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτίων ἐς τὴν Ἰαῖδα: et ἐσθῆτα Δωρίδα mutatam voluerunt ἐς τὸν λίνον κηῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάζειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φοῖνι, κόραι διμαίρουν ἄζωστου καὶ ἀχίτωνος, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερᾳ ἐπιπεπορημέναι. Pythae-netus apud Athen. XIII. p. 589. f. Periantrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπίχωνος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ φινεχόει τοῖς ἐργασμένοις) ἐραπνέντα γῆμα. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περινατρὴς et καταπτυχὴς ἐμπερόναμα dicitur Theocrito. Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanae, Doricae superbientes origine vs. 91. Κορίνθιαί τιμὲς ἄνωγον -- Πελοποννησσοὶ καλῶντες. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἶναι, -- ἀλλὰ Δωριεὺς ἐλευτέροι, ἀπ' αὐτοσέμου τῆς Πελοποννήσου τῆς Ἑλληνικῆς οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσῃ, nec non ἰσθῆτα μεταβαλέειν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. WESS. — Inter ζημιώσῃ et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaeff. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus mssis cunctis. S.

19. τῇ Κορίνθῳ) Quod hic, idem in Αἰγυπτῷ, Βαβυλωνίῳ, Ἀλεξανδρινῷ. aliisque designarunt librarii. Machon in Athens. lib. XIII. p. 582. v. de scortillo Glycerio, Κορίνθιον παραπήχυ κακὸν λήθιον ἔδωκεν εἰς γυαφεῖον. Athénien- ses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λυγὸν κῆθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, ne- tēbant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip. seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica man- icata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista- dicimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 138. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐδωκτο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδότη, δωρίζειν ἐπὶ καὶ Δωριεὺς οἱ Λαόνες ὥς περ αἱ ἐναντίου αἱ χειριδατοῖς χρώ- μεται, ἰωνίζειν ἥσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἴωνες οἱ Ἀθη- ναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποκαλεῖσθαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem con- plum, aeque proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτι τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ ἱ. τῶν ἱστοριῶν νόμον Θεοὶ δίδουσι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὴδὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὴδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur Inst. Or. II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχοῦ, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὖρε, Κλινέστατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κέλικες (κεράμεια ποτήρια) αἵτιι Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* Saturnal. V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ, in Epistola ad *Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λαδοκέλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. Neaer. pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀνάφλυστος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμῆτις, alia γῆ σμηκτῆρις, alia σιδηρῆτις, σημαντῆρις, etc. Similiter a regionibus apud Medicos nominantur terra Eretria, terra Samia, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

ediciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γὰρ Κωλιάδης legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἐξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erant Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. WESS.

5. ἰδμεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίην, διακαύην, et huius moduli plura, sese offerant, placuit mastorum praeiudicio ἰδμεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. WESS.

15. τίμενος ἀπιδέξαν) Praecedens τίμενος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabilit, et c. 67. τίμενός οἱ ἀπιδέξει ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανείῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Ἀθηναίων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐπερίσσει πρὸς Καμβύσιον ἀνάρσια. *Portus* plura. WESS.

CAP. XC. 14. τοὺς ἐκτηντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοί in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Finistritidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόμ λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν Ἴόν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praeterebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse Herodotum criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ἔτι κυβδήλοισι μαντηλοῖσιν ἐπαρθέντες ἄνδρας ξίνοις ὄντας ἀντίποι, καὶ ὑποσχομένους ὑποσχίριος παρῆξιν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους) has voces e scholio natas atque eiiciens arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρῆδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedaemonios, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique copabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἴσσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4. seqq.] populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίσσωσιν, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πιθαρχήσεσθαι ἔτι μόνον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἐβελονάκειον, ὡς διασπῆρ ἰργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὲρ τοῦ τυραννίδι, pergenti manūm iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλάσθαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., τῶν δ' ἐκ Θιῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384., conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πιθαρχίην ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, Abreschio consentiente. At illa vide, [lin. 8.] ἐς δ' ἐκαταφύγουσι οἱ Πισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commentis ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS.— Vide Var. Lect. Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt. Laurentius, inflatusque superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φυσήσας. Quid si pictum olim φυσας fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα φυσῶντες, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσας

φυσῶντις Plato Alcib. II. pag. 145. E., φυσῶνταυτὸν Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, potestas saepe semulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Bruck.] μηδὲ πρὸς βίαν ἔμοῦ κολαστοῦ προστιχῶν, φύσῃ φρίνας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χερόνῳ φύσας φανῇ φρίνας ποτὶ. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δι φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua φύσας pro φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ φυσῶν (vel φυσῶν) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκεῖν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοις δὲ θεοῖν Οὐδὲν γεγῶς βλοτον ἄγκωας μέγχι. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare; atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν φυσῶν. Ἀνδρῶν πομπῶν φύσημα φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσαν οἱ Ἀδωνας ὡς ἀπόθετοι ποτὶ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec φύσας per syncopen ex φυσήσας formatum statuere opus est, nec in φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his φρίνας φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem φρίνας φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν φυσῶν αὐξάνεται est famam nactus augeat. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, glorificationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-

Herod. T. VI. P. I. G

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

23. ἄμα ὑμῖν ἀκείμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀκικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus* *Iliad.* v. 115. Ἄλλ' ἀκείωμθα θάσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρόπῳ τῷ ἐξ ἑμῶ ὑποκειμένῳ ἀκίε: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίεσθαι τὴν ἁμαρτάν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκικόμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] *Hemsterhusio* idem in opinionem venerat, eleganter in *Aeschinis* *Dial.* III. 15. μόνοις δὲ ἀκίται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκίται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀκείλωμθα, quod auctius ex *Med.* accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. *WESS.*

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in *Codd.* scribitur, et in edito *Plutarcho* II. p. 860. F. Σακλῆος διελθόντος. [Nunc quidem et apud *Plutarch.* Σωσικλῆος editur, et mendose Σοσικλῆος olim in ed. *Francf.* 1620. Vide ed. *Hutten.* T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contrahantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσίγηνς, et similia. Σωσίπατρις vocatur in *Ep.* ad *Rom.* xvi, 21., qui *Act.* Ap. xx, 4. est Σώπατρις, ubi quidem in aliquot *Codd.* legitur Σωσίπατρις: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θίσο. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σκουῦδος καὶ Γαῖος, Διεβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt *H. V.* et *Adr. Heringa.* *VALCK.*

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τὲ οὐρανός) Auscultavi *Eustathio*, *H. Stephano*, *Porto.* Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτι ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscriptit *Ovidianum*, *Omnia naturae praepostera legibus ibunt*, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. *Omnia iam fient etc.* *WESS.* — Vide nostram *Var. Lect.* S.

3. et seqq. *Prima Corinthii Sosiclis oratio:* Ἡ δὲ ὁ, τὲ οὐ-

καὶ ἔστι ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ,
etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utrius-
 que linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tan-
 tum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e
 Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ
 ἔστω ἐς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag.
 557. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ
 ἀνέμω τὰ πρᾶγματ', οὕτως εἰ πιταξόμεσθα δὴ. Mox Herodoti
 Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit im-
 perium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ
 αἰσῶν πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἴσην καὶ ἔννομον, Aeschines
 contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 536, 121. τῶν
 ἴσων καὶ τῶν δυνάμεων ἕκαστος ἡγεῖται ἑαυτῷ μετῴναι ἐν δημοκρατίᾳ.
 Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς
 δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσο-
 κράτεια; specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II.
 p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchia-
 dis legebatur πρυτάνης, δὲ βασιλέως εἶχε τάξιν. Quare mox in
 Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem
 stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo
 potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον
 τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀλητιάδας, primum Regum titulo: post-
 ea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan.
 II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene
 habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem insertu-
 rus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante fa-
 cta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in
 parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi
 poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πό-
 λιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, in-
 telliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. ἐδίδουσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula con-
 nubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἐκδίδουσθαι
 θυγατέρα οὐδεὶς ἰθέλει, οὐδ' ἄγισθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides,
 Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucidi.
 Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι ---
 ἔδωκε θυγατέρα τὴν ἐμὴν: iterumque οὕτε γὰρ ἂν τοι δῶναι θυ-
 γατέρα. WESS. — In istis ἐδίδουσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλή-
 λων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμοροῖς μετιδίδουσι οὐτι ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδιδόναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἔστι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de *Legib.* VI. p. 771. κ. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγίται, καὶ ἂ καὶ εἰς ἐκδίδουσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τι τίνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. *Nostrum* I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χολή) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλοχος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χολή οὔσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex *dicterio Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχεκράτης) Codicis *Ast.* Ἐχεκράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthus* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centaurus* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. *Aetas* et *tempus* non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post *γυναικός* et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in *graeco sermone* est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid. Troad.* va. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς Τρῳάς, οὐδ' Ἕλληνας etc. pro οὐς οὐδὲ Τρῳάς, οὐδ' Ἕλληνας. Similiter in *Aristoph. Avib.* 695.

γῆ, οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἶθρ etc. S.]

31. τίξαι δὲ ὀλοότροχον) Oenomai τίξαι δ' ὀλοότροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοότροχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originationis apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Δαίδα κύνι, τίξαι δ' ὀλοότροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomao, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοότροχον. Utro modo pronuntiandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in Hom. Iliad. v. va. 137. [deinde vero a Villosiano in Scholiis Venetis publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: 'Ολοότροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλός, ἐπὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπέπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπύς [ὁ Γονυπύς ed. Vill.] δασύνει, ἢ ὀλοότροχοῦδης καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσπίδατος οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμασπίτας Vill.] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανός δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὀλόν καὶ δεινόν. ἐπιθετικόν δὲ τὸ περιττόν καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον καὶ δι' αὐτοῦ ἀπλοῦσαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A'. 52.) [καὶ εἶδει αὐτὸ ἀπλοῦσθαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ πολλοῦ μὲν σχῆμα ὀλοότροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereae Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in Iliad. N'. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοότροχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud Suidam; ubi quae sequuntur velut Herodoti in Herodoteis non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Kur. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώουσι δὲ Κόρινθον, in Vallae Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. Poenae, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἐκείνου ἀδικήματος ἰδικαίει: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Aerocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. Strabo tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, αὐτὸν οὐ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, ἐὼν συνεδρὸν τῷ Ἡερίωνος, nempe χρηστήριον: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γενόμενον ὡς ἐκύβητο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίθες τε τοῦμὸν σὺ προσουδίσας πάλῳ. Sic eleganter, loco προσουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετίωρον, προσουδίζει τι καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei עוּרָה 2. Reg. viii, 12. et עוּרָה הָא עוּרָה Psalm. cxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτουδίξεν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. f. Κόψιλον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νογνὸν ὄντα, προσεμιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσημιδιάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσεγέλασταντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νογνὸν ὄντα, Cypselum, προσεμιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσεγέλασαντα aut προσμειδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσεμιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiente labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. Φέρουσα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπακρίντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequae in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte Aldi et Mssorum τὰ δὲ καὶ ἐγένετο. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir Clar., illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. Cista Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata Pausaniae versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἰνικα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ἐνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λάρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέβισαν, ut scribit Pausan. p. 419. VALCK.

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) Pausanias τὰς δὲ λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de Cypseli cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras Dio Chrysost. Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντινομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadae insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod huc [lin. 81.] ἀμφιδίξιον χρηστήριον, et in Vallae Latinis *anceps*, invito Cl. de Rakon; cui ἀμφιδίξιον, *auspicatum*, quoniam Cypselus, τῷ πύθιοι, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum Croeso datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἴπος adpellantis Iov. Tragoed. c. 43. p. 692. WESS. — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντινομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. S.

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησίως βίαις ἀναφερόμενος

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὸν
Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

"Ἠλυθεν εὐνομίην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
δάσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δῶμον ἀμφιπολεύει

Ἡσιόδος, Μουσῆσι τετιμένος ἀθανάτησι· εἰα.

Vide Barnesianam *Homeri* editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δῶμον εἰσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δῶμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod *Herodoti* nobis praebent exemplaria, εἰσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῆος) εἰσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit *Livius* XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisset videtur, ὃς ἐμὸν δῶμον εἰσκαταβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in *Horatio* legebat noster ille *Tib. Hemst.*) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrabile, (εἰς) πολυστιφῇ μυχόν, *Aeschilo* dictum *Eumen.* vs. 39. VALCK.

85. Κύψιλος Ἡσιόδης) *Oenomai Αἰακίδης* vitium olet. *Cypseli* pater *Eetion*; cuius patronymicum Ἡσιῶδης, uti *Deucalionis* Δευκαλίδης, egregie ad *Plutum Aristoph.* p. 206. *Hemsterhusio* ostendente. WESS. — Κύψιλος Αἰακίδης, quod praebet *Oenomaus Euseb.* p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύψιλος Αἰσι-

δης, *Aetides*. Patri nomen fuit ab αἰτρός dictum Ἡρίων: sicut ab αἰμαθός fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab αἴμος, ἡνιμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἡνιμός, ἡμαθός, αἰτός. Ionice quoque, et passim poëtis, aquila dicitur Αἰτός. Non itaque patronymicum Ἡρίδης, sed ab Αἰτρός formari debuit Αἰτιδής. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰτρός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰτρόν esse τὸν Ἡρίωνα. Ab Αἰτρός autem Αἰτρίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡρίων nasci potuit Ἡριωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] Ἔομαι, inquit, δῖον ἦναι ὁ Τηλαγός --- Τηλαγός, ἐξ οὗ Τηλαγίδης καὶ Τηλαγίων, ὅθεν Τηλαγιδίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aeque ab Ἀνθίμος formatum Ἀνθιμίδης, atque ab Ἀνθιμίων Ἀνθιμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγγραφάς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῖο Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῖο Κορίνθου, an κλειτοῖο, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eazdem animadverti scripturam. S.

86. παῖδων γε μὴν οὐκ ἔτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omiſsa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidæ* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit. lib.* V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Pammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, habet fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. *Herodot.* p. 169. fingendo *παίδων γε μὴν εἰσὶν παῖδες*. Quae mihi quidem violenta videtur: *εἰσὶν* certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens idoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέξιον est, et pro more *ambiguum*; huc. ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque *Periandrum* „et *Gorgiam*:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὧν εἰς οὗτος ὁ *Περιάνδρος*, adposuit:) „tum Cypselum „et *Lycophronem*, *Periandri* filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo *Psammetichum*, *Gorgiae* fil. *Cypseli* „I. *Nep.* nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in *Corinthiorum* civitate usurum.“ Atque hoc erit *παίδων γε μὴν οὐκ εἰσὶν παῖδες*. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax *Apollo* est, nec mea refert. WESS.

91. *διαπλῆξαντος τὸν βίον*) Ionum sermo pro vetere *διαπλῦσαντος* postulabat *διαπλῶσαντος*, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδία; κινδυνεύοντα *διαπλῦσαι* τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλέον *vitae* cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator *διανήξασθαι τὸν βίον* alia figurā. At, quod in tot schedis *διαπλῆξαντος τὸν βίον*, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεός, γλαυκὸν πλέξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habet: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκει: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξει, in fine *Melpomenes*; aliaque, a Cl. *Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emer- sit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. *διαπλῆξαντος* audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. *διαπλῦσαντος*, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. *διαπλῆξαντος τὸν βίον εὖ*) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus. — eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello περὶ Ἀναθράστως τῶν νεκρῶν. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 51. et Suidae in Κυψελιδῶν ἀνάθημα: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille quarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησεν, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διαπλέξει τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλέσσει τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretide vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῶν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστυσάμενος τῶν πηγμάτων) Inpeditior structura Pario et Reiskio extorsit τὰ πηγμάτα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα ἂν τρόπον τῶν πηγμάτων ἀσφαλίστερον καταστυσάμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀναπόδιζεν τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε - - τινὰ - τῶν ἀσταχύνων ὑπερχόντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμη τῶν ἀσταχύνων τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπερσφροντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσταχύνων ὑπερέχοντα' κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. l. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodo tandem, γίνονται ἂν ισχυρὰ πόλεις, Ὅταν τις, ὡς λαιμῶνος ἥρηνος στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωνίῃ νέου; Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρέποντινὰ τῇ κολούων τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab Aristotele non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢ οὗτος ὁ νόμος ἐκλόουον τοὺς ὑπερέχοντας, μετισταίντας ἐκ τῆς δίκης. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δίκης ἐκ: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenà, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνηστός ἔστω, [Laërt. IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. Α. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῶσιν: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

120. ἰς Θεσπρωτοὺς - - ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄστρον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ παλαιὰ νεκρομαντήριον αὐτῆς, *Pausan.* IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua scde, rite facto Diis inferis sacrificio, quos *Comicus* propterea quis Deos dixit *Μολοττικοὺς*. *Hezychius*: Θεοὶ Μολοττικοί· - - ἐπὶ ψυχοπομπῆς ἐστὶν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione *Denteron.* c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, *I. Samuel.* xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilis? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. *Eustathium* inspicere, his usum ad *Homer.* p. 1667, 61. [*Od.* p. 410, 37. ed. Bas.] et *Plutarch.* T. II. p. 1104. D. ubi querelae regentis *Melissae*. WESS.

130. ὅς νεκρῷ ἰούσῃ *Μελίσσῃ* ἐμίλῃ) Nefarium et foedum *Periandri* facinus ex *Nic. Damasceno* excerptis *Suid.* in *Περικλέους*. Neque neglexit, ut opinor, *Seneca* II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorē ardentissimum vincit. Transfuderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. *Periander* certe *Melissam* suam, inmani abreptus ira, occiderat, in *Thaliae* cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ *Μελίσσῃ*) Ut sensus nasceretur, quem lectioni *Med.* tribuit vir clar. [*Gronov.*] scribi debuerat νεκρῷ *Μελίσσῃ* ἐμίλῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνει τὰ (ταρχειντήν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῃ γυναῖκός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud *Hermogenem* p. 95. ἐμίλῃ τις ταρχειντήν σῶματι: apud *Herod.* ἐμίλῃ τις νεκρῷ ταρχειντήν. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ *Μελίσσῃ* ἐμίλῃ: quibus *Periandro* non obscurum explicat *Herodotus* imaginis *Melissae* dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰσθὺν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπίβαλε. Mirifica narrat *Athen.* XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, *Is. Casaub.* ad Epistolam contulit *Periandri* apud *Diog. Laërt.* I. 100. qua dicitur in honorem *Melissae* *Periander* κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua *Melissa* μέγαν τε καὶ εἶναι γυμνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati *νικῆ* suo e cod. Med. *νικῆ* adoci- scens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ῥῆεν* istam sic convertit, cum *Melissa iam eadavere coierat*. Multo commodius *Valla*: cum *Melissa quamvis defuncta coierat*. Quam interpretationem merito probans *Valcheno- rius*, revocandam priorem lectionem *νικῆ* censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud *νικῆ* non uni co- dici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, *νικῆ* vero aut operarum errore in *Al- dinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocab. *νικῆς*, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem *νικῆ* neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammati- co adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, *νικῆς*, α', ἐν, mortuus; foemini- na illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἴσθι ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat inta- ctum. *Vallae* lectio Codicisque *Arch.* καὶ τοιοῦτον ἔργον, ne- que illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἴσθι ὑμῖν ἡ τυ- ραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτων) ἔργον. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιοῦ- τα μὲν ἴσθιν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ᾧ Λακκεδαίμονιοι. In proxi- mis *Herodoti* dixisse videtur *Sosicles*: ἡμῖας δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θώμῃ μὲν εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμῖας αὐτοῦς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Co- dicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidi* suspicor irrepsisse contextum, atque illius di- xisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακκεδαίμονιοις, verum μὴ σφίσι ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι: mecum sentit scriptor *Scholii* in Cod. *Basil.* p. 32. ὡμαι τὸ, τοῖς Λακκεδαίμονιοις, ἀμάρτυμα τοῦ γραφίως, ἐνθὺν τῷ κυμῆτρῳ ὅτι ἦν ἐμῆνεια τῷ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe prae- bent interpretationes *Thucydidi* subiecta *Scholia* p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακκεδαίμονιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 552, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis inclu- dens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακκεδαίμονιοις ἀπὸ

μη σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν τῶν, τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τῆς αἰνῶν (τῶν βαρβαρίων) --- μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιοῦτων ἔργων) Ita ni dederit, δις ταυτὸν. Soscicles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτι, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπατος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίων, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρώτον γνώμην ἀπιδέξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπιμαρτυροῦντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτυροῦντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς στήλη ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπατος ἐλευθέρως Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut liberae maneat Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poterat loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippia a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiecit cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνέχωρετ' ὅπως εἰς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ Ἰλαβε) Auctoritatem Aroh. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῇ Σαγγαρίᾳ Ἀρχαλλοίων: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in Mitylenaeorum diῖone, Strabo XIII. p. 896. v. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρίλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρίλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἰπολέμειον γὰρ, ἔκ τε Ἀχιλλεύου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Aloaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Hae ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum. ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγίου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum extruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεΐον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεΐον scribit ἰπποκισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγίῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἰπολέμειον,

inquit, ἐκ τοῦ Ἀχιλλεῖου πόλιος ὀρμώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον εἰς σιγήν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* *Stanley*, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3598. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro *decertarunt*, commodius *decertaverant* scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. εἰς οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῃ θάνατον γινόμενον, ὑμεῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθῆσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt.* Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat ineditis turbator, eliminaui. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. *Chishull* p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκαπὸν seu Γλαυκαπὸν ἱερὸν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος εἶπεν ἄρ' εἴθ' αὖτ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιστῆρα ἐς Γλαυκαπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλκιστῆρα, *galeam* intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος εἶπεν, ἄρ' οἱ ἔστιν δ' οὐχ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.*) αὐτὸν τὸν ἀλκιστῆρα ἐς Γλαυκαπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. *Clypeum* ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses* suspendebant: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι καὶ σφαιρὰ ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In *Alcaei* dicto ἀλκιστῆρα ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad *clypeum, periculi propulsores*, transire potuit. Si qui ἀλκιστῆρα *Casauboni* *Herodot.* T. VI. P. I.

practulerint, fruuntur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κεινύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. v. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μίλῃ ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad Iyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτ. vid. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcae carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κεινύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta légerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτηριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφεὶ ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir alias strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δέοντος πολυμικός γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochō: οὐ δὲ ἤδμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, - - - ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατέλλαξεν Περσίδης) Neque hoc Strabo silentio preessit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiariae, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἰῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἰῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειμι ἰς τὴν

ἴσταν, ἱπποκαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius congegit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβλέπειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβάλλειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἶναι ὁμοῦ δις μύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in florente civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, liberiorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἐγγύς, prope, circiter) δυνάμει. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γένοιτ' αὖν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδίπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater Μίλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχήκατοι ἐγίνοντο praeferret, quod *Plutarchus* Malign. p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τιττήνατο νῆας ἰύσας Ἀρχηκαίους, *Iliad.* E. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiquam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re *Homerico* vocabulo ἀρχήκατοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο minime quidem cum ἀρχήκατοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. f. p. 395, 19. φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσὶ πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. αἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσὶ τιμωροὺς ἀποσταῖσι βασιλῆως ἀρχηκαίους τολμήσας προσειπῆν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἕλληνας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχηκαίους, sed ἀρχηκαίους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχηκαίους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγαθῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσοντι τοῖς Ἴωνι, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae: Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello praebuerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae causae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum Xerxis coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμίῃ ἡ Ἐλέρου γυνὴ Διραπαυνίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργεῖδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἡ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰαδάς, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελεῖν) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελῖν ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖς Παλοῖς) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖς pro τοῖς legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παλοῖς possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικίετο a librariis ad communiores sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πῖντι τριήρεας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. B. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum παρρωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ ἀεδομένον. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἤδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλόντος, ἀπαντήσαντες ἐξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πλάγῃ καταναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienes* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Milesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* L. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἱκατέρην διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim. Hymn. in Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* VII. Sap. p. 153. E. πολλά πρῶτα παρασχὼν Ἐρετριῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἴπποις: errat interpres: πεδίον Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντος. Nobilius forsā illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἴμοι ἀναλαΐης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλως, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κέρτεται οἰνόπεδοι: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Bruck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνικαν. *Herodotus* I. 18. Χίσι τὸν πρὸς Ἑμβραῖους πόλεμον συνδήνικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. XIV. 4. στρατίας, --- αἱ κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδήνικαι. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. C. συνδιαφέρειν τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφίμν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κερήσῳ) Mons *Κέρησος* aut *Κερησσός* (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe *Epheso* XL. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mastis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπὶ τι --- ἀπίνοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπὶ τι --- Σάρδεις ἀπίνοντο, αἰρέουσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit *Atheniensibus* *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλείου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardium acropoli* nota ad *Luciani* *Contempl.* p. 502. *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὑπ' Ἀριστογόρου τὰς Σάρδεις ἐξεπέρθησαν πτωθέντις Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Ly-
sanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς Σάρδεας στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθήσαντες ὥχοντο: verius tamen ἰόντας scripsisset quam πορθήσαντες. VALCK.

8. ἱρρύετο αὐτὸς Ἀγαθέρνης) Tot codicum ἱρρύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορίετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus παρηγορίετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκτίετο, ubi ἐκτίετο aut ἱτίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστίετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡπίετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμίετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἔπιμπι Ὑδάρνια καὶ τῶν ἰσρατλήνῃ Ὑδάρνης. ὠρμίετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἱρρύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰόντας σφίας τὴν πόλιν ἔσχι τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλ. σφίας τ. π. ἔσχι τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avs. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχι τοῦ μὴ ὑπεκπλῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰόντας σφίας τὴν πόλιν ἔσχι τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπῃ ἔσχι μὴ κατὰ πέλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχι μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίων. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterant obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίεσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περιμεμένου habet quo commendetur. Sed περιέσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξέλυσιν, Laurentius accepit, ac si παρήχατος esset, neque inprovidē, si quidem ἔχων

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores sensel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. WESS.

12. διὰ μίσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μίσην ἀφαιρούμενος Σάρδιων ἱταίμων χρήματα κομίζειν hinc. *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se emergente lib. I. 80. WESS.

CAP: CII. 2. Κυβέβης) Favet Galeo, Κυβέβης emendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὁρεττίρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πάκτωλὸν εὐχρυσον ἡμῖς, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. *Ades* huc, *ades Cybele*, *fera montium dea*, h. e. ἱερτίρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianam* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybele* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in *Graecia* obtentus, quem [lin. 5.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 51. etc. WESS. — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybeles* cum Gron. tenuit Wess. S.

3. ἀντιπρίπτουσαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyses* ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protritita dedit vir *Magnus* ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptor *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

namenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἱερῶν ἐπηράσαντο εἴ τινας (legerim, εἴ τι τινὲς) οἰο-
δαίταιεν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae
populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum se-
cundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ce-
terorum utique templa non incenderant Persae, neque
videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfu-
gae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum
memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum tem-
plum quod σολήταντες ἐνέπησαν. Huc adde templa quaedam
Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλυσίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag.
887., praeterea nullum equidem commemoratum legere
me memini templum, quod in veteri Graecia Persae in-
cenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae
petera Graecorum magnificentia non poterant equiparari,
duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τι ἐν
Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ
ἴσως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro
ingenio suo Persarum hanc etiam impletatem amplifica-
runt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδην) Quidquid in hominis nomine Codices
varient, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo vi-
ctorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην
et Εὐαλκίδα recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλεσμένον σφίας πολλά δι' ἀγ-
γίαν Ἀρστογόρου) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108.
Onesilus κήρυκας διέκρινε -- ἐπικαλούμενός σφίας, activa verbī
notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expres-
sit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam
ἐπικαλομένους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius prio-
rem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vi-
cem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.]
ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον in structura geminum
habetit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent,
ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου,
qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc
amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib.
II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem
ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοτος;) Notissimus ex Pheretimaie historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παραγορίτω ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στρατιώται;) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται;) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἰσχυρίει λόγῳ μετάγειν κακίῳνον, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poetæ nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστρατιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστρατιῶται non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσηκῆμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, *Gellius* Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut addere *Livius*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attigit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. *Herodoteum* illud bis terve dedit *Pausan.* I. pag. 30. Συρακούσας πολιορκούντες προσκαθῆντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσκαθῆντο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκειν προσκαθίζόμενοι, ubi vulgatur προκαθίζόμενοι. πολιορκία προσκαθίζόμενοι *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοί γε οὐ κατωπρόξινται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inopie rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator inustus adscripsit ea, quae *Aristophanis* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad *Cl. Valcken.* observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω ἐς τὸν οὐρανόν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in *Mediceo*, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, *πρός*-pro *eis* scribentes.] In *Eustathio* εἶχετο ἐνθρόνῳ *eis* οὐρανὸν ἀφ' οὗ τὸν οὐστὸν, ridicule: *ἄνω* si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, *H. Stephanum* minime, *Dialect.* pag. 49. de formula ὦ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo *Eustath.*, disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae mss̄ti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad *Gronovium*. *WESS.* — Ad *ἐκγενέσθαι* lin. 11. monuerat *Gronov.* verbum εὔχομαι intelligi. S.

11. ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat *Μολ.* ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret *Gronovius*, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti *Tragici* senarius apud *Etymol.* pag. 346, 43. ὦ Ζεῦ, γένεσθαι τῆς δὲ μ' ἐκάντην νόσου: quem alibi lectum non recorder. *Aeschyl.* Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde *Eurip.* Suppl. 3. *Aristoph.* Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit *Xenophontis* Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀντιθέτως *eis* τὸν οὐρανὸν ἐπέυξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἄλλῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem *Cyrus* p. 97, 42. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit *H. Steph.* in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus *Eustathium*. Hic nostra quoque proferens *Herodotea*, *Florentinam* adfirmat lectionem in *Iliad.* β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τε ὁμοίον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη Δαρίῳς εἶχετο, ἄνω *eis* οὐρανὸν ἀφ' οὗ οὐστὸν, καὶ τὴν αἶρα βαλὼν, ὦ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud *Herod.* IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνω, vel ἀνθρώποι: sic in his, pro ἄνω *eis* οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων *eis* οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et *H. Steph.* l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat *Al. Politus*, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς *eis* οὐρανὸν ἀφ' οὗ οὐστὸν. Scripsisse mihi videtur *Herod.* οὐστὸν ἄνω *eis* τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus *Diogen. Laërt.* in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βέλῃ. Ξέξην ἀκοντίσσαι, μὴδ' εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι, θιτοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδομένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. ταῖς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censebam: ὥς δ' ἄνι τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδοξήμενος ποίειμι ταῦτα; τῷ δὲ ἐνδεῆς ἰὼν; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνι φόβου φέρω. Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δῆτ' ἐγὼ κτεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τάδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόσδαμῶ μὲν εὖν φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡμεστά γ'. ut locum eleganter emaculavit. nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃσι ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἰὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τὸ αὐτό) Vulgatum καταρτίσω Portus ex καταρτίζω deducit, unde χρῆμα καταρτημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτίσων, h. e. ἐντεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. δὲ Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδείξάμενος καταγράψασθαι, de eodem Histiaeco. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* sine, *μεγίστη Σαρδῶ*, *δευτέρα Σικελία*, *τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide *Ph. Cluverium Sardiniae* c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. *Σαρδῶ νῆσον etc.*) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insulam maximam* vocasset Histiaeus, *νῆσῳ τὴν μεγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείν ἐς Σαρδῶ, *νῆσῳ ἀπατίαν μεγίστην*: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., *Μάντικλος ἐκέλευε - - πλείνσαν. ἔς Σαρδῶ κησασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαίμονιά πρώτην*. Idem X. p. 836., *ἡ Σαρδῶ*, inquit, *μεγίστος καὶ εὐδαίμονίαν ἔστιν ἰμοια* (sic T. Hemsterh.) *ταῖς μάλιστα ἱπαινουμέναις*: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. *Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. *στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν*) Talis confusio sive *σύγχυσις* nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim *D'Orvillius* conduxit ad *Chariton.* lib. III. 7. pag. 320. Mox *ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον* [pro *προσδόκιμον*] scribentes et nectentes *Arch.* et *Valla* aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. *ἐπὶ ἡ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος*. WESS.

11. *ἐς τὴν Κύπρον*) *Ista verba*, more historicorum in medio posita, aequae pertinent ad sequentia, *καὶ οἱ Πέρσαι*, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e *Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam*, *ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα πρὸς*, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus *Salamina*, in altera insulae parte sitam, *Syriae obiectam*. *Seleuciā nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venerunt Salamina*, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur *διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου*. Quando *Paphus* in ipso fuit *Orientali latere Cypri*, atque hinc in *Pamphyliam* traiecerunt *Apostoli*, quod spectatissimi *Codices* offerunt, *διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον*, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ παλιῦνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληῖδες ta-
men Atticorum recentiorum, de quibus Cl. *Valckenarius*
ad *Phoeniss.* *Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto
de promontorio et insulis adiacentibus, Κληῖδες πόλιν καὶ
ἐγγυατὰ Σαλαμῖνος in *vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag.*
366., ubi *Brodæus* docte, et *Io. Meursius* *Cypri lib. I. 27.*
WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) Sermonis genius re-
stituto favet: ἀποσιεύμενος, ἐπισιτιεύμενος, pluraque hoc de
genere in *Musis.* Conf. *lib. IV. c. 154. et 203.* Parvi au-
tem referet, ἐμβαίνειν an ἐσβάνειν eligatur: manet eadem
sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti
lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ἡμίας) Ordo rei hoc praefendum suadet.
Eligite, inquiunt *Cyprii* *Ionibus*, ut, quantum in vobis est,
Ioniam et Cyprum liberae perseverent: quam quidem optionem
τὸ κατ' ἡμίας infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [*lin.*
13.] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποσιμφθίντες ἀπὸ
τοῦ κοινοῦ, a *communi Atticae civitatis legati* c. 85. τὸ κοινὸν
τῶν Σαμίων *lib. VI. 14.*, KOINON ΙΩΝΩΝ, κοινὴ ἀσία in
numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt.
Φυλάξοντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον) Nul-
la hic *Arch.* neque aliorum *Codd.* haberi ratio debuit. Σό-
λοι in *Cypro*, Σολεῖς *Ciliciae.* Auctor *Vitae Arati*, a *Peta-*
pio publicatus: εἰσι δὲ καὶ ἕτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν
Κύπριοι Σόλοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Quibus conci-
nit *Diogenis Laërt. lib. I. 32.* observatio. Pravum etiam
ἀποδείξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum.
Dedit *lib. III. 14.* καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque vir-
gines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος στρατοῦ *Mar-*
donius, sibi xxx. illa millia secernens, *lib. VIII. 101.* Ta-
lia in *Thucydide*, *Xenophonte*, et *Procopio* in primis, con-
plura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπαπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera
perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus
influxerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio *Gro-*
novius opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. Confu-
sae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus
influxerunt vitia: ex *Hesychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili ὁ μὲν γίνεσθαι Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δοκιμος, καὶ ἄλλως λήματα πλῆς. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὁπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ὁπάων vel ὁπίων, id est ὁπιδὲς et ἱπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰπε πρὸς ταῦτα ὁ ἱπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes κατ' ὅλην ἱπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δεῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἑξημιστιδῆς. VALCK.

Ibid. γίνεσθαι μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent εἰς οὗτοι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆς cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεσθαι) Malebat D'Orvillius, si codices ad-dicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 596. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμῶστα συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbiq. supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub.* vs. 28. Πολυμίστηρια καλεῖνται καὶ τὰ πολυμικά ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβίβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραιβάτης alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boco-tia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII.* 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* dein-ceps Σόλων. Non illis dissimilia Auctor *Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellat. *Io. Meursium* haec non fu-gerunt, *Cypri lib. I.* 7. WESS.

12. ἀπικόμενος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere vi-dentur, et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidissee. Sed tradere voluit, ut opi-nor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicū istum suū collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολῶνι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω Τήν τε πόλιν ναίεις καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Δοῦ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκητῇ (*Hesych. ἀβλαβῇ*) πέμπου Κύπρῳ Ἰστίφανος: detque illa mihi νόστον πα-τερὶδ' ἐς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negli-gentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολυτείαν, quam consti-tuit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plu-tarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnan-dos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomiis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκίας μεμαντευμένα *Aethiop. VII.* princ., quibus nunc non ad-iungo λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαστεύειν, et *Philocteten* μαντευ-

τὴν τοῦ Ἀχαΐης ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovissae ad Iudic. c. XIV. 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. IV. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Τμήνης) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Τμήνης si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδεις στρατιωσάμενους [lin. 5.] nec hęc, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manerunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπη. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὐτὴ, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aeque variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. I. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praecuntibus Mastis una voce ἡ Παλαοπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριάς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Heoatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πξόδαρον titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδύτιος, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδύτιος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κινδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδίας, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύν, et Diana Κινδυάς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad Plut. *Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συστίσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranæ *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scripturam Florentiæ atque alibi combinarunt. Λαβρὸν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* *Quæst. Gr.* p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiter* que Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρον καὶ πολλῶν ὕσαι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. καπιληθήσαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῇ τοῦ Λαβρανδῆος ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἱρὸν μέγα τι fuisse scribit καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἱρὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργεῖου: τὸ ἱρὸν, et τὸ τίμιον: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ ἵόντος τοῦ ἄλσεος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quæst. Gr.* *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῆος Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλας ἡμίονοι? *Iupiter* Στράτιος ævo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsân aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Καπιληθέντες ὧν οὔτοι ἐνθαῦτα ἐβουλεύοντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, καπιληθέντες δὲ οὔτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo praebet Ed. Steph. *πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι μάλιστα ἐπλήγησαν*: quum in universum multi cecidissent in praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem acceperunt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι -- παύδαμι τοῖς Καρσί βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐμίνων συμβαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπύθονον. Quod in Herodoteis est *πληγόντες*, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte explicatur a Schol. *μεγάλως νικηθέντες*. Πληγὴ γάρ, inquit, κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aoristos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen scripsisset *πληχθέντες*, [aut *ἐπλήχθησαν*,] quod et inusitatum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402., *πληχθεῖς* mutandum videtur in *παταχθεῖς*: ne hoc quidem apud veteres Atticos invenietur, neque etiam *παταγῆς*, quod viri docti putabant restituendum *Lysiae* p. 15., ubi pro *ποδηγῆς* legendum sine controversia *πληγῆς*. Actor attice dicitur *πατάξαι*: qui patitur, *πληγῆναι*. Ad minuta talia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. *Μιστὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.*) Verior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae sequuntur verba, [*ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνμαχίσαντο*,] suum sibi ex more habere. [Scilicet pro *ἀνμάχ.* male *ἱμαχίσαντο* est in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (*Aristides*) ἀνέλαβε πᾶσαν ἐπιστραβεῖσαν οἱ αἰτίην: tum VIII. 109. νευκημένους ἀνμαχίσθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus aliter XVI. 19. ἀνμαχίσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν ἥτταν, saepeque alias ἀνμαχίσθαι τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα. Nam τραῦμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττωμα valere, in dubio non est. WESS.

4. *ἐλόχησαν*) Debetur scriptis libris. *Ἐλόχησαν* --- τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis. Aldinum *ἐπὶ Δάσφ* nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσφ, cui Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio, Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum dudum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'. p. 476, 21, ed. Bas.] Ubi vero *ἐπὶ Πηδάσοιο* pingetur.

res procedet, sed Codicum patrociniis defecta. *Vallae* Latina, in via quae in Mylasa fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσῃσι ὁδὸν, magis sunt, sive Mylasorum in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus Heraclides, domo Mylassensis, accommodata. Accedit ἐπὶ Λασιῶσι, mutilate scriptum in Arch. et Vind., neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praepudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde Myiasis tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσον] in Caricae Stratoniceae vicinia apud Strabon. lib. XII. p. 909. D. [p. 611. C. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante Gronov. vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in Allegor. Homer. *Heracliti* p. 420., ἢ ἐπὶ δυάδι μάχῃ: ubi corrigi debet ἢ ἐν πιδιάδι μάχῃ, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἢ ἐπὶ πιδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in Diss. *Herod.* τὴν ἐπὶ Λασιῶσι ὁδὸν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασυῖσι, quae facile degenerarit in Λασιῶσι. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* Heraclides in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσεισιν ὁδὸν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσεις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπερᾶκρια ἔδωσαν Καροὶ Πηδάσεισι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἢ ἐν Πηδάσεισιν ὁδός, ut via dicebatur in Phocide ἢ ἐν Φωκιῶσιν ὁδός. Saep̄ memorant τὰς ἐν Φωκιῶσι πόλεις: τῶν πόλειων τῶν ἐν Φωκιῶσι, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ Φωκίων τε καὶ Δελφῶν ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησιῶν καὶ τῆς ἐπὶ Μιδίας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ vel Πηδάσειων ὁδόν, viam quae duceret in regionem Pedasensium, vel Pedasa. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὄσει τὴν Ἰλιδάδα νέμονται) Galei miror iudicium, verum lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὄσει τὴν Αἰολίδα

γῆν ἴμονται: ista hinc illuc malè translata suspicor, ubi Αἰαβοι exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇ Ἰλιάδα γῆν ἴμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaci Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετὶ τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. B. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιδας, {lin. 8.} Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἐλιάδα Arch. pravam est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Aeolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολίμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γινόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερβαίνοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη αἰρετήν, et ἄκρος ὄργην, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόσοφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius οἱ παραΐξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀποικίην) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγων ex pristino ἄγῳ finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἱστίχμει [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Cognatus Histiaei significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιματήμενος) Ἐνία ἑδούς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post *Aristagorae* cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc *Aristagorae* et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum* Fast. pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abundi in *Myroinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquidone declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετιμένος veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθιμένος: immo vero lites praecideret; quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήτως, sed Herodoteae apud Portum. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετίω, idem valens ac μεθίω, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπὴν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπιδύσατο (ὑπιδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [Hist. Eccl. lib. X. c. 38.] quem antestatus Gronovius est. Quod autem haec proxime antevertit οὕτω τοι Ἰστιαῖ, mutari οὐκ ἔω τοι Ἰστιαῖ [quod Reiskio visum erat,] non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiaeae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes Chil. III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐκπύρανε αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49. Κλονεὺς τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. vs. 314., Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρῶγμα τοῦθ' ἴδεν πάλοι καττύνεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδύει τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρὶος πόλεμον) Herodotea verborum traiection, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδύνη τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰώνων πρὸς Δαρειὸν. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νῦν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆται. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος (Ερμίππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque δι' ἀγγέλου ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarum Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. F., qui Sympos. p. 678. D. quoque, δι' γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρησθῆναι. Noster autem, quantam recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιδεμῶς διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρτήτης Cl. Valebriani lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἑωυτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τίλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορήφθισσεται: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἢ γῆς ἀπ᾽ ὧσαι πατρίδος ἢ πτεῖνας λαβόν. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. Ἰατμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) Budaeus, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, Demosthenem, Aeschinem, Lysiam, quibus atque Harpocrati molesto non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. Ἰατμπον προβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates Herod. lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide Clar. Wesseling. ad Diodori lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt Diogen. Laërt. I. 40. Pausan. VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. Max. Tyr. XXVII. 2. vid. Append. Vatic. Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Ἀδάην) Insulam Ladam, e regione Mileti iacentem, Gronow. ad Arrian. Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολίων οἱ Αἰεβον νύμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νύμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκαῖον δ' εἶχοντο Αἰεβιοὶ νησι ἰβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Aeolicae civitates aliae in continente, insulares aliae, et inter has Lesbos, lib. I. 151. Steph. Byz. in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Αἰεβον εἰκονῶντες Αἰολεῖς. Cl. de Pauw, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰεβίδα γῆν νύμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitrat. WESS.

6. καὶ Μουσίοις) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperitum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλκω συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχίων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλθόντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχίων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπιστήρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τύραννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυτις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουληθέντας Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν δουλεύειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννίῳ, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐὼ ὅ τοῦ ἑκάστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἐὼ ὅ τοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque alias. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mstorum praeiudicio, ut ἐμπειρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem praestitit obit, minis accomodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερά οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπειρήσεται ex Med. praesferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλλήσθαι δὲ σφίσι καὶ τὰ ἱερά καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσθαι. Alterius generis apud Ari-

stophanem inveniuntur πεπράξεται, ἀποκαθίστανται, κεκλαύσεται, πεπλήξεται, ἐγγυράφεται, κεκλήσομαι, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γνήσεται, nisi praeferendum sit ἀδύπται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pearson. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἱκαίετο, ἐμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaecumque, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Arcopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτως κατεμήσαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὅσις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσουλῆτος Ἀριστοαγινικῶ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὅσις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημοσία μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκευάσαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androcion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγειτε ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντισιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. οὐδὲν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxi. 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἐγκατεμένα λέγειν, ἀλλ' ἠνγκασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem. quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνοους ἐπιδίδχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πρᾶγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἱστακίαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πάσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστηκότος, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μή: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνὶ πόλει, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἤκει τὴν ἀκμήν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quacerent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδίδχεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δίδχεσθαι. Post pauca τετραμῆναι ταλαιπωρήσει, explicatque Longinus πόνοους ἐπιδίδχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίας ἐνδίδχεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίας ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δίδχεσθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδίδχεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετραμῆναι dicuntur ταλαιπωρήσει. ἐνδίδχεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praeferat Ed. ταλαιπωρίας ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

paribitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima natura, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδύως ἡγεμένα νομίζετ: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἴσθι πόνων ὄντων. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος αἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteia. VALCK.

13. θῶν τὰ ἴσα νημέρων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νήμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιοῦτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἱλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἱλασσώσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἱλασσώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κίρας (ut et cap. 14.) τὰς νείας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κίρω. Apud illum πλῆνται naves dicuntur ἐπὶ κίρω, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθίντας ἐπὶ κίρω habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κίρω ἦν. [et opponuntur ibi ἐπὶ κίρω ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulā ἐπὶ κίρω, quae Herodoto ἐπὶ κίρας est, conferri possunt quae ad Athen. XIII, 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levī facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κίρω ταταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νείας ἐπὶ κίρας, eos

πλοκ navibus leviter conversis ex adverso navium hostium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρως τὰς νῆας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum Lexicon Polyb. p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλήν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλω hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat *quotidie*; sed *per totum diem*, pro δι' ἡμέρας ὅλης. Herodoto quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πήρουσ' ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐπὶ θίειν δι' ἡμέρας; et lib. XI. p. 463. n. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοιδῆ. Similiter adhibentur διὰ βλου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attingit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίσι, commode *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίζιν h. l. intelligit *exercere in armis*. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένους *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντα - τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνη καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμένους et τετρυμένους, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianae* indicata.] Iam *Τίνα δαιμόνων παραβάντες* [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μιλήσει ταῦτα καὶ ὄρεαι καὶ θιοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. τάδε ἀναπίμπλαμεν) *Imitatus Pausan.* ἐν ᾧδου, inquit, κατὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Μοχ, ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμῶς τοῦτοὺς ἔχομεν. [lin. 14.] Vallae non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμῶς: ut L. 28. τοὺς πρὸ δουλώσας ἔχουσ: I. 37. ἀποκληύσας ἔχουσ: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάνης τοῦ Συλοσῶντος etc.)

Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάνης -- κίνους -- ἔδεικτο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κίνους l. 3. rectius delebitur *οὐκ*, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατιφαίνεται, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἰφαίνετό (vel καὶ κατιφαίνεται) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρήγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ εἰ καὶ ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατα, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὐ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφί παρέσται πενταπλήτιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παρεσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Justin. II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a Schaefero et Bork. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et mssis, quoad quidem novimus. Vallae tamen latina praesentem Darii classem habent.] Samii tandem, videntes Ionas [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστοὺς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τι ἰσὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἰσὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἰσὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφερ. tam ad τὰ ἰσὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, Vallae lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάνης, παρ' αὐτοῦς λόγους ἰδόντι [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τοῦ Αἰάκου. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὅλκοντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδόντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεβαίνετό σφι, et εἰ τε ἐπιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. ἢ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρσίον) Arbitror τὸν Δαρσίον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλεῖα Δαρσίον ὑπερβαλοῖα: aliorum certe si ierit, nihil amplius impediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρσίον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πνταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρσίον medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρυστούς) Frequens οὐ βουλομένης vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρτῖσθαι et οὐ βούλισθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενοι ποίειν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, κοῖν ἀπαρνεῦμαι τέκων Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νῆας ἐπὶ κέρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκα νῶν) Fallunt libri δὲνα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρσίον -- Σαμίον, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τρημάρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἰδόναι, [pro ἰδόναι, lin. 11.] si καὶ σφισ

τῇ κατὰ τῶν Σαρμ. ἰδέσκει legeretur et alia novam induerent formam, ἀρτίπῃ posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι) Tale Thacydidis μοναθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυμβαλλόντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebri, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyæn. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὐτε προκακη-
κώτας ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἑαυτὰ καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verrum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaecensis sive navigia illa merse-
rit et exarmarit, (utrumque enim καταδύναι ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucyd. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interverna. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτίσας corrigendum Reiskius consue-
rat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νῶν κατέδυσεν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τρεῖς κατέδυσεν, et ἀχρηστοὺς ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβύθισαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικηίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἄκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte *Sylburg.* ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἄκρης vel κατ' ἄκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. *Heynii* Observ. ad *Iliad.* N. 772. Mox *lin.* 6. ὅστις συμπίπτειν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in *Arch.* divellitur. *Phrynichus*, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in *Eclogis* nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in *Musa* I. 186. VII. 5. et 171. et *Plutarcho* ex imitatione, ὃ δὲ παρενθήκη λόγον τὸ βλασφημεῖν --- ποιοῦμενος. Prave παρενθήκη editur *Malign.* p. 855. v. Rectius *Aristides* T. II. p. 124. eiusque *Scholiastes* *Oraculum Argivis editum* infra refertur c. 77. **WESS.**

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) *Pinxi* Διδύμοις, [maiusculā literā initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. *Sophocles* τὸν Ἀβαιτι ναόν, *Oed. Tyr.* vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De *Persis* crinitis [κομήταις, *lin.* 10. et 14.] post *Brisson.* docte *Sam. Bochartus*, *Hieroz.* Part. I. lib. III. 9. p. 816. **WESS.**

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὃ νηός τε) Sic aliquoties apud *Herod.* ἱερὸν et νηός distinguuntur. *Thucyd.* V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν νηὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit *Ammonius*, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγγὸν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἵνα καθιερῶμεν (τοὺς θεοὺς) σηκός dicitur. *Eurip.* *Rhes.* vs. 501. εἰς Ἀθίνας σηκὸν ἱννοχὸς μολῶν Κλέφας ἀγαλμα. *Lucian.* in *Amor.* T. II. p. 412. Δέξασθ' ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατέπειν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, ἴσω τοῦ νῶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δαδώνην μαγνείον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σπηοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσεῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. Lesbonax in Protrept. p. 170, 37. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὶς καὶ βωμοῖς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod. IV. c. 108. ἱερὰ memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291, Miror adeo quod legitur apud Philostr. Vit. Apoll. II. 20. πᾶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, --- καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. VALCK. — 'Ιερὸν, latiore sensu, (sicut τῆμενος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναός est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συλαφέντα ἐνταμίπρατο) Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adiutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. Cas.] Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 6. et Aeliani apud Suid. in Βραγχίδαί. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? WESS.

17. πολλάκις μνήμην -- ἐποίησάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiaeo soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τιλέαν ἀπώλειαν ὤλισθεν --- Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι Δαρίου συμβούλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpres. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστίαον ἀπόστασιν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. vs. 992. Δι' Ἰστιαίων Μιλήτων ἐπέβησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπη πόλι) De urbe Ἀμπη, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπιδ lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πόντος. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περὶ τῆς πόλεως Ἀμβην. Quam autem comparandam Gronovius ex

lib. I. 189. monet Ὠριν, ea in maculae suspitione nulla: eodem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] *Arrian. Exp. Alex. VII. 8.* Audiatur *Noster*, ὁ δὲ Tigris παραὶ Ὠριν πόλιν ῥέων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἰκκιδόι: quibus eadem ferme, quae hic de *Ampē*, nec omnino tamen. *Ampē* locatur ad sinum eiusque primordia, *Opis* nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare ae Rubrum infundere. *Ampen* memini ab aliis silentio premi, quod tantae Msstorum consensioni non officit. *Berkelio* vero lapsum ad *Stephani Ἀμπη* condono. WESS.

[*Ibid. Τίγρης*. Alibi *Τίγρις* scripsi cum *Schaeff.*: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem *Schaeferi* ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit *Eustath.* in *Od. l. p. 365, 50.* Ἡρόδοτος ταῖς ἄκριας Ἀκρια οὐδατέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδωσαν Κερσί. Attici *Herodoto* quoque Ὑπεράκριαι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάνκριαι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem *Diog. Laërt. I. 58.* (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) *Martianus* iam correxit. Vid. *Meursii Pisistr. c. 5.* VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκιδρόν εἶπεν) *Lucan* *Lucaniae, Sybaritarum* coloniam, signavit *Strabo* lib. VI. p. 388.; cui *Scidrus* vicina fortasse fuit, *Stephano Byz.* nota, ignota aliis: utramque *Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 505.* examinavit. Ἀπιστημένῳ *Sybaritas*, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστημένοις non indigemus. Ἡβπδὸν quod deinceps, optime *Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari*, declaraverunt ad *Luciani Timon. c. 37.* WESS.

7. ἀλλήλοισι ἐξινώθησαν) *Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus* lib. XII. p. 519. c. hanc ex *Timaeo* descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἱρίαν πεποιημένα· ἀφ' ὧν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὡς ὁ Τιμαῖος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque *Milesiae* usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas *Sybaritis Milesiisque*; quae quidem *Timaei* significatio memoriam refricat legis *Zaleuci*, ἱμάτιον ἱσομλήσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud praescribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corruet. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, *μαῖται ἱερουλῆται*, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. *ἐς δόκιμὰ τε ἔπεισι τὸ δῆτρον*) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μιλῆτου ἄλωση viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Bentleyus de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petitam, ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διωστήκει. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. *Σαμίων δὲ τοῖσι τε ἔχουσι*) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. Ε. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petiti. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Έλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἱκανοὶ τῇ δῆμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἐχούσαντες sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. κτήματα Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recorder, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τὶ ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου Ἰφύγον ἀνδρες τοῦ παχίου ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Αἰγυπτίαν οἱ παχίς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux III. 109. Portus, Des. Herald. ad Martial. IX. ep. 33. Küster. ad Aristoph. Eq. 1136. et G. Raphael. in Psalm. xxi, 30. Per Atticos si plebem Atticam significari voluit Suidas* [voc. Παχίς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχίς. *Aristoph. et alibi et in Pace vs. 638. Τῶν δὲ συμμαχῶν ἴσων τοὺς παχίς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίς propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γιωμέροι, divites et agrorum possessores. Plutarch. in Quaest. Gr. p. 303. e. de Samiis agens, τῶν γιωμέρων, inquit, ἔχοντων τὴν πόλιν: ap. Thucyd. VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος temp. gerebat, καὶ τοῖς γιωμέροις μετιδίδουσαν --- οὐδένος. conf. c. 73. et Xenoph. Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque Herod. VII. 165. Hesychio interprete, ὁ ἀπὸ τῶν ἑγγέλων τιμημάτων τὰ κοινὰ διαποννίς, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit H. Vales. in Excerpta ex Diod. Sic. p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad Matth. XIII. 12. quum ab aliis, tum a Wetstenio congesta sunt;) voculam τὶ autem e scholio accessisse. S.*

11. πρὸς δὲ Τυρρηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauv. τῆς Ἰταλίας*, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρρηνίην. *Calactam Siciliae Diodorus XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης* corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἴσθι μὲν Σικελίην, id ambiguum erat: potuit enim Siculorum esse ea ora,

neque tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, *πρὸς δὲ Τυρρανίην τετραμμένην* (ἀπὸ τῆς), adjicit τῆς Σικελίης, quo declararetur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. *ἰσχυρὸς ἢ Λακωνικός*) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zancleaeorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi *cel. Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, Coorum tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, *Zanclem* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. **WESS.**

6. *τότε τὸν διὰφορος*) *Pristinum* *ἔστι* clar. *Reiskius* *ἄρτι* esse voluit; bene, nī *Mastorum* potior esset scriptura. *Iram Anaxilai in Zancleaeos* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* *Sicil. Ant.* lib. I. p. 85. copiosius *Ez. Spanhemius* *Dias.* VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. **WESS.**

CAP. XXIV. 2. *ἐκ τῆς Ἰωνικῆς*) *Omissae* sunt in *Med. Cod.* voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* *Ἰωνικός*, aut erravit, quod suspicatur. *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hīc tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] ἐκ τῆς Ἰωνικῆς πέλον et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰωνικῆς: ἀπὸ τοῦ Ἰωνί. *Ἰωνικόν* dixerunt alii: *Cluverio* *Sic. Antiq.* I. p. 230. omīssa miror *Platonis* ex *Hippia* *Mai.* loca: p. 282. n. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore confecerit pecuniae ἐξ ἡνός γε χαρπύου πάντο σμικροῦ Ἰωνικοῦ. in Ἰωνικῷ legitur ibid. p. 284. n. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰωνικῶν, inquit, οἰκίς αἰεὶς τε ἦσαν ἀμεινότες ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰωνικὴν ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πάλαιον τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. **VALCK.** — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in msstis, Ἰωνικός hīc legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰωνικόν praeferre, quos nos cum *Schaeff.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰωνικῆς) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et Vallae ex τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in & Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita Plato Hipp. Maior. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ παλίνιον τοῦτο Σινελοὶ εἰσι, οὓς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβωνε Ἰταλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz., Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνικον, Ἰνυκος αὐτὴν Φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, ἵους δὲ ἐσφάλλαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nullā (quae et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem Arch. ex τῶν πρὶν ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro Aelianus invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σαίθη eius ὁ Ἰνυκὸς venit Var. VIII. 17. Alia cel. Iac. Perizonius. WESS.

10. ἀπονῆ - - - περιεβαλῆατο) Servo hoc, non spretrus περιβεβλῆατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide Var. Lect.] Atque ita quidem Samii Zanclem Siciliae, sive Messenen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλῷ ὑστερον urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἑκλήφθη. S.]

8. τὰς μὲν ἔθειλοντῆν) Requiri vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἔθειλοντῆν τῶν πολλῶν ὑπεκινήσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντο. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam ἔθειλοντῆν, quam, si per librarios licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἔθειλοντῆν magis fuit in usu quam ἀπονῆς. Apud Suidam in Ἐβελοντῆν, tertio Polybii loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἔθειλοντῆν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset ἔθειλοντῆν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ παλίνης τῆς Χίων) Arbitror Παλίνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Παλίνης Troadis et Cretae apud Ethnicographum, et Παλίνης Siciliae in Diadori XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλίαι δι προσήμαινεν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαινεν: possis vero etiam ὁ θεός coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνη multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπελαβών [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ὑπελαβών δι λοιμός τε τὸν στρατὸν - - ἔφθιμε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη - - ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλέσας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίκασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίκασι δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κῆμαι καὶ οἴκοι. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνῆς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἶτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν ἐς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε! alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπὶ ῥήνῃ τὴν Εὐρυμίδου πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utramque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, σὺ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίσταται αὖθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὸν ὅμῳ ἀγὰρ πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατινχιθεῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμνιούσης οἱ τῆς στρατῆρος) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμνιούσης restituerem λιμνιούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, mensuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇεν ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλῇνῃ) Sit-ne Μαλίην, an Μεγαλίην vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνιτίδος, rectius Ἀταρνιτίδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνιτίς c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, creda ob sequentia ἀπίχθῃ ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. *Nostri* sunt ἰόντις ἥσαν c. 34. Φιύγων ἐκφεύγου lib. V. 95. εἰχρόθυμοι VII. 220. etc. WESS.

3. οὗτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observatissimus. Grave censeri poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, οἷς ἀνδρὸς μεγάλως ἐκὼν τε καὶ Πίρρῳ εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ
 μᾶς αἰτίας ἵνα καὶ αὐτὸν τὸν βασιλῆα μηδὲνα φονεύει etc. sed
 cum demum, λογισάμενος ἦν εὐρίσκει πᾶσι τε καὶ μίζω τὰ ἀδικήμα-
 τα ἴοντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem
 Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV.
 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diadori*, sive
Ctesiae potius, Arhaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλεσιν, ---
 Φίπας μείζονας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεννημένας εὐεργισίας τῶν
 ὑστέρον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum
 attulisse, quam commodi, *Lysandrum* statuit *Pausanias*
 IX. p. 776. Πέρσαι τε ἐπόμενος, καὶ διαδίζων νόμῳ γὰρ τῷ ἐκείνων:
 id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose
 Persicam legem explanat *Aristides* in *Apolog.* pro IV. viris,
 T. III. p. 419. Solitum autem *Darium* animo grato Grae-
 corum etiam in se collata beneficia recordari documento
 sunt *Democedes*, *Sylosen*, *Coës*, *Histiaeus*, aliique. In
 Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, *Eretrien-
 ses* elementissime tractavit et *Milesios*: *Herod.* VI. 119. et
 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, un-
 decumque tandem petitum, *Aelianus Var. Hist.* VI. 14.
 VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστέλλαντας εὔ) Hoc si plures exhi-
 bebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan
 interpretamento: neque εὔ nec εὐπεριπῶς legisse videtur
Valla: εὐ περιστέλλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hip-
 pias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. v. κάλλιστοι εἶναι
 αἱρετοὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέλλαντι,
 ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐκγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit
 forsan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστέλλαν-
 τας εὔ, εὐπεριπῶς ἐπιτίλατο θάψαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quo-
 que lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quae-
 dam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τίλος, δα-
 κρύνας περιστὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας
 ἐντίμως καταθάψαι, ὡς εὐεργίτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηγμένου.
 Ὁ Εὐλίου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi
 dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλίου scribendum, vel [potius] Ὁ Δύξου.
 VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνύοντες) Vide *Cl. Valckenarium*
 ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi
 eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Ind.* III. Vit. Mos. p. 690. et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν ὡρίαν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, redixi: aliena enim viri Cel. monita. Persae ab insulae litore, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίησεν ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς ἐννούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίησεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς ἐννούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γενέσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170., 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὀρχῶν, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὶ --- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου: et *Theocrit.* V. 150. γενόμεν --- Μελαίνθιας ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς, ἐννούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἰδεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Θρούμιον κατίστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. *Aristoph.* *Θesm.* 740., Ἀσπὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐν ὀρχίᾳς *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐν ὀρχίᾳς *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex *scho.* [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Ἀνδῶν, δις δι' ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error *Arch.* et *Vallae* ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae *Arch.* ἐπαριστερά iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri *Duker.* ad *Thucyd.* I. 24. et *Hemsterh.* in Epistola *Dukeri* Praefationi inserta. Noster (*Homerico* *Iliad.* M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἰσίωντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλάωνσι: tum lib. VII. 39. Aptē ergo *Ask.*, modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad *Appiani* Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Noli tot Codicibus refragari; quoniam πόλεις [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολίεις Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originē apud *Strabon.* lib. VII. p. 491. c. [p. 319. v. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege *Diodoro* adposita lib. XIII. 65. et *Leonclavium Hutchinsonum*que ad *Kyr. Ἀναβ. Xenophontis* lib. VII. p. 538. WESS.

10. ὄχοντο ἀπαλιπόντες) Optime *Gronov.*; mox τὴν σφαιρὴν *Eustathius* itidem vidit. Statim *Μεταμβρίην οἴκισαν* dat ed. *Genev.* 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; *Eustathius* vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχίμωρος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In *Porti* penu plura. Itaque iure pristinant sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud *Criticos* ad *Apollon. Rh.* lib. II. 279. motus et *Nostri* consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσονήσον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque *Reiskius*. Rectius mssti, quos duces optavi. *Miltiaden Cypseli* fil., *Chersonesi* con-

ditorem, eradita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, *Θρῆνες* καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογχοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης) Prouti legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσόνησον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Doloncis* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογχοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθελον ἔμορα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ δὲ Δόλογχοι καταπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἔρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν θεόν, πῶς ἀν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησιν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδοχόμενοι ἡμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσати τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον ἀληθεύει. εἰσα διελήχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἡμοῦ λέγει ὁ χρησμὸς. πέμψαντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι ναι περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι εἰάν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, γένητο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδόν) Celeberrima sacra via, quæ *Athenis* *Eleusinem* ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. f. Haec ea fortasse, qua *Athenienses* sacra et *Pythicam* pompam *Delphos* mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαϊον τοῦ Αἰάντος) *Marcellino* *Φιλαίας* ὁ Αἰάντης prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. d. Φίλαιος καὶ Εὐρυστάκης, *Aiantis* filii, *Attica* civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυστάκους atque adeo *Aiantis* nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΑΙΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter *Atticæ* cænos. WESS.

7. κατήμιος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* *Delphis* ἐπασιόντες περιήρχον τῷ

Μιλτιάδης πρὸ τῶν ὄρων καθέζομένη τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν διγῶν καθέζομένη τῆς αἰγῶς οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, in Λακωνίαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετῆχαι) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaue copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἴσκει τὴν χώραν. Ionibus ἴσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἴσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀπειτῆχισι τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτευχίζιν eadem est potestate ac τευχίζιν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτευχίζιν, sive ut Diodorus διατευχίζιν, h. e. εἰσδραμῆν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεύχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτευχισθεὶς ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. D. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτευχισθὲν εἰς τὸν ἰσθμὸν sive murum a Dereyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 58. Consimiliter ἀποτευχίζιν in isthmo Pallesnes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocracione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 57, 1. in ἀποτευχίστας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπιτευχίζιν τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positae haec proxima subdit Scholiastes Aristid. instus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τῷ διερῶντος τοὺς Δολόγους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐπιτευχιστὴν αὐτὸν, ὅπως ἐν μὴ βλαύπτοιτο οἱ Ἀψινθιοὶ παρὰ τῶν Δολόγων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουν σφίγας (Dolonecos) οἱ Ἀψινθιοὶ δολοῖσθαι ἐμβαλλόντες εἰς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιος ἕξ τε καὶ τριήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cxx Scylaci; quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἤν δὲ ὁ Μιλαρ. Κρόσσος τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυος τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πένκης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πένκη? hanc pinum, illam piccam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πίνυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, commutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πένκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θάλλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μούνη διιδρίων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὸ πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἑμᾶς τ' ὀλίγους. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γὰρ πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἑκβαμνήσῃσι. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι -- θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἤρωι θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐκαγίζουσι, vel ἱπτάμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thueyd. V. cap. xi. ὡς ἤρωι τι ἐντίμωσι, καὶ τιμὰς διδάσκουσιν ἀγῶνας καὶ ἐπείους θυσιὰς. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἤρωι μετὰ ἡδονὴν πάντα ἐπαγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑπερμεγέτερος) Θερμυργου, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπερμεγέτερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἰχθυόσιν. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgarem lectionem. Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκου, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στεσαγόρην ἢ ἀδελφὸν ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset commoda, si verho constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur ἢ παθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχεν, interdum idem ac μέν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμερον, εἴτ' ἔχου Χῆρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἰαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. ἡδελφὸν ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμίων, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthenem in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτιμίων Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris, Herodot. T. VI. P. I.

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἐπιτίμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθσόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturâ. WESS. — Tum IDEM, in Addendis: „Elegans Gish. Koenii coniecta: „tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφὸν Στρησαγόρῃα δηλαδὴ ἔτι τιμίων: domi se continuit, „quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib. „IX: 24. εἰ μὲν νυνὶ βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων Μασίστιν: „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθσόμενοι) Nempe πινθῶτι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πινθόντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπόμενας πρὸς βεντῆς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονίσθαι, συναχθισθόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοτῶν βραδείας Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funeris conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. v. οὐδὲ πρὸς βίαν ἐπὶ βίον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημοὶ (εὐσχημοὶ legitur:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθόμενων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθισθαι, συναλγῖν, συμπεπῆσθαι, συμπάσχειν, et συλλυπῆσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπότερα) H. Stephani καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadeae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum *τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων* protectum verbis erit c. 46. *δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων*, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, intersecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemtus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet *πρὸς μὲν ἑκατόν*, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid *τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων*? Vide quae consequuntur statim, *ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον*. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur *τὰ τότε μιν κατέχοντα*, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haec cuncta *τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατέχοντων* dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo. WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe *τὰ κατέχοντα πηγήματα*, ἃ τότε μιν κατελάμβανεν, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτῳ τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτῳ τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτῳ προτέρῳ τῶν τότε μὲν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consuetâ alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc admodum grave erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας --- ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νιωστὶ μὲν Ἰπλύνθῃ ἐς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ὅν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimoniae filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἥλασαν*) Quum se in unum conglouassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro *κατεστράφησαν* lib. l. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφθῃσαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνιστράφθῃσαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνιστράφθῃσαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διάκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγωγα πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλίαν, δακνόντες χάριτα μεγάλην καταθήσειν: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucac Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταεινῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητιόχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίσταται δ' ἐπὶ βασιλείας, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίσταται δὲ, inquit, ἐπὶ βασιλείας, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμίεσθαι: [lin. 22.] *liberos, Val-
la*, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχθαι. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat ὑπαξις, non Σωφρονιστάς tantum, sed et Κοσμητάς
vocabantur. *Ioh. Meursium* in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum *S. Petitus* in Leg. Att. p. 385. Eā-
dem quā hic structurā *Herod.* III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐταί (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμάτο: id est τεταγμέναι
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλεῖον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam *Perizonii* ad *Aeliani* Var. I. 30. me-
ritae: hic ex *Med.* inculcatur nullā causā. *Noster* lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit *Vir* doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos *Werferus* testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis *Nostri* locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; sitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librariorum. S.

2. ἐς νεῖκος φέρον) ἐς νεῖκος φέρον *Sladus*, διαφθορὰν ex *Hes-
chio* interpretatus, maluit: frustra. *Homerus* saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
αἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egregie sic *Palmerius* *Gronoviusque*.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε-
μίων. Dedi exempla ad *Diogeni* lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex *Polyaeno* lib. V. c. 44, 1. Μνησὼν βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλεῖστα τῶν νοικοκυμένων:
nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἵνα δῶσιν ἵδικοι εἶναι, flagitante usu et probante *H.*
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet *Polybius* lib. IV. 4. vocem
et *Suidas* ex eo. WESS. — Vide *Var. Lect.* et quae ad *Po-
lyb.* IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per breve, quid-
ni itidem δόσιδος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικὸν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλέον τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπλευνέιναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας) τῆς τυραννίδος, nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς Μήδου; καταπαύσαι Δημάρhton τῆς βασιλείης; ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστανε εἰς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obediētes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελέχθη μὲν κρήμα πολλὸν νῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐντὸς Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκτὸς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐντὸς Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκτὸς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄθων *Servius* Atticis tribuens, ad *Aen.* XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριημιτίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑκατοσχιλίους καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίας lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; sorte verius, πρὸς δὲ οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἴσται, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocration*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐντρῷ optime accedent prioribus, loco suo nota; siquidem ἀποσάττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocrationis* ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρασάξει.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτῶν - - οἱ δὲ, μέγας] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsam „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstingu- „bantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήναις) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε παρ' αἰρχαῖς λέξιων τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* *Od.* κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βρύππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνορας, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλίον forte dederat p. 551, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλάνην et Βαλλανικόν *Eustath.* in *Od.* ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μόνον οὐδὲ αὐτοὶ γὰρ δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων: VII. 154. nulla istarum civitatum πύθεντι δουλοσύνην πρὸς Ἰσπανοκράτες: I. 159. Φεύγων θάνατον βίβιον πρὸς

Παρίων. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque in *servitute abduci*, vocibus θανάτου βιαίον et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent *Thucydidea*, ὧν ἡ ἀξιωματικὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀσίων, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] *Euripid. Phoen.* vs. 565. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου πτόη, *ne a fratre dolose occidar*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δουρίην δ' ἔτι τούτων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitus missi abierunt: namque μετὰ δ' αὐτοῦ c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonia, decimus ante Salaminiam victoriam apud *Thucydid.* I. 18. WESS.

9. ἔν τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) *Vallae* Latina, ex *continenti et metallis*, neque hic, nec deinceps Cl. de *Paw* se probare valuerunt: ex *terra et metallis* illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in *Etymol. Suida* et aliis, pro *terra* posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de *Herodoto*, cuius in *Musis* frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, *Thasios* in *Thraciae* adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex *Thucyd.* I. 100. Liqueet insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, *Dionysii* vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτριος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἡ Σκαπτὴν ἤλυν Arch. accuratissime observationi *Steph. Byz.* congruit, et *Lambino* opitulatur, *Scaptēsylam* restituenti *Lucretio*, reiecta *Scaptensula*, cuius post *Festum* vindex *Gifaninus*. At *Σκαπτὴν ἤλυν* priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad *Stephan.* stipavit *Holstenius*, inmemor occupata fuisse a *Paul. Leopardo*, Emend. lib. VIII. 20. *Vallam* in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἰοῦσι καρπῶν ἀτελίσι) Si forent tributorum immunes olim *Laurentius*, ac si φόρον ἀτελίσι ob oculos habuisset; sicuti *Appianus* Ἀναίους φόρον ἀτελίς *Bell. Civil.* lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de *Paw* ἀτελὲς imperfectus, et καρπῶν ἀτελίς fructuum defecti copia intelliguntur. In *Hezychio* Ἀτελίς, ἄλλυτις, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελῆς, eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰούσαι ἀτελῆς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελῆσι, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰούσαι καρπῶν ἀτελῆσι) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributum vicem terrae proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis acceperisse; qui propterea, ut ἀτελῆς φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελῆς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. va. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. D. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνοπιδὰ παραρῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copia abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineae in opposita continente (ἐν ἡπίρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰούσαι καρπῶν ἀτελῆσι, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τοῦτον) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικὰ pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικαὶ, apud Athen. γαῦλας Φοινικὸς, qui tamen XII. p. 538. D. περιφύρα καὶ Φοινικὰ χρε-

εὐθὺς iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.]
 ἢ πύλαι Φοινικῶν Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία
 Φοινικῶν Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori
 lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νῆας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰς
 πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νῆας,
 longas naves, et τὰ στρωγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νῆες sive
 νῆες, στρατιωτικαὶς et ὀπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos ve-
 herent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νῆας τε, καὶ ἵππους,
 καὶ εἶτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ εἶτον: atque
 adeo νῆας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγά. Neque sane
 bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam
 ἱππαγωγὺς νῆας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onera-
 rias, cum commeatu εἰς εἶτα νῆας, VII. c. 21. [In eandem
 sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri
 sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristote-
 lis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam,
 Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσι ναυοὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοῖοις δὲ
 ἐσχνηῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio
 mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a
 vulgata nimium abit vox σιταγωγῶς: mihi restituendum
 videtur, ἱππαγωγῶς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγι-
 καὶ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph.
 V. Έλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας). Confer dicta
 lib. I. 80. [Aibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae
 πατρὶς hoc tempore erant domini, ἰθαλασσοκράτου; Eusebio
 et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, an-
 samque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit
 Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thu-
 cydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id
 dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eu-
 stathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπέχεις;
 interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλε-
 λωμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Ἀθηναίους: alia dedit
 in Iliad. χ'. p. 1555, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in
 Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et
 Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλεύειαι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.]
 ἀπὸ πάντων τὰ χρήματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπὶ χοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic *imesia* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχιν ἐς τὶ vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostm significat, sic ἔχιν ἐπὶ τινὶ, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, ferisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἱπιστολῆς τῆς Δημαρήτου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπε τὸν Κριόν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspisor Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ᾄσει Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν ὡς ἐπύχθη, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπίξαθ' ὁ κριὸς -- ἢ δὲ παλαιοστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπίξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰκίως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαόν (s. ἐς ἀγλαόδενδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριῶν, ἦδη νῦν, αἰεβας, καταχάλασον, ὦ κριε, τὰ κέρια, ὡς συνοισόμενος μεγάλῃ κακῇ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδὲν ἄξιον χαίροντα Αἰγινήτιον: dictum indignatus, ex Κριῶν nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀστειλόκερων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immatissimum verrem, quam illum aprum Brymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plantini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογούντες οὐδὲν ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλειοδαίου) τοῦ Κλειοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλειοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλειοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sincere Κλειοδαίμου, et Κλειοδαίου. Spartani Μενίδαίου nomen male in Μενδαίου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενιδῆιος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλινίμαχος et Κλεοδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. θινέτω τις τὰς θυγάς αὐτοῦ· εἰπάσθαι γὰρ ἄν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ἅσπερ Ἀριστοδήμος ὁ Ἱερωνίδους ὅτι κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσαντο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖον) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖον ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Spartac dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθεν αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἰδόντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένη δέ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδότα δὲ τὸν Ἀριστοδήμον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νεῖσθαι τελευτᾶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere in modum scripta: ἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λίγουςαν ταῦτα,) βουλομένη δὲ εἰπὼς ἀμφοτέρω γυνόιατο βασιλῆης: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λίγουςαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκουσιν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

cenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et statura) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogant. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causae erat. Ista, *ιδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λέγειν ab ιδυῖαν penderet*. Reddū vero *λέγειν ταῦτα* ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκω, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Ηγεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίαν, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, *ἀδελφοὶ δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν*, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκότερος πλεῖον ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch. T. I. p. 598. c.* Ἐοικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπέκκαυμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνομον. *Conf. T. II. pag. 232. c. 813. n. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.*

CAP. LIII. 2. τὰς δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisse, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὲ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὥς τις Ἕλληνας, nescio quid iure desideretur: nam τοῦ θεοῦ ἀπτόντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσεύς, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vēre ergo τοῦ θεοῦ ἀπτόντος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peropportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγόμενα. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὥς τις Ἕλληνας ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcite profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὥς τις Ἕλληνας. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Eiplaras multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀχρυσίου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de *Herod. Malign. p. 857. E.* Οἱ δὲ Δωρῶν, φησὶν, ἡγεμόνης φαίνεται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς εἶναι καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀχρυσίου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad *Herodotea Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἴασον, καὶ τὸν Ἀργὸν ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-

rito-opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisil, latentur Aegyptios esse ἱθαγενεῖς, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit Plutarch. quos habuit Herodotus auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Τάδε δ', inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὅπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράψω, vel γράψω: ut l. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπείροτος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περί τοῦτον) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaë et Iovis fuisse filium, creasseque ex Andromeda Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persae si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὁ, τὶ ἀποδείξαι) Reiskius ὅτι optime disparavit. In regni successione διαδέχσθαι et ἐνδέχσθαι sedem habent: ἀποδείχσθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νῦν Κᾶρις οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδείξαι lib. I. 174. saepissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τε Λακεδαιμόνος) Saepe quidem Lacedaemonis, Iovis filii, sed huius Iovis, Λακεδαιμόνος dicti, nusquam alibi factam invenit Meursius mentionem; et sane mirum est, si Iovem coluerint Λακεδαιμόνα, hunc non ut Deum ἀρχαγέταν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse Lacedaemonios Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque Meurs. Misc. Lacon. l. c. 4. Suspiciabatur Casaub. in Athen. III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperac edit. p. 175 seq.] dictum Iovem Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut ἀρίσταρχον a Simonide; Agamemnone certe nomen antiquius ἱστορικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio Lycophronem ceterosque latere. Athen. III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον ἵπτι τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἔδην ἀγασίλαον. Dedit ibi plura Casaubonus. Ἀγασίλαν, inferum Iovem, attigit Bentley ad Callim. in Lav. Pall. vs. 130. Ubi vulgatur in Hesych. ἡρίστ' ἀρχὰ μία, Simonideum forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. Herod. T. VI. P. I.

Asopii vocabant Aesculapium Φιλέλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλεξιν, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τυλῖναχος, ἢ Ἀργίμης dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰπ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. Λυσ. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὴν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον. conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione exspectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi, 9. ibique Zeun. Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 301. S.

7. ἑκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane εἰ τριακόςιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριακόςιοι Σπαρτιωτῶν λογάδες, εἰπερ ἱππῆς καλῶνται, Themistoclem honoris causa deductes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. F. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam Lacedaemonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WEES.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἑξοδοὶ expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. vs. 579., cuius loco ἐξόδιον Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. Ἐξοδιάς ποιοῦμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

α Μυστις revocatur ὁπότεροι δὲ ὦν, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo ἱξοδία de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢ θυσίην τις δημοτελεῖ Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἱερὰ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελοῦς minus convenire videri poterat quod ait ἢ θυσίην τις δημ. ποιήσεται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri videtur: fortasse igitur intelligi debet magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσία δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. διπλάσια νύκοντας) Vetus mos, Homero descriptus docteq. abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γὰρ ἐπὶ τῷ δέπνῳ ἦν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχουσιν ἢ τινα βούλοιντο. Ceterum πρὸβατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νύκοντας ad superius τῆς relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδεικνύναι τούτοις προσκίεσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προσκίεσθαι vel προσκίεσθαι, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκίεσθαι hoc in loco per χάριτας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharamem Boeotomum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses aliiq. suos etiam habuerunt Lacedaemoniis, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos πρόξενους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινού πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Ἀδίων ὁ Ἀσιμνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et κοινοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκείμεναι) Eustathius γίγας εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκίεσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖσι προσκίετο αὐτῇ ἡ ἀχμὴ τιμῇ. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τόγμα τι Διὸν ἐν Δελφοῖς, οἱ Διοκρόποι· οἱ καὶ Ἡρόδοτον ἐστρέψοντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἢν μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατήρ ἐμὸς Μέρμνον ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου πέρι [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἢν μή περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἢν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυῖται, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῖσθαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartaē lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δεκάδην μόνους πατρούχου παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἐκείνῳ ἔχον, ἢν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυῖται. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμοσι, πατρούχῳ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἐπαίμων, sic ἡ ἐπικληρος dicitur Ἱκκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obuisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consensu abstinuissent seniorum; talissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotus sibi summissee refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλιν πρακτομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπέθηκε τὴν τῶν γιγόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γιγόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Spartae tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιῶν ἀρχαῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiaci, sive Νομοφύλακες, erant πάντε ἀριθμὸν ἐκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταῖς τε ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὁπόσους εἰν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῶς βασιλεὺς τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισυμένοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κροτούν) *Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκῳσι βασιλῆος ἀποθανόντος εὐάθασι κρούειν λίβητα, ubi Meursius λίβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιγνέσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαινεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρώτα μιαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαινεσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in *luctu et squalore* esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μίαισμοι, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. v. S.*

13 seqq. ἐκ πάσης δὲ Λακεδαίμονος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόκων ἀναγκαστοῦς, sic ista capienda iudico: *necesse est ut, praeter Spartiatis, funus vel invitio comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero.* De περιόκοις forsan alibi dicetur. Voces χωρὶς Σπαρτιτίων recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustratentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνον. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαίμονος, *Lacedaemonem* patet hic τὴν Λακωνικὴν, *Laconicam* terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιόκων ἀναγκαστοῦς) Ex vulgata ὀνομαστοῖς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόκους exiguo numero, homines quippe contemtiissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. v. et uberius Panath. pag. 270. c. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartano-

tum in Messenios, itidem περιόλους, acerbitate, τὰς δυνάμεις [γυναικας] εἰς τὰ πένθη βαλίζειν ἢ ἀγκαζον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλάειν. Nihil certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐτῶν Σπαρτιῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus, illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime, quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia χωρὶς Σπαρτιῶν: [at de his verbis vide paullo ante notata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolas lib. VII. 254., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρμους vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. D. Atque haec efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Verba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιῶν, nisi temere prorsus et casu omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta primum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιῶν, (l. 14.) in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Gronovio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμους vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad privatorum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse, et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde declarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλήρῳ εὖ ἱστρωμένη dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μίλῳ τιθεῖς καὶ κομισθεὶς οἴκαδ' ἔτυχ' τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειὶ δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione, quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.] Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum obluctari, praesertim in facillima et plana verborum sententia. Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Brissotii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philosoph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειὶ δὲ θάψωσι) Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασιλὴ ἀνιστῶτα III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam, ἐπιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ἰσιῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείαν, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσέοντες, qui magistratum incunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἐνδίκονται τὰς πατρῴας τέχνας) Ex lege Sesbstridis, qua sancitum μηδὲν καταλαβεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην, Dicaeareho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ ἐν κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότῳ βατκηνία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σκίνων ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διὰ πλῆκται, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poetas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶσσαςτο Ἀγᾶσαςθαι Ἀγᾶσσηςθε Ἀγασσάμενοι Ἀγαιόμενοι Ἡγᾶσαςτο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, φθόνος: Ἀγαστής, βέσπας: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγαῖς, δολώσισιν. Secundum Eustath. in Od. ε. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιόμενους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἶποι φθονεῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιόμεναι τε καὶ φθονεῖν τῇ Ἀρτεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetsternii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰθὶ ἐνστάτος φησὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ'. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἐστὶ (τὸ Ἐπιμερίζωντας:) similiter ad κ'. 67. et ε. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum *Basileensibus*, locis a *Valck.* citatis recte *Ἡρωδιανός* legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φατὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβῆν ἱερὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* *Misc. Lacon.* I. c. 5. VALCK. — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab interprete post *Helenam* redditur. S.

20. ὑπερβι τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαῖον non procul a *Therapna*, inque eo *Castorum* sanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὑπερβι τοῦ η Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra *Phoebi* sanum: ut *Dioscurorum* id intelligatur, quod dedicatum in *Phoebaeo*, ex *Pausania* cognoscimus.“ *Misc. Lacon.* lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae* templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, παρὶδρον, eodemque in sano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ δ' [rectius τὸ δ'] ἱερὸν ἐν τῇ Θεράπνῃ scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. WESS.

28. ἐρῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ἐρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximias *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. L. *Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ἐρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* *Pyth.* X. fin. καὶ γὰρ ἐτίρωσιν ἐτίρων. ἔκνιξε φρένας: et *Isthm.* VI. 74. ἀδεία δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σι μὴ κνίξοι λέχος. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστωα ἔκνιξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebat. In *Glossar.* et *Suida* Ἐκνίξιν redditur ἔδωκα, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρως δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. πῆγμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς οὐδὲν ὁ τοῦ πόθου δάκνει, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκρινεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὅρκους ἐπέλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπίει ἐντελάμενος. Utrumque *Portus* in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

6. ἐν θῶκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἰφώρων) Interpretatur *Pausanias* ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. *Herodotus* exemplo *Homeri* *Odyss.* i. 3. Οἱ δὲ θιοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti *Eustathius*, *Hesychius*, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio *Lectio. Plautin.* p. 222. WESS.

6. ἐν θῶκῳ κατημένῳ) Filii nativitas *Aristoni* nuntiata dicitur apud *Pausan.* p. 221. μετὰ τῶν Ἐφώρων κατημένῳ ταναῖστᾳ ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, *Berglero* ad *Alciph.* p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum *Ephoris*. Τὸ συνέδριον, ut *Homerus*, θῶκον vocat. *Oenomaus Eusebii*, *Praep. Ev. V.* p. 223. c. δοκεῖ μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἐσχημέναι τιτθῆν, οὐδὲ ἐν θῶκῳ προσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθιμέναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. *Ephorum* autem ἀρχίων proprio nomine vocant Ἐφορεῖον. *Aelian.* *Nat. An. XI.* 19. *Pantelidas* *Lacedaemonius* καθήμενος ἐν τῷ Ἐφορεῖῳ ὑπὸ κυνῶν διασπείσθη. *Laudator* *Agasilaum* in Asia non minus *Ephoris* paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ Ἐφορεῖῳ ἔτυχεν ἐστνηκῶς μένος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τι τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam *Valla* legit. Eidem quoque repertum, et in *Arch.* probatum *Berglero* recte restituit *Gronov.* in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἰπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Eleganter *Pausan.*

p. 221. Ἀρίστων, ait, ἰπῶν τῶν ἐν Διάδῃ ἰς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιημένος λήτην, ἢ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν συνίς αὐτῶν, οὐκ ἔφθι τῶν μνηστῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἶναι κα: hoc facile transiit in εἶναι καί, ut apud Stobaeum p. 624, 6. vox μακίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κνιδεῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μηνῶν εἶναι significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχῃ μὲν χρηστῆς εἶναι καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔνιμεν Ἀλεξάνδρῳ - - πλὴν. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. β. διαβολῆς μὲν εἶναι καὶ Σωκράτης εἰς τῶν πᾶν διαφορεῖς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogev. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλειμένη (διεβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecerit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διεβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτη διεβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοὶς εἰ διεβληθήσομαι: et Iphig. Aulid. vs. 1572. μὴ διεβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac δίστι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάριος τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τῷ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie lib. VIII. 131. Αὐτοτυχίδης ὁ Μενάριος, τοῦ Ἠγησίλαου. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Videtur equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλίου scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruales Leutychides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem huc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγσίλειω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγσίλειω sive Ἠγσιλείω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτοχ.* ionico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢν ἰχθὺρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγνώσκῃ διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢν ἰχθὺρὸς τῷ Δημοκρίτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γιγνώσκῃ, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξεῖναι ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἴσχυα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένης προσθυμίας) Fuit quum *Κλεομένης* pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἱστορίας τῆς Δημοκρίτου, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένης) Brevi sequetur οὔτε ἰκνευμένης, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem commis praefert Ionicum. Glossae mssae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσπρόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένης aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius *Musae*. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένης βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσπρόντως. Rex legitimus est, ἐκ τὸν ἰκνεῖται ἔχειν (τὴν βασιλείαν) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένης censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Oragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. *Herodoteum* ἰκνεομένης tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰκνεομένης ἀμεραιτελείν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγῆματα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεομένης ἀμείρα τελεῖν τοὺς ποθῆκοντας κατὰ τὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνωτέρου δὲ γινούμενου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώτερος. Fateor ἀνώτερον tantundem ac ἀνυπονόητον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώτερου Μελίσση, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώτερος, πόσιμος ἀνώτερος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γινομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνοιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνώω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνοίσσειν ἐς τοὺς πλῆυνας. Quare ἀνώϊστου sive ἀνοιστοῦ δὲ γινομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιεῖται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thaez. I. 57. τοὺς Κομήτιους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰτὶ προσποιεῖ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιεσάμενος ξύλινον πύδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχη ἀρχὴν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θιωμένου δὲ τοῦ Δημαρίτου) Dederat forsitan, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμὼν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἤρχη αἰρεθεὶς ἀρχὴν, et, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἀρχον. Huius Laconiei festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. T. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 331, 332. De eodem festo loquens Sosibius apud Athen. XV. p. 678. B. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγορεύοντων ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. Meursii Orchestra, in Γυμναστικά, et Clar. D. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficient Fragm. Parisino. Philaenidis nomine Aeschrion Samius apud Athen. lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὧ μέταυ ταῦτα, - - - χλύνει ποιεῖν καὶ γέλωτα καὶ λάσθην: pro quo Anthol. lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λίσχην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit Brunck, Analect. T. I. p. 189.] Magnus Animadversor λάσθην hinc et ex Suida declaravit, pariterque Ezech. Spanhemius Diss. de Num. Us. XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adsuétude, qua ἐπιμώτησιν dant sequentia. WESS.

8. οὐκοῦν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλ. Eustathius in Iliad. B. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλαδὴ, inquit, Διωνυσίδης, δὲ Δημόκρατον ἐκπαισόντα τῆς βασιλείας, εἰς εἰς ἄρχην (cur non εἰς ἄρχειν?) αἰρέσιντα, ἥρῳτα, Φασὶ, γελῶν, οὐκοῦν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Aptē Leutychidis illud comparavit clar. Wess. ad Herod. I. 129. ubi Harpagus Astyagen εἶπε, - - - ὅ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem facit Iugurtham Sallustius Bel. lug. c. 66. quam gravis casus in servilium ex regno foret: ubi vid. Ios. Wasse. Ut ista Harpagus, sic haec Leutychides rogabat ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθῃ. Glossar. Herod. λάσθην, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λάσθην Aeschrion Samius Athen. VIII. p. 335. c. Herodotea dedit et alia Casaub. p. 583. [Animadv. T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἰσθίς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν ἐπιδάγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad Appianum Iber. p. 431. ab Henr. Stephano, nisi si tamen Tollius omnia ista descripserit ex Des. Heraldī Digress. XVI. libri primi ad Tertull. Apologet. Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. Stephano accepta ea docti ferunt interpretes Thacyd. V. 47. Μὲν [lin. 3.] θῶν τε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos Iovemque ante

status, confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretatione ad Hom. pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] WESS. — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam Desiderii Heraldi esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἰσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebebat Steph. Φασί σε ἰλθεῖν παρὰ τῶν οἰκιστῶν τὸν ὀνοφοβέν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit Aeschylus ἄσπον ἴναί, in Ὀπλων κῆρσι, non intellectum Stanleio, Ἄλλ' Ἀντικλῆας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Ai. 191. Anticliam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph. Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐκλύθη. VALCK. — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δέ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit Euripid. Hec. vs. 740. [752.] ἰκετιῶν σε τῶνδε γενεάτων καὶ σοῦ γινείου δεξιᾶς τ'. Multa Erasmus Vindingius ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἴπερ significantius. WESS.

10. Ἐγὼ δέ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat Sophocleum, εἰ πρὸς θεῶν ἱκεῖν, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. εἰ ἱκέτης ἱκεῖν, in Soph. Phil. 471. idem est ac εἰ λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφελεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὔτε γὰρ, εἰ πιποῖνκάς τι --, μόνη πιποῖνκάς, μετὰ πολλῶν δέ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκνὴν γὰρ ἂν εἰ καὶ τὰς προ-
τίτας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐμῇ*, (nempe
σπίρμα παιδοποιῶν;) *τεκνὴν ἂν εἰ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari
praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
sit: *Plut. vs. 427.*, *ὅν γὰρ ἂν τοσούτῃ ἐνέκρας ἦμῃ*: non enim
alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum
istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq. vs. 1335. Vesp.*
1135. Lys. 25. VALCK.

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδixito) Corrigit docti
viri coniectura *οὐκ ἀπέδixito*, quod haud scio an vulgato
praeferrī debeat. Supra *Democedes* *Mb. III. 130. ὁ δὲ οὐκ*
ὑπέδixito, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure con-
paravit. Quod deinceps in *Mstis* [*lin. 11.*] *ὀλίγω τι πρό-
τερον*, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii *ὀλί-
γον τι πρότερον*. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. *τὸ καλεῖται Ἀστράβακος*) Diligentiae debemus *Pau-
saniae* lib. III. 16. p. 248. *Ἀστράβακος καλούμενον ἦρῶν. Cle-
menti Alex. Protrept. p. 35. itidem Ἀστράβακος. Belle ergo*
Valla et scripti; ex quibus *ἀναγίγντο Arch.* [*lin. 17.*] tale
est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
alii addicerent, posset auferre. Verissime [*mox, lin. 18.*]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἐβούλετο πιστέσαι.
WESS.

16. *τὸ καλεῖται Ἀστράβακος*) Matrem certe *Demarati*
non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
quam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat
ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur
et *Clementi Ἀστράβακος*. Dicitur autem *Astrabaci heroum*
Herodoto [*lin. 15 seq.*] *παρὰ τῆσι θύρῃσι τῆσι αὐλίσῃσι* (*Ari-
stonis*) *ἰδυμῆον*. Eodem etiam numero *αὐλίσῃσι θύρας*, sed
saepius alii τὴν αὐλίον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. D'Orvill. Pierson. Ianua sic vestibuli dicebatur;
quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att. XVI.*
5. hinc Macrob. Saturn. VI. 8. et Perizon. ad Aeliani Var.
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλίον, *Aeschylus* cur dixe-
rit *ἱρκίους πύλας* in *Choëph. vs. 559. 569. 651.* facile intel-
liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλὴν) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eastath. in*

ἡ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τὰς εὐτὺς ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλὴ· μεθ' ἧς αἰθυσσά· εἴτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὡς παῖ, ἔχει παῖ) Praebebunt forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίῃ: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἐστὶ ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα διῶσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτῃ τὸς ἢ Δημοκρίτῃ, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίῃ vel αἰδεμένη, ignorantia, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμηον ἰόντα, cum matri ὁ ἔβδμος εἰστήκει μείς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius impulari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὦν ὁ χρόνος οὗτος ἐξῆκε: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν δὲ ἐξῆκει χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίῃ acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίῃ eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον ἔπος ἐκβαλεῖν κραταῖόν*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) *Iustum est. Cel. enim Gronovio* [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] *memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. αἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδιώκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θηρεύοντας αὐτὸν ἀπαίρονται, ex Homeri studio propagatum: Μῆτι σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρειο κεύρην, Iliad. A. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.*

14. *ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηρηκὼς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hīc notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus aliique, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέσται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἴστασιν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκπαυλὴς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίης editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνῇ (ἐν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπρυνθεὶς ἔργοισι τε καὶ γνώμῃσι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφί προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τεθρίπῳ. S.*

Ibid. Ὀλύμπιά σφί ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo praebet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρέσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνίβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀπλόμεναι. Inde Aeliano de Nat. An. XII. 40. restituit Iac. Perizonius

ταῖς ἑπτα τοῖς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενας, pro ταῖς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit ταῖς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελόμενας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν κέτινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδῃ scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim κατὰ Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. & II. p. 212. B. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ; Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλότατη Λάκαινα, χαῖρῃ Λαμπιτοῖ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. & Λαμπιδῷ: unde docti viri, Daceries et Mos. Solanus, Λαμπιδῷ; refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπιματήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χαῖρ διπλῇ neci possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χαῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπιματήμενος χαῖρῃ qui conveniet? Pingue vero ΧΕΙΡΙΑΙΠΛΗΕΙ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χαῖρ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπιματήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse θεωροῦσθαι ἀργύριον πολύ. Non postulabitur, credo, ut χαῖρ διπλῇ πλείον exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpsit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scorae in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐδῶθη) Servo integrum, supra χρηστῶς οδοῦται IV. 139. tuitus. Ὡδῶθη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἡμοὶ μὲν οὐκ ὁδῶτα, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνίστα, οὐ βαδιστία. De rei vero successu fausto ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐδοίη Ζεύς. *Philo Ind.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἔως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐδοῦται κακία. Plura non conervo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thacydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται εἰς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθιντο εἰς Αἰγίνα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἅπασαν κατέθιντο εἰς τοὺς Βιθυνοὺς Ὀρῆνας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δῆμα ἔλαβι etc.) Excerptit *Suidas* in Ὑπὲρσι: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπὲρσιν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπῆμιν τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπὲρσι εἰς Θισσαλίην, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes Athenis* ὑπὲρσιν, [V. 72, 2.] id est ὑπὲρῆλθεν et ὑπὲρσιν: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπὲρσιν ἐκ τῆς Χίω.] *VALCK.*

4. ἐνθεῖν δι' ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heraeclotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προσητ. ἀγνίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξόρκου seriem hanc statuebat *πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ.* - - - ἐξορκούτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque ἐξορκούσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* - - - ἀγνίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui *πρόθυμος ἦν ἀγνίων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum *κυριᾶσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in *Var. Lect.* notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* - - - ἀγνίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προσητῶτας ἀγνίων ἐξορκούν τὸ Στυγὸς ὕδωρ*: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, aequae ac *προθύμως ἔχω*: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω *προθύμως ἀποκῶσθαι*. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμαλῆται, δς ἂν *προθύμως ἐβίη δίκαιος γενέσθαι*, pro vulgatis ὥσπερ *προθυμῆσθαι* θίλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὅπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. B. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακρς πόλς Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ἐλθόν φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώνακρης, et Φινός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φινῶ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσι. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclauit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

12. σπάξις ἐς ἄγχος) Praeclarè Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγχος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγκισιν Homericam ἄγχος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ Φραγγώδης καὶ κούδης τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bus.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράστῃς Οὐλόμενον κακοῖργον ἐνιχραύσει κυνέδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἢ γουν ἑπληξί) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραυν, velut ad D. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Il. ε'. 138. ubi χραύω recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐκ' ὀλίγον, τὸν χράωτα ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκροτάτησιν ἐπείχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἱθαίσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπὶ νύκταν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπείχραοντο scribendum, Ἐπείχραον τὸ ἐπιβάρεσθαι. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρημὶς ἄνιμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μὲν αὐτοῖς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μὲν λυθείς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi proseminatum ex αὐθις censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθις, pro αὐτοῖς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεων adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis: facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam ἐν Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξίπλευσι, καὶ μανίς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ καταχορδεύσει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν ἀν' αἰσθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχορδεύει; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορμεν. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, ait, διὰ μίσην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτμε, Ἡρόδοτος ἰστέρησι. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχορδεύοντι ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petium velut hic aptissimum laudat Longin. π. Τψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χαρδευών* redditur *τίμων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro Herodoteo *Καταψῶσαν* Suidas habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad *Aristoph.* Eq. vs. 765., ad *Διαπρῶσθιν* adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθεῖν, pertinent ad vicina: *Διατμηθεῖν τε λίπαδνα*: Εἰς μέρη λωροτμηθεῖν. Idem illud dici potuit *χορδευθεῖν*, id est, εἰς χορδαῖς sive λίπαδνα διατμηθεῖν. *Καταχορδεύειν* significat εἰς χορδαῖς τίμνοντα διαρθεῖν. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατετρωμῆσθαι* apud *Herod.* VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρχου γινόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγινέων*) Habet Suidas ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγινέων* [quod Reiskius proposuerat] sive *ἐξαγινέων* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et τίμνος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἐλευσίῃ inconsiderate ponens. Porro ex *Arch.* ἐν ἀπορίῃ σχῶν [lin. 25.] Cl. de Pauw format ἐν ἀρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si ἐν Ἀργίῃ σχῶν, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλσὶν παύμενος lib. VII. 126. et *Procop.* Bell. Vand. I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 5. *Στυμφηλίδης λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero *Iliad.* B'. 608. *Στύμφηλος*, more Ionum, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῳ* V. 10. Hinc *Στυμφήλαιοι*, Criticis ad Poëtam momentibus, qui *Aeliano* Var. II. 33. aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasi* no *Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem Reiskius ἐς χάσμα ἀχανὲς [lin. 5. ubi vulgo ἀφανὲς] ἐκδιδούσαν. WESS. — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan.* VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a *serpiis* in littus eie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκχυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπείας titulus? WESS.

10 seqq. 'Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφις τριέλικτος) Cur hoc damnable, et αἰλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talis serpens μυρίλικτος ὄφις, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδαρ dat
idem Grammaticus in Μαιάνδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὄφιν σπειρηδὸν ἰθείρως Ἑρπασι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quor-
sum enim ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσινα νικήσασα Ἐξελάτῃ; Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. αἰλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gro-
nov. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἐποιῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷ τὸ τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ἐπιζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντιπέξισαν· ἀναπαυο-
μένων, ἀντανεπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστών-
των, ἡρίτων· ἀναπαυομένων, ἀτανεπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνῆαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396; 22. [pag. 300. 19. ed. Bus.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρεος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρῳ vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἐφ' ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρος et δένδρει et δένδρη reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observatio non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. Verum sicut *Graecienses* *Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθῆναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν εἰ ἐξεληλυθῆναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελεσθῆαι *Herod.* VI. 140. ἐκπιαίνεσθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦν ἰς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. D. ed. Cas.] et *Pausania Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλὸν τοὺς δαίοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς δαίοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύγομαι, pro ἀποφύγομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς δαίνας οὐδαμίαν ἔχει (corrigendum est εἶλεν) ἔτι δὲ --- πλείους διαχθεῖς, οὐδέποτε ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφεῖς παρανόμων ἀπίφυγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Snum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἔθελον, Ἄ τοῖς ἱκανίοισιν ἦνδαν τότε, Αὔθις δ' ἂν τοῖσιν αἰτέοις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρώσθαι, neque is sensus illic congruit. Nisi εὐσιβάσθαι suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι καὶ αἱ: sed praeterea minime dubitanter: πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημάσθαι ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 85.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero. κακὰ pro καὶ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χερῶν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in Iuto. Suidas: Ἐχηρώθησαν ἀνδρῶν, ἐστειρήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. ταῖς ἄλλας χερῶσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χερῶσας dederat, Homerum Iliad. E. 642. aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae verum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπ' ἤβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschylī VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφθνήσαντ' ἄνω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νεανίσκον γινόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχηρώθη et ἐπ' ἤβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermann editione, ἐχηρώθη et ἐπ' ἤβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessch. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὀφείας οὐτοί (Quum ἐπ' ἤβησαν αἱ - - παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἔπειτ' ὀφείας οὐτοί ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὁπίσω ἐς ἰωῦτούς τοῦ Ἄργιου ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰών Φιγασσεύς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλιεύς, vera scriptio, a Galeo al-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγυός. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλιείς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φυγαλιείς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλιείς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ, Φιαλιείς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρκυίδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας ὁ Ἀρκάς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. n. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνις βαλανεφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνέγει ἄκουσιν ἐπὶ κραιναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodotens autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάστις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινιεύς Κλείανδρος, γένος τῶν Φιγαλιεύς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινιεύς Κλείανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλιεύς ἀπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγαλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλιείς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλιείς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασιεύς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασιεύς reperiri. Codices Arch. et Eton. Φιλαγυός habent: hinc vero [vera, puto, voluit] lectio emicat, Φιγαλιεύς, quam Stephanus in Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότῃ γενέσθαι etc.] Re-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et mssis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐδωθή) Servo integrum, supra χρηστῶς ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὀδωθή non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed. Col.* vs. 487. ἡμῶν μὲν οὐκ ὁδωτά, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνιστά, οὐ βαδιστία. De rei vero successu fausto ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐδοίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐδοῦται πρᾶγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐδοῦται κακία. Plura non coacervo. **WESS.**

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thacydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεσθαι ἐς Τένιδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέβητο ἐς Αἴγινα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λίαν ἅπασαν κατέβητο ἐς τοὺς Βιθυνοὺς Θράκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. **VALCK.**

CAP. LXXIV. 2 seq. δαίμα ἔλαβι etc.) Excerptit *Suidas* in Ὑπὲρξοχι: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπὲρξοχι idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέρμειν τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπὲρξοχι ἐς Θισσαλίην, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes Athenis* ὑπὲρξοχι, [V. 72, 2.] id est ὑπὲρἄλθεν et ὑπὲρξοχι: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπὲρξοχι in τῆς Χίαν.] **VALCK.**

4. ἐθιῦτεν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callinachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryl.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προστ. ἀγνίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξόρκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. --- ἐξορκούτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξορκούσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν --- ἀγινίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγνίων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum κυρᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuavit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν --- ἀγνίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προστιῶτας ἀγνίων ἐξορκούν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀποκῶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελείται, ὅς ἂν προθύμως ἐβίβη δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσπερ προθυμῆσθαι θέλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὅτι Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησιν, ὅτι Νῶνακριν πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρης εἰς ἄγνος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τῇ Νῶνακριν στάζει. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώνυχης et Φειδός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φειδῶ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσι. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φειδῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. WESS.

12. στάξις ἐς ἄγχος) Praeclaro Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγχος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγκειαν Homericam ἄγχος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ Φραγγώδης καὶ κἀλες τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bus.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραι Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράστῃς Οὐλόμενον κακοεργὸν ἐνιχραύσει κυνέδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἢ γουν ἑπληξί) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραυεν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύω recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐκ' ὀλέγον, τὸν χρώτα ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἰθαλάσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπιχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβάρεσθαι. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηῖς ἄνιμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μὲν αὐτοῖς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μὲν λυθεῖς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἢ ξύλλῃ δεδομένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὐθῆς censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθῆς, pro αὐτῆς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεων adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis, facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσι, καὶ μακρὴς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ καταχορδεύει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν ἀν' αἰσθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clariissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχορδεύει; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορδευ. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μούνοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ αἶτ, διὰ μίθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτρεψε, Ἡρόδοτος ἰστέοντι. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχορδεύοντι ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petiitum velut hic aptissimum laudat Longin. π. Τψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδευών* redditur *τίμων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro Herodoteo *Καταψῶσαν* Suidas habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad *Aristoph.* Eq. vs. 765., ad *Διαπρῶσθιν* adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθῆιν, pertinent ad vicina: *Διατμηθῆιν τε λίπαδνα*: Εἰς μέρη λωροτμηθῆιν. Idem illud dici potuit *χορδευθῆιν*, id est, εἰς χορδαῖς sive λίπαδνα διατμηθῆιν. *Καταχορδύειν* significat εἰς χορδαῖς τίμνοντα διατμήειν. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατετρωμῆσθαι* apud *Herod.* VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημόφροντος γενόμενα] λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγινῶν*) Habet Suidas ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγινῶν* [quod Reiskius proposuerat] sive *ἐξαγινῶν* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλλος et τίμιος saepe non discrepare docet, hoc tamen in Ἐλευσίῃ inconsiderate ponens. Porro ex *Arch.* in ἀπορίῃ σχῶν [lin. 25.] Cl. de Pauw format in ἀωρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si in Ἀργεῖῃ σχῶν, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vand.* I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 5. *Στυμφηλίδης λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero *Iliad.* B. 608. *Στύμφηλος*, more Ionum, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῳ* V. 10. Hinc *Στυμφήλαιοι*, Criticis ad Poëtam momentibus, qui *Aeliano* *Var.* II. 33. aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasi* no *Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem Reiskius ἐς χάσμα ἄχανις [lin. 5. ubi vulgo ἄφανις] ἐκδιδούσαν. WESS. — In editis tamen *Animadvers.* istam coniecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiae mons Σηπία in *Pausan.* VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

dis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπιάς titulus? WESS.

10 seqq. 'Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὅφιν τριέλικτος) Cur hoc damnabile, et ἀέλκτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talīs serpens μυριέλκτος ὅφιν, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλκτον explicat. Τριέλκτον ὕδαρ dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλ-
κτον ὅφιν σπειρηδὸν ἐθείρχις ἤρπασι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quor-
sum enim ὅταν ἡ Θήλεια τὸν ἄρσινά νικήσασα Ἐξελάτῃ; Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλκτος nusquam aliās occurrere ipse Gro-
non. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἐποιοῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
eus: ἐπιζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντιπεξίσταν· ἀναπαυο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστών-
των, ἡρίστων ἀναπαυομένων, ἀντανπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνέαι. Similiter,
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bus.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρεος: potiusque δένδρον videri quam δένδρεος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Clcomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβαίς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρῳ vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρῳ, ut ἀναβαίνειν ἐπὶ ταῦν· ἢ ἐπὶ ἵππων· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρεος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophontis* δένδρεος et δένδρεον et δένδρεον reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in Γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. Verum sicut *Graecienses* *Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξελθῆναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκεῖν εἰ ἐξελθῆναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελεσθῆναι *Herod.* VI. 140. ἐκπαιρῖσθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in Ἐξήκει et in Ἐξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae* *Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἤν εἰς τὸ Ἡραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et *Pausania* *Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλόν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπέφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύξομαι, pro ἀποφύξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδαμίαν ἔχεν (corrigendum est εἶλεν) ἔτι δὲ - - πλείους διαχθείς, οὐδέποτε ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφεῖς παρανόμων ἀπέφυγεν. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς ταῦτόν καὶ τὴν ἰαυτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἔβλεπεν, Ἄ τοις ἱναντίοισιν ἦνδανεν τότε, Αὐθις δ' ἂ τοῖσιν ἀτίροισι, δῆσαι, διὰ Πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρώσθαι, neque is sensus illic congruit. Nisi εισάχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecedere sententiam. Pro δῆσαι, διὰ, corrigerem δῆσαι καὶ καὶ: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἡ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβυσσαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valekenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero. κατὰ πρόβην, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxerit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orville ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χερῶν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχηρώθησιν ἀνδρῶν, ἐντερίθησιν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χερῶσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χερῶσας dederat, Homerum Iliad. E. 642. aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπήβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφιβήσαντά πω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νεάνισκον γεόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχηρώθη et ἐπίβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Lungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Lungermannii editione, ἐχηρώθη et ἐπήβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Lungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὅσφας οὗτοι) Quum ἐπίβησαν αἱ - παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἔπειτ' ὅσφας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὁπίσω ἐς ἰωῶτους τοῦ Ἄργος ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγασειῶς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλειῶς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλιῖς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φιγαλιῖς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλιοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλιῖς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιλλοῖ Φιλλιῖς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρκιδαν ἐν Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πιθίας ὁ Ἀρκάς ἐν Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. D. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνις βαλανηφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νέσσανθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνέγχε' ἄπειτα ἐπὶ κραιναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodotus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάστις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεύς Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλιεύς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεύς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλιεύς ἀπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγαλιός, Phigaliae Arcadiae conditor; notissimi Φιγαλιῖς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλιῖς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασιεύς, quale in Arcadia gentile nomen, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασιεύς reperiri. Codices Arch. et Eton. Φιλαγιεύς habent: hinc vero [vera, putō, voluit] lectio emicat, Φιγαλιεύς, quam Stephanus in Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότην γενέσθαι etc.] Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperæ editionis. S.]

6. μεμονέναι) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestæ rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. ἔκ τε τοῦ --- Ἐπισκύθισον λέγουσι) ἐκ τε τοῦδε significaret atque ex isto tempore. ἐκ τοῦδε *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* præbet ἔκ τε τούτου. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. n. ὅτιν, ὅταν βούλωνται πικρὴν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1398. ed. Rom.] ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκαπῶ κακοῦ τὸ ἀκρατίστερον πικρὴν Ἐπισκυλίζειν φασὶν οἱ Λακωνεῖς. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυδίσαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meura.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro ἐπισκύθισον dixerunt Ἐπισκυθίδδον: ut Ὀμηρίδδον, Μενεΐδδον, Αἰριδίδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque ἐκ τούτου vel ἐκ τοῦδε valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, ἔκ τε τούτου, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone ἔκ τε τούτου diceret: sed et alibi τούτος et τούτοι pro τούτου et τούτων idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πικρὴν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πικρὴν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* *Var.* II. 41. et *Σκυθιστὶ πικρὴν Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim ἰκτίσαι [lin. 19.] legitimum caput 92. præstat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. τί βούλειτε πικρὴν) Vide, ad

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessarium sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μή τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσιςθαι μὴ τὰ εἰκότα, --- ἐμᾶτι ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπει ὅπως μὴ παρῆσθαι πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsei, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ στυγερὸν οἴκτου στυγερῶς. Eustath. interpretatur δίδωθαι μὴ πάθος οἴκου ἀξία, in Od. i. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἰπισπόμενον Λευτιχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἰπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίται τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη adfirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππικὴν καὶ Ἴωνά τινά συγγραφεὶα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ionis scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei cerae miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen his deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλικον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥστε ταῖς παρακαταθήκαις ἀποδιδόντα οὐ χρεὶ ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς αἰκνύνει καὶ πόνει. Ut res nunc habent et saeculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδους παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nitium extulit et cohonestavit, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπιτομα ὁμώματος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον - - πάντα περιέχειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἡκοντα) et ἐν χρόνῳ ἐκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἐκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ὅτι ὄρν ἐρώντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματικὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, propterea-que rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζιν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φιλάξαι καὶ ἀποδεῦναι σῶα τῷ παραθεμένῳ, ἐπὶ αὐτῇ ἀπαιτήται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διαλόγους, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isai verbis ex oratione perclita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗτος μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάχου τούτου. Herodotum sequutus ἐξαργυρῶσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσκειν. Attigit Dor-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est διόθαι παρὰ σί: recte vero item deinde scribitur ἴστας παρὰ σί: σόα. S.

39. αὐτὸς μὲν περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. ε. περιφέρει δὲ τις μὲν καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγεται, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστήμενοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque sollemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὐτὲ παρακαταθήκην ἀπιστήσας. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Leet.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὅρα καὶ τὰ χρημάτων λήσεται) Quaerebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in Hesiod. Ἔργ. κ. Ἡμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ περιηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ πῶσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκον proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum
Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periculis superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in *Epicharmi* fragmento, *Grotii* medela curato, apud *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύς δὲ χαμία. Et apud *Eustath. Amor. Ismen.* pag. 426. Αἰδὼς γὰρ, παῖς ἐλγυχῶν ἰστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἰστ(η οὐδεμὴν) Istud *Herodoteum*: norunt, qui Musas amant. Mox προῖμιζως *Arch.* et *Vind.* redono. *Superius* I. 32. προῖμιζους ἀντίρριψι: et III. 40. κακῶς ἐπιτείνουσι πρὶ ῥιμζος. *Sophocles Elect.* vs. 765. τὸ πᾶν δὴ δεσπότασι τοῖς πάλοι προῖμιζον - - ἴφθαρται γένος. Alia eiusdem, et *Euripidis*, et *Abydeni* missa facio; minime mihi temperans in his *Lycurgi Or. in Leocr.* pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιουρκήσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γι καὶ τὸ γένος ἅπαν τὰ τοῦ ἐπιουρκήσαντος μεγάλοις ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc *Herodoti* locum peropportuna. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὐτε τι ἀπόγονόν ἰστί οὐδὲν οὐτε ἰστ(η) Hoc ex *Codd.* recepturum *Herodotum* indicat *Diss. Herod.* p. 65. Ubi *Isvenali* dicitur *Extinctus tota pariter cum prole domoque*, *Herodotea* non omisit *Grangaeus*. *Iudaeis* secundum *Celsum Origenis* VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπότας οὐδ' ὅποιά τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλος minus commode subiicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse *Celsus* οὐδὲ στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit *Eustath.* in Ἰλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουλευθεὶς ἐπιουρκῆσαι προῖμιζος ἐκτρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos *Deus* προῖμιζους ἀντίρριψε, *Herod.* L. 32. *Eurip. Hippol.* vs. 682. Ὡ παγκρατίστη, καὶ φίλον διαφθορεῦ, (sic *Masti Paris.* et *Flor.*) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἡμῶς Προῖμιζον ἐκτρίβειν. *Hesychius* Προῖμιζον interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. αἰδικημάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πιντήρης ἐπὶ Σουρίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo *Cod.* legisse *Valla* videtur, quae fortasse sunt ex *Herod.*

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim. Hymn. in Del.* vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστου, de *Legib.* XII. p. 947. a. Unus erat plerumque Ἀρχαῖος. τῶν ἀρχαίων tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectione ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἀκρᾶς τῆς Ἀττικῆς ἡ Ἀητὼ ἐκίβη τῆς νῆου: excitat ista *Schol.* in *Aristid. Panathen.* mistus *clar. Burmanni.* VALCK. — *Laurentio* biremis quaedam, quam *Delum* iam inde a *Theseo* quotannis mittebant: vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θεωρίδι et θεωροῖς libet post diligentem *Ex. Spanhemii* ad *Callim. H. Del.* vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silcre. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἰωῦτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectiōnem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μισθόμενος - - προτέρην ἰωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ἔτι ἐπὶ Πεισιστράτου ἐξέλασιν ὀμνηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* *Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὃ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρησαί σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δῖνα τέλαντα σφι χρησαί, rogant Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρησέν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἰλυσάν σφιας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἑπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίων --- δύναι, neque latuit Th. Galeum. Superius v. 62. ὑπιδέκτο δωρίων δώσιν τῶν ἰωντοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶης δωρίων: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses caussam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem insererunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι δεσμ. εἰκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μυδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίαν εἰκοσι ναῦς ἱλάβετο: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accipit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδορο apud Suidam ἐξέδομα, παρίδωκε, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ἐτέρησαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑπέστησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἤγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. J. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam *portabant* praedam, *φέρειν*: quam *prae se agebant*, iumenta nempe, dicuntur *ἄγειν*: sive *φέρεισθαι τὰ βασταζόμενα*, *ἄγεισθαι τὰ βαδιστικά*. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur *τὴν λείαν ἄγειν* et *ἐλαύνειν*. VALCK.

CAP. XCI. 4. *ἐκθύσασθαι*) Suidas hinc *Ἐκθύσασθαι* *ἐξιδεύσασθαι* καὶ *ἐμμιδῆσθαι*. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. B. οὐδὲν ἐκθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὗς οἱ τιματοσκόποι καὶ οἱ μάντις ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- *ἐκθύσασθαι*) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur *φόνου ἄγος ἐκνέψασθαι*: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, *τὴν πόλιν* dicitur *ἐκθυσάμενος* Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et *Ἐκθύσασθαι* iram Deorum piaculis sive victimis placare *piacularibus*: *ἐξιδεύσασθαι*, *ἐμμιδῆσθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in *ἐκθυσάμενος*: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat *ἐν θυσαμῖνις*, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πίμψον μὲν Φῶς ψυχᾷς ἀνέρον τοῖς βουλομένοις ἄθλους πρᾶμαβῆν. Πέθον Ἰβλαστον. τίς ἥδε κακῶν. Τίνα δ᾽ ἰμοκαίων ἐκθυσάμενος Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλιν. VALCK.

7. *ἐξήγον* ὡς *ἀπολλόντες*) In praegressis, *ἐξήγον ἀπολλόντες*: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim vovulae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suasque lepor est. Superius c. 28. *διαβαίνει* --- ὡς *ἀμύμων* τὸν σῆτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγίλλετο βασιλεὺς διανοῖσθαι ὡς *ἐπιχυρήσει* πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. *λακιδαιμόνι* --- τοὺς τιθηῶτας δανοῦντο ὡς *θαλάσσι*. Plara hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox *ἐπιλαμβαμένοις*, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam *ἐπιλαβόμενος*] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — *Conf. Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. *Porti* errorem in *Suida* iam correxerat ante *Külsterum Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odyssaeae Paraphrastes* dixit ἐπισπάσασθαι τὴν θύραν καὶ ἐκκλῖσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον εἰλέγει. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - εἰσοφῶν Ἑλλητικῶν ἔκτρω: ad *Lysiam*, qui testis *ibid.* citatur, *vid. clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένης τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβάνειν ὑπὸ Κλεισμένης etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteo*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάλιστα Κλείανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὃ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάβολος ἐπασκήσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἀνδρα πεντάβολον.] *Victus Eurybates a Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τῷ *Ασπίδι* verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκότος τι αὐτὸ τοῦ θεράποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀραφέρνησα τὸν Ἀραφέρνης) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus *Humphr. Prideaux* ad illud Chron. Marm. pag. 217. APTAΦEPNEA fuisse, merito coniicit. Nostro saepe, *Pausaniae* I. 32. *Cornelio Nep.* in *Miltiade* c. 4. atque omnibus potiori *Aeschyl.* Pers. vs. 21. *Artaphernes* audit. Quid *Datidi* Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, *Plato Menex.* p. 240. v. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλκίον πιδίον) Meminit *Homerus*, nominis caussam testatus, *Iliad.* Z'. 200. cuius *Valla* non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a *P. Leopardo* Emend. VII. 20. Sequentia ex Mssis cultiora sunt. WESS.

9. ἱεραβεραφίης ἐς τὰς νίας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit *Bosius* ad *Nepotis Miltiad.* c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἥπιον ἔχον τὰς νίας, vir eruditus ἔχον αὐτὸ Ἰσχυλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχουν *Homero* idem nonnunquam ac ἱαύνειν. Νῶν δ' αὖ ἐπ' ἀριστέρ' ἔχει στρατοῦ, *Iliad.* N'. 326. ubi *Eustathius*. Itidem *Herodotus*. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκίει) Damnable δοκίει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίειν, *Gronovii* solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. *Abresch.* Dilucid. *Thucyd.* p. 5. et de clade Persarum ad montem *Athon* c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεὶ ἔχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit *Eustathius* σκοπὸν εἶχον παρὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπεὶ ἔχει τι στρατηλατίῳ αὐτός. Mox [lin. 4.] μνησθέντες τῶν πρότερον non repudio, quamtumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Misceantur talia et variantur; veluti in *Diodori* XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. in τῇ Πηνελίῃ) Verius fortasse et Ἰωνιῶτερον ex Codicibus τῇ Πηνελίῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnographi Πήνη advocatis, Πήνεια. Pausaniae itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocratiōe ex Or. Deliaca Hyperidis Πήνεια, in Excerptis vero Oratiōis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. Πήνεια saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. in ἣ χάρις οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo Aeschinis verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte. uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, in ἣ οἱ δύο θεοὶ ἐγίνοντο. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni cum Aeschine tribuens, quod Darii aetate Deliis usu venit. Trecenta tharis talenta [lin. 14.] Eustath. ad Dion. vs. 525. hinc accipit. WESS.

9 seq. in ἣ χάρις οἱ δύο θεοὶ ἐγίνοντο) In Aeschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobryes Magus κατὰ τὴν τοῦ Ἐλέξου διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, in ἣ οἱ δύο θεοὶ ἐγίνοντο. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persae mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniae X. [c. 28.] p. 867. λόγους τε οὗς εἶπε πρὸς Δελίους, factisque, cum inventum in nave Phoenicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. vs. 863. Δᾶτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόσια λαβωντοῦ πρωτίστου: et Eustath. in Dionys. vs. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius facta ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, Schol. Ms. ἐπιθεὶς, αἰτ, τὸν Δάτην εἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τὸτε αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. *Burmanni* Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰσταφέρνης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem *Eustath.* [ad *Dionys. Perieg.* vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum *Med.* et *Ask.* in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex *Codicum* numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus *Cel.* viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέν,) non discrepante quidem sententia.] Classicus *Thucydides* locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγη πρὸ τούτων, πρότερον οὕτω σισθηῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellam *Peloponnesiacum*, quo modo *Attici* scriptoris verba accepit *Seneca* Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus *Thucydides* huius fuit motus; neque inopportune propterea eius *Scholiastes*, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis *Herodotus* non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem *Delum* πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante *Peloponnesiacam* quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque *Graecorum* bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, *Thucydides*que ὀλίγη πρότερον laxius sumere atque ad hunc *Deli* tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille *Nostri* exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur *Deli*, rem *Graecis* passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe *Deli*orum narrationi fidem non adhibuit *Thucydides*; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθῆναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ioa. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et Herodoti meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucydid.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι ἡμῶν συνθίστα*: sic legit etiam ista *Valla.* *VALCK.*

8. καὶ Ἀπροξίρξειω) *Arch. Ἀπροξίρξειω* auctoritatem a *Thucyde*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in *Ἀρταῖα* aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium *APTA*, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuasum equidem habeo, scripturam istam *Ἀπροξ.* non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 45, 6. indicavi. *S.*

14. καὶ ἐν χρησμῷ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δενται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim mancant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione *ἀνύκρον* immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque ooli dedit et contemnere ventos* de Delo. *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum* nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῶ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si alijs etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, *non magis Herodoto fuisse causam ascribendi oraculi, quam fuit Thucydidi*, id vero miraturus seio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, scemnia, et similia credulorum ludibria, *Thucydides* historiae gravitate censuit indigna; *Herodotus* ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus *Herodoto* prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum *Thucyd.* talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἰδύμετο καὶ ἰδοῦναι ἐπὶ τοῖς μύθοισι γινώσκειναι συμῆναι. Sed legat quis *Herodot.* VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum *Thucyd.* II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen *Thucydides*, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξὺ Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς αὐτῶ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γι, οἰμαι, inquit, ποτὶ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὅστις, καὶ ξυμβῇ γινώσκειν λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἔσσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit *Thucyd.* et quantum huius cauta perspicacitas *Herodoti* praestet superstitionae credulitati. VALCK.

18. Δαρῖος, ἐρξίνης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Rehdanus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde *Anquetil*, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum *Ἐρξίνης Arch.*, cui facile primas tribuo ob haec veteris poëtae apud *Hephaestion.* Enchirid. pag. 19. Ἐρξίν πῆ δῆτ' ἀνδρὸς ἀβροῖστου στρατός. Quae quidem *Simonidis* si sint, (loc. *Uptoni* ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangantque *Darii* hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, *Dario* sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δερνής græco φέρνιμος respondere perhibetur. Sed mixari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsi parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valekenarius*, is qui tot ἡτίαι integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodote* adscriptas, ab aliena manu *Nostro* obtrusas adeoque resecandas censuit. de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δόλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσέχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ μωραῖῳ προσέχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσέχιν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλήρωτες [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, Euboeam petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβορίων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Masti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπὴν τὴν πόλιν καὶ ἰδὲν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτίαν ἐκλειπότων ἐς Πιλοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπὴν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπὴν τὴν πόλιν, καὶ ἰδὲν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim *Noster* posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπὴν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodotum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίων ἐκλεισπότων ἐς Πισαποίνησον: alia praeterea dedit Clar. *Abresch.* aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. *Euboicae cautes, ultorque Caphareus*, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius Φρυκτωρίας ἦλε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκρας Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πρὸς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν κερῶν: orationis initio, μόλις, ait, διασώθημεν πρὸς τὰ κελὰ τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέρατος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἵσθι τὰ κελὰ τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κελὸν Εὐβοίαν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀρβῆναι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κελὰ τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κελὰ γίνετο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἰὼν τῶν Ἑσπερίων τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κερθίας τὰ πρῶτ' ἴσσεσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πυλαγὸν ἴδος Ἀργεῖον. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. C. ὅτε καὶ τὰ πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. B. Εὐδοξὸν αἶψα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 36. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμινος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμινος apud Ethnicographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμίνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur Msati, forte Nostri τίμινος Iovis est Ταμναεὶς sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum *Tamynas*: tum τὸ τίμνος verius meliusque. *WESS.* — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. *S.*

Ibid. κατὰ τίμνος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τίμνος: sic vicinum *Apollinis* templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύνας: πύλῃς ἵστη ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύνας. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. *Mid.* p. 364, 301. c. *Boeot.* p. 578, 20. *Aesch.* contr. *Ctes.* pag. 66, 5, 14. qui in *Or.* de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. *VALCK.*

3. καταρχόντις δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum *Gronovii* sedant duo Codices, καταρχόντις δὲ ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. *WESS.* — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid *Gronovius*, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eandem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. *S.*

9. ἔπαινον ἐπὶ ἑξ ἡμέρας) Expulsum et *Cl. Gronovio* non servari potuisse *D'Orvillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [*lin.* 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de *Garrul.* p. 510. a., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis φίλαβρος Κυνίου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. *Cas.*] de Eretria, τὴν πύλῃν, αἰτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλῆθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. *WESS.*

11. Φίλαγρος ὁ Κυνίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀδραποῦσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἐντολάς, si iusserat Darius σφραγεῖν, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέρροντις τι πολλόν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντις trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέρροντις valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατέρρον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertia munitae, κατεργάζοντις, multa mala inferentes; καταργέοντις h. e. καταρᾶνύοντις, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντις τι πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3. seq. δεικνύοντις ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Be'langer] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέρροντις πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαράθων) Δρυϊνὴς ἡ λίξις, ὁ καὶ ἡ Μαράθων, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαράθων, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. discernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiiciens. Sed enim ἡ Μαράθων hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαράθωνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3. seqq. Μελιτιάδης, τοῦ τὸν πάτριον etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ τὰς ἱπποῦς τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένας ἔβαλεν ἐν Κεραμεικῇ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λακών. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulchrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μιλιτίσι πύλαις καλουμένης ἵσθῃ ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰερτίῳ) p. 9, 23., ἵσθι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. ἐν Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑωῦτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα, filii Darii exorrem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρὶ explicantis ἡγῶν τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἵσθι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πατρὶ Μιλτ.) Recte Eustath. in Ἰλ. β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῃ Πατρὸς ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 θῆς, οὕτω νῦν (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μῆτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76,
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
 ostendit *Var. Lect. pag. 33. VALCK.*

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δακτυλίου) Additā ex Codd.
 copula sermonem; nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τοιθεῦτέν μιν οἱ ἔχθροί, in μιν
 docti viri suspitione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγαγόντις consequitur. Eiicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-*
rodoteā redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro ad-*
posita lib. I. 97. IV. 39. *WESS.*

CAP. CV. 2. Φιλιππίδην) *Corn. Nepos* expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem dantes.* In *Polluce* III. 148.
 Φιλιππίδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciāni scriptura T. I. 727., *Plut. Malign. p. 862. A., Pausan.*
I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini
Polyb. c. 1. Non me clam est, *Viros clar. Salmasium Pal-*
meriumque Φιλιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti exem-*
plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, *Φιλιππίδην. He-*
merodromos, οὗ χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀνι-
πιδίαν collaudans in *Stob. Sermon. I. p. 18., testimonio esse*
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κελύσαι ἀπαγγέλλαι) Eadem hinc de *Pan-*
narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsan excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. xi, 10.* Et
 summi duces *Archidamus, Agesilaus, Epaminondas, ple-*
 bis superstitione scienter leguntur usi. *Tegeatis non mi-*
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad. p. 710.* In *Schol.*
noto ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae,
dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσσομαι. εἰπὶ δὲ Ἀθηναίοις
τιμᾶν μί. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod. [lin. 12.] ἰδρύ-*
Herodot. T. VI. P. 4.
 P

σαῖτο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱόν. Testis est et Pan ipse Laccianens T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίους συμμαχίους οὕτως ἠρίστους ἐν Μαραθῶνι, ὅτε καὶ ἀριστῶν ἤρθη μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐτῶν et τὸ τοῦ Πανὸς dixit Aristoph. Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit Meurs. Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad Aristid. T. II. p. 172., Pani dicuntur βαμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελεῖν. Herodotea, καὶ λαμπάδι ἰλάσκονται, [lin. 14.] Meursius attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἤδη repetitio nunc cessabit. Hermogenis Schol. in praegressis eam neglexit, οὗτου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior Pass. voluntas, in quam Reiskii inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Mssis, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἰσχυμένου tantum. WESS. — Quum in ed. Gron. aliisque ante Wess. sic legeretur, ἰόντος οὗτου ἤδη Ἀθηναίους, καὶ πολλαχοῦ γενομένου ἤδη σφίσι χρησίμου, perspicte Reiskius monuerat, priori loco delendam ἤδη particulam: eamque cum Scholiaste Hermogenis recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. Pass. e quo quum notatum reperisset Wess. ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἤδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro οὗτου, quod nunc legitur, forsitan οὐνόου scripserat Herodotus, ut veluit Koen ad Gregor. Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ ἁθ. ἄρτιος) Obscura de Phidippide Plutarachi insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxi finiit Solinus et magnus eius interpres p. 33.; Plinius vero mxxi. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte Harduinus. WESS.

Ibid. δευτεραίος - - - ἢ ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse Salmas. monuit ad Solin. p. 45. Miror quod scribit Plutarch. de Herod. Malign. p. 862. Phidippidem παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, Luciano teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Ἀγγεῖται ἐπὶ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, - - - Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγαλίᾳ, καὶ

τῷ χιλῶν συνεκπνῦνται: ubi forte scribi praestiterit ἰναποθα-
πῆν τῇ ἀγγελλῇ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλῶνς σταδίου
πυκνῶς καὶ ἰλθὼν εἰς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μίση τὸ πῦρ ἐτελεύ-
τησι, καὶ ἐτεγκὼν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἰσταμένου τοῦ μνηός ἐνάντη) Sermonis indelem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chas, in cuius Glor. Athen. p. 349. ε. ἔκτῃ μὲν ἰσταμένη
Βαβυλωνίῳ simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἑβδόμας ἰστα-
μένου τοῦ μνηός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. β. τῇ ἔκτῃ
τοῦ Θαρρηλῶντος ἰσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
γ. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat
τῆς περσικῆς religionis Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Πορρωῶν, cui *Plu-*
tarchi nomen inponitur, *Hermogeni*, et quos plures *Io-*
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 138. α. Falsum propterea largi-
ter *Herodotum*, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter *Ioach. Camerarius* Prooem. in *Herodot.* p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem *Herodoti*, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam *Plutarchi* putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen *Herodotus* pressit, Me-
tagitnione, quo Sparta *Carnia* celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? *Carnia* sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lace-
daemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici species poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod *Mysteriorum* sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu Cl. *Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 350.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὑπέρ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀνείρασι βροτῶν Μυτρί ξυμπνέσθην· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' αὐτὴν ἔστι, ἥσστα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et Cl. *Burmannus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Caesar* bonumque vide. Ego vero [*lin. 4.*] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρὲν τι καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si iatudo quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μεζόν τοῦ συνάθους, iuxta *Eustathium* in *Od. 9. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμὸν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut αἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Cicero* de *Div. II. 40.* VALCK.

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρω ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδών. Eustath. Ἰακόν δὲ φασιν ὁ ὀδών, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae παρμόν et dentem excussum excrispsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνοις --- συχνούς ἤδη ἀναγείναι) Scribendum arbitror ἀναγείναιτο, vel ἀναγαιρέναιτο, positum Herodoteo more pro ἀνέγειναιτο, susceperant, ut vertit Valia; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιδύναισαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Msti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemoni, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλοι μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναισθητοὶ δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφατις, εἰς μέσον ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τι οἰκόμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκαστέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foessii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὕτω μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσίων οἰκόμεναι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, ποθέτερῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχὴ ἐπακουμένη [lin. 10.] uti νίκη ψυχῇ IX. 49. et ἑλπίς ψυχῇ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. L. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Becotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciā Σπάρτης ἴνομοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίσθησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίσθησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθῆς, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῶ idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πισθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας αἱ (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπισθηστάτους ἢ μάλιστα πειθόμενους. Luculentus testis est Harpocraton, Ἀπιστιῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθίαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπίθης: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθητιν. Inter Leunclavium et H. Steph. notam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophocles excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophocles debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστιῶ et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucianum p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλέειν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλέειν. S.]

6. ὁ τῷ κυρίῳ λαχὼν Ἀθ. πολίμαρχεῖν) Athenis κυρίῳσι τοῖς ἀρχαῖς αἰεῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 5514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἣν δὲ τότε πολίμαρχος Καλλιμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad *Poll.* VIII. 92. Ut primus forte *Polemarchorum* *Callimachus* decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse *Callimachum* apud *Athenienses* *polemarchum*. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refigenda, ut de *Callimacho* scripserit, δς, Ἀθηναίους πολεμαρχῶν, (vid. *Herodiani* *Philetaer.* a *Piercono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δὲ θεοῦ κέρως ἤγιστο ὁ πολεμαρχός *Καλλίμαχος*: de eodem *Polemo* *Soph.* p. 3. ἐξήρχε γάρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἵσταται αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo *Dianae* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam *Marathoniam* se obstrinxerunt *Athenienses*, fecisse dicitur *Callimachus* *polemarchus* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Eq.* vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse *Dianae* *polemarchum*, quia primus olim *Callimachus* *polemarchus* ita instituit. Nollem eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianae* factum, ante *Xenophontem* *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro φησὶ scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae I. c. ἰσχυρὰ καὶ περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρᾶς πομπὴν ἱστορήσας, ἢ πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἐκάτῃ χριστήσια τῆς νίκης ἱερτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἐκάτῃ. Scripserat—ne forsitan τῇ ἱερῇ Θαγγηλιῶνος? Isthoc die quotannis *Athenienses* τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinuerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἰς κινδύνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἔλγυντο Ἀθηναῖοι, ἰς κινδύνον ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἔλγυντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσου Ἀθηναῖοι αἰμύνηστοι εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, ἐς σὲ νῦν τίνοι: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς σὲ τίνοι τῶνδε διάλυσίς κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλῃ, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta littera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλῃ. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δειλίαν ἐντιθεμένων τῷ πλῆθει, ἡ γούτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara sit mentio. VALCK.

16. δίδοκται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδικται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δίδικται. Haud contemptibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδικται IX. 73. et δίδοκται sive δίδικται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κλεινόντων συμβαλέειν) Iucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μὴνός ἐνέστη -- εἰνέστη δὲ etc. et IX. 11. στέλχοντας ἐπὶ τοὺς ξένους ξένους γὰρ ἐκάλει etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλῃ solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχισθαί τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. ἔλῃν loco ἔχων. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλῃ, adscito ἡ γνώμῃ. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμῃ αἰρεῖ II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Msstorum silentio, suā cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλῃ, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχιν κίρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aecantis pugnὰ Marathonίᾳ cornu dextrum Aeschyli testimonio com-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὀρίαντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔχρῳτο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτος τι ἀνίσχοτο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγόν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἢ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληες ἐπέστειλαν σχῆμα θιάσασθαι Μηδικόν. vid. Mazim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τι αἶτιον) Est cui πῦρ τι αἶτιον blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homericis, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. ἀδελμάντας Τροίανις, Οἴστερ πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμμεν ἐν τῇ τῆς στοάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺκε ἰστάναι, πεσεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναίγειρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) ποῖtis. Οὐ σὲ μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε Φᾶσις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine *Marathonio* inmanem in modum exsultante. *WESS.* — *Conf. Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναίγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, *Persicam* navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam *Epizelo* coecitatem tradens c. 117. *Sophistarum* ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* *Panathen.* I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de *Nat. An.* VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναίγειρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολυζήλον, et *Plutarcho.* *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho* et *Cynegiro*, *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 867. Unum de decem ducebus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δάκατος αὐτὸς στρατηγὴσας, μόνος, ὡς εἰπῶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρέντας, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. *Milites* gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 505. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluisse, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* ὁ. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἱκανακρουσάμενοι] Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter *Larcher*; ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. *Schol. Thucyd.* I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἄφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad *Iliad.* δ. 717. et ε. 242.) eadem intelligere liceret quae aliās ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἱκανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam *Wesselingius* etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex *Ciceron.* ad *Attic.* lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἑστρίνης ἀνδράποδα) Offenderunt *Plutarchum* τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hinc ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραπεδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπαισμένους ἐς τὸ ἄγνυ speciem praefert, nihil amplius. **WESS.**

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοις etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίωσι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀπὸ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic *Portus*, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. *Plutarchi* αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖς, uti duobus in *Codd.*, oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis *Alcmaeonidarum* fraude haec machinati. Non raro enim αἰτὴν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, *Casaubono* in *Athen.* IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad *Aeschin.* Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχε nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοῖς ἐν Ἀθηναίοις struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν Φοιτᾶν: et cap. 71. Φοιτῆσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχει Ἀθην.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχεον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτῶν ἔχων, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτῶν ἔχουσιν Ἀλκμαιωνίδαι Φοιτῆσαι αὐτοὺς, vel τοῦ Φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φοιτῆσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλεομένηα εἶχε αἰτὴν Φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχει αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπινοηθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud *Athenienses* ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectionem, si Codices praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* ἦκον non capio; scribe peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰβήθηον) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenitur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε ὡς εἶχον τάχους ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίων ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἕκαστος restituetur ex Codd. vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὁσμῆς τι ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant *Persis*, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλείου - - ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Val-
lesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἑκατοσχιλίου etc.) Plutarchi Ma-
lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίθεται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ
τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum
adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni-
mium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶν ἔκτειναν Μήδων ἑνὴν μυριάδα. Herodotus veracis of-
ficii Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec
detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens.
Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος
audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V.
ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val-
ckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli,
ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae
ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX.
16., τὰδε ἤδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique lon-
ge diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπιθόμην) Θερσάνδρον.
In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de
Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποίητο τῶν νεῶν) Cor-
rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποίητο: neque enim quae
adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν
ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum
Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre-
ptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι,
vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe-
litus p. 209., pro Γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γνέσθαι
ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Λεξιερχεικοῖς γραμματέεσι:
ut legitur in Isaaci fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p.
175, 11. conf. Harpocr. in Διαψήφισις. VALCK. — Vo-
cem ζήτησιν non debuisset sollicitari, ut taceam librorum
omnium et Suidae (voc. Δῆτης) consensum, vel frequens
usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo
consuli Harpocraton potest. S.

10. ἰς Δῆλιον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίοις ἰς Δῆλιον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Bocotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδέρικα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostatus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρύνονται pro communi ἀναρύνονται, hocque pro ἀναρύνονται placere non potest. Fontem *Philostatus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ἰ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνδγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλοῦσι τοῦτο ραδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσια ἔλαια, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostati* *Damis* plura, nonnullis intempestivâ *Clar. Olearii* curâ perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. *S.*

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnum αἰνέοντες ex membranīs. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon.* *Menex.* p. 240. c. *WESS.*

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θάῦμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi* *Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiante oratione, sed facillime hinc sarcienda. *WESS.*

— Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. *S.*

Ibid. οὐκ ἐνδίκωμα τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. e. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπιτηγόχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, εἶτα ἀπελογεῖ καὶ γραφεὺς κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολαῖς, αἷς πάλιν ἀναιριεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σεαυτῷ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νικημένους καὶ φεύγονσι τοῖς βαρβάροις. *VALCK.*

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam ista certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσέφας τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ὁ τοῖς πλανευστάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum *Atticum* p. 862. b. et 864. c. d. *Aristophanem* *Boeotum*, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

prīmi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspīcor verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lēcta : Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαιππῶνος χρησάμενος ἱππῶνις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰπποῖκον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων διομνῶν, ἀλλὰ θρασύτητα καὶ χάριτι τοῦ Ἰπποῖκου (ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρὲνβαλεν : ut Calliae laudes filique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. n.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in *transcursu lib. VII. c. 151.* Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur : vid. celeberr. *Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137.* Quod legitur apud *Scobacum p. 521, 13. εἴγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστίδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νικολέους)* ἐν πικρῇ τῆς ἀρετῆς : id mea sententia ferri nequit : scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νικολέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus : conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. d.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian. [Hemsterh. ad Tim. I. 1.]* Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.*

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτῳ etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemptui habitum praeterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. *Gronovio* cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi : perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis aetatis hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam *Olymp. liv.*

indeptus est, νικητικῶς ἔπην, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in Herodoto, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit τετάρτην καὶ ἰσδομηκοστήν, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pistrati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De Phaenippo Calliaeque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Aeliani XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίω δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane minor Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuiusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi Plutarchus excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose Nostrum incusavit Plutarchus, Calliae laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem Herodoti, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίω δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινα ἔχειν, Sophistam sapiunt, non Herodotum; quem, isto aequam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est Herodoteum, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliae πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τούτο μιν, inquit, --- τούτο δὲ, --- τούτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τούτο μιν γάρ, αἰτ, τὰ προλαλεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθέρων τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pistratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat Herodotus, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμνήσθη.] Τούτο δὲ, αἰτ, τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐποίησι, ἔπην νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte ταῖς πανήγυρσι δύναις totam panegyryn excepit convivio? nam ἔστιν καὶ ταῦτα, et τὸ ἐρίπῃ δεύτερον γίνεσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. φαίνεται δὲ ἵνα ἴσως ἐξ τούτων Ἕλληνας πάντας μεγίστησι δαπάνησι: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [At qui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte ταῖς πανήγυρσι δύναις totam panegyryn excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi poterat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulgata cohaerent. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito καὶ δυναις adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παραθήκη. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔκαστος τὸν λοιπὸν τμηματικῶς) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, *deinceps*. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλμαίων πρὸς τὴν δωρὴν — ταῖς ἐπιτηδεύσας προσίψει etc.) Primum προσίψει scribi malim una litera auctius προσιφεῖν. Aviditas Alcmæonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρὴν τοῦτοι ταῖς ἐπιτηδεύσας προσιφεῖν: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνας τε ποδήρη καταζωτάμενοι, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδήματα· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπᾶσαντα (leg. διαπᾶσαντα ex Herod.) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἑκατέρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλατα καὶ δῖαν Κρείσῳ παρέχοντα καὶ Ἀυδοῖς. In Herodoteis Diss. Clar. Weis. p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πελλαὶ χεῖρες dictae Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis, πολλὰν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην in Stobaeo pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πῆχες, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et πολλός, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσίφει sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit Callias. Ipsa illa notio, quam verbo προσίφει expressam Valckenarius voluerat, in verbo ἐπιτηδύνας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς καθῶνα μέγαν) Adiectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob Eustathium: [vide Var. Lect. et Adnot. proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen γυναικίῳ καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέλους, minime laudo: improbavit et Gronovius similem glossam Varini Favonini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

16. παρίσταξι παρα ταῖς κνήμας) Harpocratonis Ἀποστάξαντα, ἀντὶ τοῦ φραζέαντα τὸ τρέμμα, καὶ ἀπεπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἢ τῇ ἔκτῃ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρυβους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. praeceuntibus. Adsolent Iones Θ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόφρους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοτόφρ.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad lin. 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτόφρους* οὕς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὕς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *P.* pro ταὺς habet: scripturam *κοτόφρ.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam identidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διαπάσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or. xvii. p. 253. c.* Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od. VII.* iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία - - - ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam Isocrati Or. de Bigis p. 351. c.* ζῆντι πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησι. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέσται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od. VII, 13.* praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία ὁ ἱερειᾶς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megacelis fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρέω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικυωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρέω in medio decurtatum ex Ἀνδρέω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἐπίμυρο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἰπόντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρθοῦνται, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον --- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους --- πλείστα εἰς ἀνὴρ --- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, οἷμαι, ὡς γι ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, Damasus Amyris F., erit. Amyris iste propter προσποιήτον μακίαν ἐθανυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Calci divination. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μῶντες intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερβύντος τι Ἑλλήνας ἰσχύϊ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχύϊ pro ἰσχυί scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἀνθρώπων θεραπεύουσι τὰ ὑπέρχοντα τῇ ἰσχυί. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 12. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ φυγόντος ἀνθρώπου explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἀνθρώπων φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμιλίην, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Acolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φιθῶνος τοῦ Ἀργείων τυράννου παῖς Λεωνίδης, Φιδῶ-

πρὸ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praecclaros Palmerium Gronoviumque, quorum hic opitulaturus, Φειδωνος παῖς Αιωκῆς, ἀπὸ Φειδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φειδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Αιωκῆς, τυράννου δὲ Φειδωνος ἀπὸ ὄνοτος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννου τῶν Ἑλλήσι μάχιστα ὑβρίσαντος memoria in Pausaniae VI. 22. WESS. — De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans Larcherus accurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad Strab. VIII. pag. 358. ed. Cas. ad Plin. VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter Pausaniam a Wess. laudatum, ad eundem Strabonis locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem Larcheri Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζην ἐκ Παίου) Conmode Ortelius et Palmerius Παίου κόμης ἱερίαια ex Pausaniae Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιοπόλις, ex suspitione Cl. de Pauw, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλις versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio excipientem in Plutarch. T. II. p. 1103. A., diversum videri ab Euphoriōne, Laphanis patre: hic Aroas ex Azania, ille Spartiata, et dubiae hospitalitatis apud Pausan. III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θισσ. ἡλθι) Med. et Ask. ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a Steph. Byz. damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt Herodoti verba, quae inportunum illud γὰρ rescandum, sicuti Pinedo et Holstenius perspexerunt, claredocent. Scopadarum familiam hinc Cel. Perizon. ad Aeliani Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) 'Οργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασσι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασιν. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασιν ἄλλοι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστῇ, ostendant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus de absentia vero, τῇ ἀπαστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiari usu ipsoque convictu, desleat? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐεστοῖ et ἀπαστοῖ a verbo εἰμί, sum, derivantur; sic et vocab. συνεστοῖ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστῇ, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστοῖ, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλήσεως τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσεως τοῦ γάμου, *concludendum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πέριστιν ἢ μετὰ τῆς γυναίκος ἢ μόνος κατακλιθεὶς, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κρίνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινιν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλιδῆς) *Valla*, quasi πείχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

perat; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. *Larcherus* in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim *Herodotus* verbum *κατέχειν* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam *H. Steph.* in *Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345.* ex *Isocrate* adnotavit, dicens: „Invenio autem *κατέχειν* et pro *Cohibeo* vel potius „*Reprimo* loquentem, et quasi *Silentium* ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἐμμέλειαν) *Tragicus* saltandi canendique modus; Ἐμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide *Athen. I. p. 21. c. XIV. 631. c.* et *Hesych.* hac voce. Monuit vero idem *Hesychius*, eodem nomine ab *Aeschylō* satyricum etiam modum indigitari, qui aliās sicinnis: atque ea notione forsā ἐμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπέπτει) Sic *Mss.*; aliud nihil mutantes. *Cl. Reiskii* coniectura ἀπέπτει, despuerat, speciem praefert, sicuti et ἀπαιώπησι, qua non auferor. Ὑπόπτει *Clisthenes*, saltatorio illo *Hippoclidæ* orbe viso, de proco suspicatus levissima quaevis. Potest alioqui ὑποπτέειν, limis et iratis oculis adspexisse *Clisthenem*, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite *Cl. Ernesti* ad *Callimachi Hymn. Del. vs. 62.* Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκείνου εἰς ob *Codices.* *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

14. Λακωνικά σχήματα) In *Arch.* glossa adest, a *Galeo* dissimulata. Σχήματα sive σχημάτια saltantium lucem accipiunt ex magni *Animadversoris* lib. *XIV. 6.* in *Athenaeum.* [Casaub. ad *Athen. XIV. p. 628. d.* Conf. eundem *Athen. I. 21. c.*] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρίσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic *Zenobius Cent. V. 31.* eloquitur, ἐπὶ κράς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρίας, quod *Schoffus* vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. *WESS.*

16. τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησι) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit *Eustath.* in *Hom. Ἰλ. α. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10.* [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονομεῖν, gesticulari, ταῖς χειρὶ ἐρχεῖσθαι dixit *Antiphanes* apud *Athen. IV. pag. 134. b.*, qui nobis *XI. p. 482. e.* ex *Andromeda Sophoclis* hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur *Eustath.* ἰππότης ἦκας, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

30. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, *D'Orvillio* Viro Cl. operose tractatum in *Chariton.* p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Exrip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἱπποκόμοι τῶν καμήλων e lib. II. de *Vit. Apoll.* c. 1. et ex cap. 6. ἱππύται τῆς ἀγίλης ταύτης, elephantis equorum loco vocati, *T. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 401. Conf. *I. Meursii* Orchestra in *Χειρονομία.* VALCK.

22. ἀπωρχήσασθε γέ μὴν τὸν γάμον) *Clisthenis* dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. v. χάριν καὶ συμμῖν διανοίας πεπαιδευμένης. Optime *G. Budacum* sequutus *H. Steph.* *Thes. L. Gr.* II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀνταμυστῇ τῆς διχρήσεως τὸν γάμον ἀπέβαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in *Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλιδῆ.* Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* *Cent. V. Prov.* 31., monente *Küstero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et *H. Steph.* *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima *T. II.* p. 867. n. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de *Nat. An.* XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχίσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἐπαμῶ etc.) Similis *Iovis* ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* *Dial. Deor.* XX. 1., forsitan ad hanc *Clisthenis* efficta. Ob eam autem *Cl. de Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσασθε γέ μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπωρχήσασθε γέ μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσασθε etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἐγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δὲ δὲν ἐγγυᾶ ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isacum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in *Attico* foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαίωνιδαι ἰβάνθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θιμιστοκλῆς ἰβώσθη τε καὶ ἰδοξάθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβάνη, facto ex ἰβώθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βώω, per Syncopen ex βωάω, genito; quod Sylburgius ad *Clenardum* et *Portus* ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἰβώσθησαν vulgo diceretur *δαβώσθησαν*. In βωδῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθένης ὁ τὰς Φυλαί; etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γινόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρσῃσι γινόμεν. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατινόμηναι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Paricum Persis venerint. *Valla* ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρίσχυμα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex *Arch.* WESS.

9. κατεilahμένους) Herodotei moris esse κατεilahμένους ἐς τὸ πῖχος et ἐντὸς τείχους, nemo non novit. Itaque bene *Vind.*, a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. *Vid.* IX. 30. et 69., atque *D'Orvillium* ad *Charit.* VII. 3. p. 601. Qui *ισπίμπων κήρυκας* [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρμαι Παρίου ἐγκατεilahμέτους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεilahμέτους, ut saepius in talibus κατεilahθῆναι ἐς τὸ πῖχος ἐς τὴν αἰρόπαλιν ἐς τὸ δευτ. Apud *Nepot.* c. 7. Miltiades urbem operibus elavit, omnique comiteatu privavit. *Ephorus*, e quo suam sumsisse *Cornelium* narrationem vidit *Lambinus*, apud *Steph. Byz.* in *Πάρος*, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθιζόμενος (πρὸς καθιζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρμαι πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad *Κατέilahσαν* in *Scholiis* ad *Thucyd.* V. p. 367, 68. τουτίστι τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοῦς ἀπέilahσαν: nisi dederit *Thucydides*, ἐγκατεilahσαν --- *Μακεδονίας* Ἀθηναῖοι Περδίκκην, ut *Sophocles* dixit in *Ai.* vs. 1292. ἐπὶ τῶν ἐγκατεilahμέτους, pro ἐντὸς ἐπὶ τῶν κατεilahμέτους. VALCK.

10. *ισπίμπων κήρυκας*) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent *margo Steph.* et *Valla.* Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem : αἵτις ἐκαστὸν γάλακτα, φάς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιάν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφίας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpunctione mutata scribendum : καὶ, τῇ μάλιστα ἔσκε ἐκαστοτὶ ἐπιμαχόν, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξῆρτο (vel ἐξῆρτο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribere quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἥ --- ἢν ἐπιμαχώτατον, nempe τὸ τείχοςμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK. — Totest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commode intelligi ἐπιμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπιμαχόν χωρίον, ex l. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσιν. Aldi aliorumque δῶσιν calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσιν τὴν στρατιάν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethn. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit. Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσκε etc., contendi cum lib. l. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος Διτιμοφόρου Διήμπρος) Septum templi, ἔρκος Nostro, περιβαλον dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περιβαλον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἐντιῦθιν εἰς τὸν ἱερὸν περιβαλον τῆς Διτιμίας (filiae Neptuni Cererisque) ἔστιν εἰσοδος. Septum si Miltiadi licuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵεναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Heins. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378. n. E.] ubi μέγαρον in μεγαλόφρον mutanda censebat ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωτοί, ὅτι τὰ τῆς Ἀχραιᾶς μέγαρον κινουῦσιν. Profano non licebat Miltiadi κατὰ τὴν εὐνὴν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum Suidae ἐπιελθούσης in libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

Υἱοι τῶν, ὃ ξέν; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύνασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύνασαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίαν τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deleto articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίαν bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἄλλ' ἢ κρύνασα θιὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτῇ τούτο τὸ κακὸν ἵπικψι, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Περύτανος πτολθὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρώτη, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μιμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν Φακίῳ ὡς βίβλι· ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατεσφῆς οὖν τὸν μηρόν ὑπέστρεψεν ἄπρακτος αἰὲ ἐκρήντο. Postrema sic emendata sunt, κατεσφῆς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παριὼν οὐκ ἀπελογέτο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς διασταῖς διζήματα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παιδία ἀναβιβασάμεν. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενόμενης πολλὰ ἐπιμνησθέντες, καὶ ὡς ἐλὼν Λημόν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πυλαγγοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λήμονος αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμονος αἵρεσιν intercidissee fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμνησθέντες proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαραθῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: *conf.* lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν M. γινόμενον τραῦμα, supra e. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Διὸς αἰρίσεως, quae Pavi doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰλὸν Δῆμον *etc.* [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxkxviii. 6. epigramma priacum, ΠΑΚΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem τολμήϊα, si pingeretur, τὰ ε' ἀρήϊα, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου *etc.*) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platoni narratione in Gorg. p. 516. π.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. *Ed. Ieb.* Alii id reticent. sollemni in talibus variatione. Mox [*lin.* 14.] σφαιροδραντὲς τε τοῦ μῦθοῦ *etc.* ex Mssis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἰπὶ τε ἐκ τῶς Ἀττικῆς *etc.*) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in *Var. Leot.* ad l. 4. notavimus, et *conf.* eiusdem cap. 145. *lin.* 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμνοῦν) In *Var. Leot.* monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mssis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσι αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abieciisse vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος *etc.*) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, *Disa.* Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, εἶναι, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἰπὶ τε γὰρ ἰδίῳ τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖς (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμνοῦν ἰδῶσαν εἰκῆται μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀπὸ τοῦ καὶ ἱαλαμίνου. Ut Valla, cepit ista Io. Meurs. Censor. cap. 5. Conf. M. Solan. ad Lucian. T. II. p. 22. Schol. in Eurip. Phoen. vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 833. Τυρονηὶν ταίχισμα Πηλεσγικόν, quod attigit I. G. Graevius in Prooem. ad Callim. VALCK. — At ἰόντων (l. 7.) commodè suum locum tuetur: hte τῶν, ionice pro ἡ, positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδίῃν, et paullo ante ἰσὺς τε γαίῃ ἰδίῃ. S.

16. θυναίτῃς τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspitione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex Mssis ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἴλθωιν αὐταί; Erant praeterea veteri more puellae ὑποφύοι. Tali Gordium ἐντυχίῃ παρθένῃ ὑδρευομένην tradit Arrian. Αναβ. Ἀλ. II. 3. et apud Poëtam Od. K'. vs. 105. καίη δὲ ἐμὲ βλεπτο πρὸ ἄστῃς ὑδρεύου. Parum itaque absurdum a proscriptione earum vocum, laudibusque Arch., suo eas suffragio damnantis. WESS. — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τε δὲ σχιὴν χωρία, καὶ Λῆμνον) Ex margine ed. Steph. restitui poterat καὶ δὴ καὶ Λῆμνον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, - καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λόγων - καὶ δὴ καὶ εἰρητό μῦθον. IV. 150. ex Codd. scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν σολωνίων, καὶ δὴ καὶ Βάττος. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXXXVIII. 3. πινυκνοτήρους πτησάμενοι) Opportunius στήσάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulani opinio. Rapuerunt autem insidiatores κατηφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρώνα, teste Philochoro apud Scholiasten Venetum, a Bongiovanni publicatum, in Iliad. A'. vs. 465. [Schol. Villois. ad Ἰλ. α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. WESS.

8. γλῶσσάν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) Herodotum sequutus Didymus apud Schol. in Eurip. Hec. vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη ἰδίδαζαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἰ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰδοῦθον ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit Eustath. in Ἰλ. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἰ τις τύπτει τὸ τις αὐτῶν) Vera Reiskii e Mastis correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἰ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰδοῦθον ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπιμαρτυρῶν ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφίσι βουλευμένοισι δεινὸν τι ἰσίδυναι etc.) Val- la: considerantesque rem esse indignam etc. Wess. cum Gron: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. iam pulcre quidem novimus, δεινὸν παύ- σθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἰσίδυναι (quod aliquanto etiam mollius quam ἰσχύεσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Iacobsii, Viri claris- simi, interpretatio (in Atticis p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentia. Fre- quentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 205, 8. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, deliberan- tes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero Herodotus; ut snepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναικὶς τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπύκτειναν. δι' ἀμφοτέρω ὅτι ταῦτα ἡ παροιμία ἰδοῦθαι, τὰ Λήμνια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter Paroemiographos] multa Stanleius ad Coëph. Aeschyli vs. 651. WESS. — De Lem- niorum virorum caede a mulieribus patrata consuli Apollo-

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θάαντι, suo vero arbitratu οὖν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occideres*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θάαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θάαντι ἄνδρας σφίγγοντες. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θάαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας Arch. Praecessit ἐπειδὴ - - - ἐξάνυσθ - - - ἐς τὴν ἡμετέραν: redibique ἐξάνυνσι lib. VII. 183. Apud *Diodoram* XIV. 103. scripti libri πιμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσηνίην: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστίης) *Lemnus* δίπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem; *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclara Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus opera. WESS.

Ibid. Ἡφαιστιεῖς μὲν νῦν ἐπιθόντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captes, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστιεῖς ἐπιθόντο, tandem et coacti *Μυρινᾶις* παρέστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, M^o-
Herod. T. VI. P. I. R

μνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit Ἰππώλις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἰλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρνα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φησιν, ὅτι οἱ Μυρινάιοι, τῶν Πιλασγικῶν ὑποσχίσταντο οὐ φροντίσασθαι, ἀπέκλειψαν τῇ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, κῆκιῃνος πολιορκία παρεστῆσθε αὐτούς. Sequentibus gravior vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, φίλους οὖσιν, ἱμπεδοῦν τὰ ἐμμελογηθέντα ὑπὸ τῶν Πιλασγῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παρέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His sac subiecta fuisse, (τῶν Πιρῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermionis* nomen satis commendabit *Zenob.* Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμῶνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πιλασγῶν ἐξέστη τῆς χάρις, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιούμενος δὲ ἐκὼν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, κῆκιῃνος τὴν πολιορκίαν παρεστῆσθε αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, κῆκιῃνος πολιορκία παρεστῆσθε αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De illadem *Myrinaeis* *Herodotus*, ἐπολιορκισσάντων, ait, ἐς δ' οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in *deditionem* venerant. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. *Androt.* p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυθον παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in *Add.* ad p. 73. pro ἰππῶλιν ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph. Oed.* in *Col.* vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαργμένον) *Hesychius*: Κεχαργμένος· ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κίνω τόδε μή χαράσσου. *S.*]

8. πολλῷ πλείω ἐπιτάσσων) *Optime Mssti*; e quorum uno παρείχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Attianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - - αἶτε μακρὰ καὶ ὅσα στρουγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. *WESS.*

8. πολλῷ τε πλείον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλείον - - καὶ νῆας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῷ πλείω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῷ πλείω ἐπιτάσσων ἐκάστῃσι, ἢ πρότερον παρείχον, (nempe pro παρίχιν, παρίχον enotatum ex *Arch.*) νῆας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. *VALCK.*

10. Ἀσίη ἰδοῖντο ἐπὶ τρία ἔτη) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδοῖντο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὲ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδιδόντητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 483. d. neque *Agathiam Schol. lib. II.* p. 50. *Tzetzes Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. *WESS.*

CAP. II. [3 seq. ὡς δεῖ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδεαι μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δεῖ τὸν βασιλέα, ἀποδέξαντα διαδοχὴν, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλῆα - - - στρατεύεσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad *Julian.* p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt *Iustinus* II. 10. et *Plutarch.* T. II. p. 488. D. hinc *Simson.* Chron. A. M. 3520. conf. *Julian.* Or. I. p. 33. B. et *Spanhem.* p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσῶν νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. *Brisson.* Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μοιῶνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud *Thucyd.* I. 9. Quod *Iustinus* autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. *Spanhem.* ad *Juliani* Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρίσβευς Ἀρτοβαζάνης) Hinc *Hesychius*: Ἐπρίσβευς, πρεσβύτερος ἦν. *Thomas M.* in Πρεσβεύονταί: Πρεσβύνω, καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti et *Thucydidis* verba. *Sophoclis* Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβύνειν ἰκὲ Οὐτυ γιγᾶσθαι τοῦ πατριότητος πάρα: erat ille quidem secundum *Euripiden* natu minor; sed *Soph.* in eodem dixerat *dramate* vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χροῖον μείων γὰρ ὡς Τὸν πρότερον γονεῖντα Πολυνίχην θρόνον Ἀποστρίψκει. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (*Plutarcho* et *Themistio* p. 74. D. Ἀρταμίνης, atque ita forsan

etiam dictus Iustino) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶναι: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in 'D. d. p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροdotu νομιζόμενα, αὐτοῖ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀραβαὶ scribere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄραξ originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶναι) Nullam νομιζόμενον litem expe-
riretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: causam Ioni-
um Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi plurali-
bus gaudantium, urget. Morem, quo natu maior filio-
rum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gen-
tium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit.
Constant. I. 21. νόμος φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur.
Bell. et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores.
WESS.

CAP. III. [2. Δημάρχης) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. αἷς ἢ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae qui-
dem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη φάτις
ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἔα
ἀνὰς τίς εἰ ἔχει. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub
fin. ἔχουσα Φάλακριν κατέχει παντὲ φάτις. Alià, eaque iucundà
figura, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινὰ φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et
Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μαρψίδιον ἔχει φάτιν.
Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτα τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν)
Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum
libri omnes. S.]

4. τῷ ἑντρίπῳ ἔτι) Anno a pugna Marathonica quinto;
quandoquidem eam apparatus ad novum bellum trienna-
lis excepit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum
excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum
ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secun-
dum. At haec uberius D. Petavius Doctr. Temp. lib. X.
23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειριν) Dixit στρατοῦ ἐπαγεῖριν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειριν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγειρις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγειριν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliās ostendi, in στρατιὰν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc.* *Thucydid.* pag. 714. **WESS.**

3. ἐποιέτο τὴν στρατιῆς ἔγειριν) Ἀγειριν recipiet ex Codd. munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius Gobryae fil.* dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον *Περσίαν*, in excerptis e *Ctesia* Ἀρτάβανος ὁ Ἀρταύρα παῖς γίνεται διατὸς παρ' αὐτῷ, καὶ *Μαρδόνιος* ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσεις, quam vim indit clar. *Gronov.* vculae ii, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. ii γὰρ pro εἶθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. **VALCK.**

14. ποιέσκειτο τήνδε) Ita scripsit: non ποιέσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. *Ποίεσκε* IV. 78. et *ποίεσκειτο* *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Ety-molog.* p. 624, 30. Post dein [*lin.* 15.] περιπαλλῆς χώρα, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. **WESS.**

15 seq. χώρα - - ἀρίστην τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετῇ cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καὶ ἂν ἀρετὰ διὰκείται τὸ ἔχειν. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἔκαστον τῶν ἰόντων τέλρον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκῆαν τὰς φύσεις ἀρετῶν, ut pro ἀρετᾶς φύσις docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἱππῶ, ἃ τὰς ἀκοῆς, et ἃ τῶν ὀπτῶν, oculorum. (ὀπτῶν *Hezychio* restituendum pro Ὀπτοαλοῖ.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λῆρε

παλόν, (lege λῆρον, πολυνόμενον) ἀστακόν ὄνοῦ· Εἰς τὸν μὲν πλεῖ-
σται πάντων ἀρετῇ τε καὶ ἰσχύϊ ἐν Λαπάραις. VALCK. — In
Archestrati versu mireris λῆρον παλόν sollicitatum a doctissi-
mo Viro. Nihil illā formulā apud Atticos frequentius:
neque huius loci erat vocab. πολυνόμενον. Sana omnia repe-
ries, modo memineris, (quod nos in nupera editione *trans-*
versā lineolā initio versus positā indicavimus) primum
hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud
fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote
ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλινυαδίων) Graeciae The-
saliaeque hī proditores notantur lib. IX. 57. et a Pausa-
nia lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus
et opum ad sumtus tolerandos inmoderata cupido, ut sem-
per, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.*
lib. XII. 6. p. 527. v. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλινυαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*,
Ἀλινυαδαίτας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον,
et Θρασύδηον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.)
Xerxi prodiderunt. Pausan. VII. p. 546. Ἐίρην ἐπὶ τὴν Ἑλ-
λάδα ἱλαύνοντι Θεσσαλία δὲ Ἀλινυαδῶν προὔδοθι. Postea volentes
etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum
partes sunt sequuti: Philostr. Her. c. xix. 15. In Epist. So-
crat. 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ
Θηταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλίου, vel τὴν
Ἀλινυαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vigit
Platonis etiam et Demosthenis aetate; habuit enim Larissae
Gorgias discipulos Ἀλινυαδῶν τοὺς πρώτους, Platone teste ini-
tio Menonis T. II. p. 70. quo spectat in Lex. *Timaeus*: vid.
ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. Ruhnkenius, et *Vales.* ad Har-
pocr. in Τετραρχία. Apud eundem Harp. ex Demosth. p. 142,
86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλινυαδῶν fuisse dicitur τῶν
δακνόντων συμπράξαι τῷ Μανιδόνι. Philippo, nec mirum, no-
biles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia
regnauerant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τούτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τού-
τοις lib. III. 65. IX. 110. in vectum ἔτι excludit. Confer
Abreschium Dil. Thucyd. 112. His vero connexa pro valde
mendosis Cl. de Pauw putans, προσωρήγορο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ
Ὀνημάκριν, stimulos *Onomaoritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομακρίτου ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσοφύγοντό οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae amplius quid regi adporrigebant, vaticinium habentes Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 25. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαθίτης oraculorum *Musaei*? *Edissertatorem* dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag.* διαθίτης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαθίτης καὶ δημηγόρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. n. Vide *Harpocrat.* in Διαθίσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσοφύγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσοφύγοντό οἱ *Vir* doctissimus interpretatur *amplius quiddam regi adporrigebant*, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσοφύγον vel προσώφύγον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσοφύγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsitan scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεφίετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterca suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. *Admot.* ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰσπαρχοῦ τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστράτου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἱμπάρτος, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιονίως: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eicatus ἐξ Ἀθηνίων, a *Laso Hermionensi* comprehensus ἱμπάρτων ἐς τὰ Μουναίων χρησμένων. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ac *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in *Id. B.* p. 215, 42. Quod his στίχον ἔγραψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἑμβαλεῖν, et παρεθεῖναι πεπλασμένον, id *Herodoto* dicitur ἐμπηται, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti *Ἡσίοδον ἢ τῶν ἰσθμια ἑκπεποικισμένων* εἰς τὰ *Ἡσίοδου* τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν *Μεσσηνίαν* χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. *Ἡσίοδον ἢ τὸν Ἡσίοδον Θιογονίαν ἐκπεψήσαντα* de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. *VALCK.* — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. *S.*

19. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλά.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδοίναται. *Plato Tim.* p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος αἰσάντως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte schedae. *WESS.*

27. οἱ τε Πεισιστράτιδαι) Addunt Codices complures καὶ αἱ Ἀλκίωναί, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msstis prostant exempla innumera. *Celeb.* tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. *WESS.* — Vide in *Var. Lect.* notata. *S.*

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι - - - πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. *WESS.* — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferebant edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατηγὴν consentientibus fere msstis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaeff.* VII. 38, 13. et 174, 2. factum. *Conf.* I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. *S.*

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάσσων I. 77. et δυναιτέρην πολλὸν III. 103. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias* Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum *Olymp.* LXXIX. 5. annoque Artaxerxis tertio componente. *WESS.*

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπέκλητον) Posteriores una voce σύλλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλειως et ἑκκλητον Ἀργίων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκλητῶν μένων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἐκκλητους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἐκκλητὸς vel Ἐκκλητὴν Syracusani: Hesych. Ἐκκλητὸς, ἡ τῶν ἐξέχων ἀθροίσις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἐπολεὶ σύγκλητον --- ὅθεν Τρωαδικὸς τις; (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσσῃν γιγνόντων τὸ τοιοῦτον ὀνόμασιν, Ἡρόδοτος δὲ ἐύλογον ἐκκλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλξει ἑξέξῃς ταῦτι) Totam Xerxis orationem, μετακείμενην εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λίσιν τῆς τε αὐστηράς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσση ἵσθαι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Σουλ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint secuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρίμ. ἐπὶ τι etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδὲνα χρίνον ἡτρίμῃσιν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpata pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρίνον. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσέμῃσι: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ τι, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεὸς τι οὕτω ἄγῃ, pro ἄγῃ legisse videtur ἐν ἄγῃ, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim alias habuisset causae, cur ἄγῃ altero [ἐν ἄγῃ] mutasset. θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεὸς ἴσας ἄγῃ οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐν ἄγῃ (i. e. incitat, incitat, impellit) pro ἄγῃ consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νότιον πρὸς τὴν ὑπερθίωμας ὑμῶν) Legitur apud Dionys. ἵνα δὲ διακοῦμαι πρὸς τὴν ὑπερθίωμας ὑμῶν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποθίωμας, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑπερθίωμας corrigendum I. 107. ὑπερθίωμας τῶν μέγων τοῖσι ὀνιροπέλαισι τὸ ἰνύανον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερθίωμας et ὑπερθίωμας τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερθίωμας ὑμῶν) Unde in Steph. marginem ὑποθίωμας accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποθίωμας ὑμῶν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέο μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερθίωμας lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρτίον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἔχοντο οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ — πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπελῶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡρόδοτον πυρώσαι κίτται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κίτται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσω ἤλθιν, ἤγουν καύσω: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐπέτησαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opimor, ἀδικόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut aedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμίς τις ἴβαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὑμῖας εἰς ἔξαν, ἐς τὴν σφίτην.) *Dionys.* ὑμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dabit] εἰς ἔδραν, ἐς τὴν γῆν τὴν σφίτην ἀποβάλλεις, --- ἐπιστάθῃ σου πάντες. Ad hoc exemplum *Herodoteis* duas voculas intersererem, unam elicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφίτην: deinde, εἰς ἔξαν --- ἐπιστάθῃ σου πάντες. Ut supra ἰδιώτα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀναγνῶμαι ἐκ' αὐτῶν [recte αὐτοὺς noster ms. *F.* cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάγνῶμαι ἐκ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. *Athenienses* dixerat ἀναγνῶμεν ἔξαν *Athenienses* κακῶς: in istum sensum ἰερῆμῶς interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁμορφέουσεν) *Dionysii* schedarumque ὁμορφον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] *Xerxis* iactantia plures incoessit, numis inscribentes ex *Poëta* NON SUFFICIT ORBIS, uti *Philippus II.* *Hispaniarum* rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem *Alexandri* vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὕτως καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐκρίνει, in *Arriani* *Ἀναβ.* V. 26., non reminiscantis egregios versus, quos patri *Philippo* paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἷτε ἡμῖν αἵτιοι --- οἷτε ἀνάιτιοι) *Ista Dionysio* restitui debebant pro οἷτε ἡμῖν ἀντίοι --- οἷτε Ἀθηναῖοι [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna *Scriptore* nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρεῖσι παρῖναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρεὶ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δῶσω αὐτῷ δωρεῶν ἥδη τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρῃ: scripsisse videtur δωρεῶν, ἢ δὲ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρῃ: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρῃ aut ἡμετέρῃ. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέρῃ, eandem apud *Nostrum* iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἄλλαν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiat, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat; ἐν ἡμετέρῃ, scil. αἰκῇ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect.) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῶ, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλεύειν), vos contrari: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, ἀνθάδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapae parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., in-pens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγέλασαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμείων prae se ferrent, pro reiculo non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον καταγέλασι τῶν Σαυωνίων*. Plato pr. Lach. *εἰτὶ γὰρ τινες οἱ τῶν τοιούτων καταγελῶσι*. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὁ μὲν, ὁ μῶν, ὁ μέων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμίων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὁμέας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγελᾶν* aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας αἰδινίης) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας αἰλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας αἰδινίης αἰλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. ἐπειὶ γὰρ ἀλλήλοισι *etc.*) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κέρυξι - - καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς) Optime additur, καὶ παρὶ μάλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fesellerunt virum doctum voces κέρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρίζουσι. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐξέζοντας Δαρίος καταλαμβάνει. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χερὴν δ' αὐτὸν οὐχ ὀπλοῖσι τὰς διαλλαγὰς, Μῆνερ, ποιῖσθαι πᾶν γὰρ ἔλαμψε λόγος, Ὅ καὶ

εἰς τοὺς πολέμιον δράσειν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum περισβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπιτεροῦντο τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότιρον, ait Philippus, κάλλιον ἴσθιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχισθαι) Sentio hoc [τοῦτου, non τοῦτον] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίκῃ ἀπικνύονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸς et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecae attigit literas. S.

[39. ψευθεῖαν γνώμην) Ferri hoc potest: malueram tamen γνώμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνώμης, et ψευθεῖται τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim u et ai scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φίλοι γίνεσθαι) Maniliū mobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα δὴν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλεῖνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λεῖνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λόγων ἀκριβῆ σαφῆναιαν λειτουργεῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιλαμβάνει, et ἐπιλαμβάνειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri ἐπιπνέσματα, sive gulae scitamenta, uti praeclare Casaubonus in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ φιλόσοφοι ἐπιπνέσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιλίανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρη θῆν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπιλίαντας τὴν Εἰρήνῃ γνώμην: ut Alexander Macedo λεγὼν τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi prae-buit Sophistis materiam: ex Alexandri μελίτη specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. v. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θιωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἔτι μὲν παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἔτι μὲν χρυσῷ παρατίθεις κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίτεια. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tinctorum fucis citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπειὶ δὲ παρατίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατίψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατίψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπειὶ δὲ ἔτι μὲν συγκρίνεται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἔτι μὲν χρυσῷ παρατίθεις, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατίψωμεν ἔτι μὲν χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραβλεπεῖν et παραβιάσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλω χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραβήτωμεν aut παραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego Wesse-lingio doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, Schneiderum, doctissimum Virum, in Lexico critico, et Schulzium, in Notis ad Herodoti Bella Persica, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατριβὴν ἄλλω χρυσῷ dixit Herodotus, sic apud Theognidem vs. 585. ed. Brunck. est χρυσὸς παρατριβόμενος μολίβδῳ, scil. eis βάσανον vel ἐν βάσανῳ. Scripturam codicis Arch. unice probavit Larcherus. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythiis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκ ἂν ἀμφοτέρῃ σφί ἐχώρησε) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκ ἂν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢ etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρῃ, [lin. 22.] ad quod redditum orator facit: sequetur cap.

11. οὐκ ἂν ἐκναχωρήειν οὐδενίῳσι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. XI. lin. 16. legitur, οὐκ ἂν ἐκναχωρήειν οὐδενίῳσι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat, Herodot. T. VI. P. L. S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὥν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὥν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*, ponitur; hīc orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eādē notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὥν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκων sive οὐκ ὥν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. *Hermann.* ad *Viger.* not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia adfirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὥν οὐκ ἀμφοτέρη (i. q. κατ' ἀμφοτέρη, lin. 22.) σφί ἐχώρησι, sive χωρήσι. Conf. *Schaeferi* Notam ad *Bosii Ellips.* p. 758. S.

41. μὴ βεβλημένο) Non displiceret μὴ βούλο, *noti quaeso*. Quis enim adeo suffenus, ut *consulto deliberet* in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκῆς est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. *Var. Lect.* S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τῇ θύλῃ) Sic legerunt *Eustath.* et *Valla*. Recte *Eustath.* in *Il. B.* p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσματῶν αἰεὶ κριτοὶ τὰ καλὰ εἶσι καὶ φαῦλα: summumque illud dictum ex sententia firmat *Herodoti*. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐμβαλὲν ἵκαστον τῶν προὔπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Demosth.* pag. 6. quum tamen, ut scribit *Thucyd.* I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ ἔτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περσέτη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχιοῦ καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι - - - οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, *Demosthen.* contr. *Aristocr.* p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὅτις ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud *Stobaeum* p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κίβησι: sic legit et *Valla*; parva vero nihil laedit. Praebet etiam *Stobaeus* ἀποσκήπτει βίβλα et ἰφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui *superbos sequitur ultor*, φίλῳ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα καλῶν, sive τοὺς μεγα-

λαγρήσαντας, ὡς πλείον φρονούντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenioph. Κυρ. Αναβ. VI. pag. 223, 3. vld. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κολίζεσθαι) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲν μὴ esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ ἄβριζα ἐκνίξῃ ἢ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἰφ' ὀφρατίζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Iam vero κολίζειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἐκνίξῃ αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωτος, VI. 62, 1. non anxizit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἔκνιξ, non anxizit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Φρονίσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad II. 40, 8. notata;) sic κολίζε μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατασκήψον βέλος πάτερ κεραυνοῦ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

παρανοῖ indicata sunt. βίλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρου pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. extremam indicari perniciem:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάησαν recepit Wess. quum ἐφθάησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάησαν, loco διεφθάησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν ἔβλον, ἐν ὧν ἔπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτας, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν τι [lin. 71.] κατηγορίαν defendit Gronovius; neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρὲντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρόντος κατηγορίαν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀκρατῆ σφιστερίζεται, --- τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, --- ἢ περὶ τοῖς μὴ ψευδομένοις εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ διαλέζοντας ἐπισημεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

ogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι. VALCK. — *Non παρὸν τι*, sed una voce *παρὸντι*, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in *Var. Lect.* ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum *καταρῶν* alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminierim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. *παρὸντι*, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in *παρὸντων*, ab aliis in *παρὸντος*, fuisse mutatam. S.

80. ἢν μὲν -- ἀναβαλὼν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαλὼν est, alias ἀποβαλὼν et ἐμβαλὼν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, *πυρρίσθων* et *πασχόντων*. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, *αἰσπείσθων*, p. 608, 88. Philostr. *πυρρίσθων*, p. 229. ἀναβαλόμεθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπὸ πυρρίσθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορούμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., κύνων, διαφοροῦμένα ὑπὸ τῶν ἐν θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφοροῦσθαι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφοροῦσθαι; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego tē faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορούμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. διαφορούμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρτίου τοῦ Ὑστάσιου etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium
descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Ex-
ercit. p. 30., omisso *Teispeo*, *Achaemenis* fil., quem fami-
liae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et
Galeum ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevi-
bus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad
Xerxem in hunc modum descripserat:

Achaemenes

1

Cambyse

1

Cyrus

Cambyes

1

Cyrus

1

Cambyes

Teispeus

1

Ariannes

1

Arames

1

Hystaspes

I

Darius

1

• **Xerxes.**

Gronovius, e cod. Med. alium insuper Teispen inserens, monuit in Notis, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τῆ Ἰσπίας scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τῆ Ἰσπίας praeferret. Idem Gronov. adnotavit, in ora eiusdem codicis Med. genealogiam Xerxis hoc modo repeti: Ἀχαιῶν, Τετ-
σπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσσης, Ἄρμης, Ἀρσάμης, Ὑδα-
σπης, Δαρίους, Εἰρέης. S.

13. *ἥτοιμασεν αὐτοῖς*) Parum referebat, *ἔχουσιν* an *αἴουσιν* legeretur. Copia schedarum hīc posterius postulavit. Hae Musa c. 161. *ἐξήκουσιν ἡμῶν* - - - *ἥτοιμασεν ἔχουσιν*, Masti *αἴουσιν*. Xenophontis in libris et Diodori par haud raro commutatio. WESS.

21. τινυμεν ἡδὴ γινται) Refringenti et reseranti docto vi-
ro ἡδὴ γι, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculo-
sae plenum opus est aleae. Γινται tantundem Nostro ac

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεσθαι ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui *Wess.* non accedit, nescio an *Reiskius* fuerit: idem quidem in editis Animadversis, nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- „do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessurus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, *Artabane*, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est *Larcher*. In Latinis nostris h. l. v. cula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam *Pelopsis* tempore, *Phrygia* sub *Medorum* imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic *Palmerius* in *Exercitationibus*. Vide tamen *Platonem* lib. III. de *Leg.* pag. 685. d. WESS. — Conf. ipsum *Herodot.* lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἤδη γίνεσθαι) Prostat coniectura *Reiskii* legentis τιμωρεῖν, ὅ, τι δὴ καὶ γίνεσθαι: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμῶς τιμωρεῖν ἦν δὴ τι γίνεσθαι, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἰδὼν τὰς ἀνδράς τούτους, τοῦσγε καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἱμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam discipulos, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen *Xerxis* de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit *Palmer*. *Exercit.* p. 31. Aptè hīc narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνεσθαι, si quid autem evenerit mali. ἰὼν τι συμβαίνει, ἰὼν τι γίνεσθαι, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν δίδους) Intellige ἰωνῶ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωνῶ δίδοναι usurpat *Nostrer*, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὐρισκί εἰ οὐ πρὴν γμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. *Croesus* βουλευόμενος εὐρίσκει πρῆγμα εἰ εἶναι ἱλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τῆς Σάρδης. vid. *Clar. Wessel.* ad IV. c. 11. *Aristoph.* *Eccles.*

vs. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hodieum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολιμὴν ἀπάταν θείου, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleyus. WESS.

9. προεῖπας ἀλίζιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσῃν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχιστροφᾷ) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχιστροφοὶ μεταβαλεῖ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορούμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπίξεισι [lin. 9.] merito D'Orvillias, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δυνή τις ἐρῇ δαιμόνων ἐπίξεισι. WESS.

5 seq. Φρονῶν — ἐς τὰ πρῶτα οὕκω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περὶ αὐτὸν χρόνον ἔχῃ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιομαρτυρεῖται γίνεσθαι. Ἡβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgaris, ἡβῆσει τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκτο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὅττ' ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eusepius aliique itidem, quamquam non semper. Non damna-bitur credo [lin. 4.] ποιεύμενος, neque etiam τὰς τῷ αὐτῶν ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mesti viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχῆσιν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδής γίνεται, utique pristinae scripturae περιδής γένόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγεilon ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit *Med.* ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα; neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Κυρ. Παιδ. III. p. 43, 13. Τυγράνην ἐκίλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκείνῳ. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδῖππον ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπεμψε τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλῶν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινεῖν) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνεπαινεῖν ἰὸν πωλεῖν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνεπαινεῖν γὰρ ἴσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἡ ἀδοξία ἰστί στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodotum pleonasmum probans γινέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. αὐτῷ πρῶτον οἱ κλιεύματι) Sermo- nem adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ διῷ ἱππεύειν in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλένης καὶ Μελίππο Τυλεμάχῳ δῶρα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κλιεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus ἰ. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodæe simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἔργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἔκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Welstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ -- παρ' ἑμοὶ κέρνεται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἦμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἔκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὶν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in ista Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6 - 8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἔκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: ut hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι εἰ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quaenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, *ego hoc consequor*, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) *ego hoc consecutus sum*, id est, *ego hoc habeo*, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τοῦτίστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in am-babus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατάπερ τὴν - - - θάλασσαν πνύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cientes; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. *Polyb.* XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys.* III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φορὰ πλῆθος οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένῃ δὲ αἰὶ καὶ ἀγριαιήντος ὑπὸ ἀκυλίστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνες [κλύδωνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. *VALCK.*

16. τὴν σφαλιρωτέραν σεαυτῶ) Non minus adconmodate τὴν σφαλιρωτέραν Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadv.* ad *Athen.* XIII. 1. [Casaub. in *Athen.* XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit *Thaliae* c. 119. δς καὶ ἀλλοτρώτατος τοι τῶν παιδῶν καὶ ἥσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. *Clarissime Euripid. Andr.* vs. 6. Νῦν δ' οὐτὶς ἄλλη δυστυχῶ στάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφυκεν. Sed vide *Abreschium Dil.* *Thucyd.* p. 514. *WESS.*

19 seq. Θεοῦ τινος πεμπῆ, οὐκ ἐὼντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰὼντά σε καταλύει τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφαιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεκαινόν ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπιλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰὼντά σε καταλύει) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰώντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. *Papinii Statii*. Illustres *Homeri* Odyss. T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐταὶ etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐταὶ [quidni αὐταὶ?] μάλιστα ἰώθαι αἱ ὄψεις τῶν ὄντων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in *Bruto* apud *Ciceronem* de Div. I. 22. VALCK. — *Reiskius* lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα ἔχουσι μετὰ χεῖρας) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χερσὶν ἔχουσ, et I. 35. Quam tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χεῖρας quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἀ μετὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσῃ) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα *Arch.*, de visis per quietem in *Macrobio* Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαρίω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὶ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. εἰ δὲ ἐπιφαιτῇ) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque Laurentii Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolim, duces ac socios Th. Gale, Corn. de Pauw et Valckenarium habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam praebebat Galeus Codicum lectionem, εἰ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: si δὲ ἐμὲ μὲν ἐν αὐθενί λόγῳ ποιήσεται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτήσει, (Vallae necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὸν ἤδη ἴσσι· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσει συνεχίως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θύϊον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω διδόκηται) Receptius in Musis διδοκται: nec illud propterea reiiciendum. Pindarus Nemean. Od. V. 33. ἡ σιδηρταὶν ἐπαινεῖσαι πόλεμοι διδόκηται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέφαι [lin. 42.] ex Arch., assecutusque est coniectando Reiskius et Abreschius. WESS. — αὐτὸ παρατρέφαι scribi malim, quam αὐτῶ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἦδη ἔημι) Quod sequitur ἢ ἐμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut incertior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, Gronovius dederat, ἀλλ' ἦδη ἢ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens Wess. ἔημι revocavit, pro ἔμω cum Reiskio accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi „quod vitiosum esse pulcre ipse Wess. intellexit.“ Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίηστο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίηστο, loto ἔφιστο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex Vit. Homeri c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησάτο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre:

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ κείνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροξίαι) Laurentii consideras per editiones male vagabatur. Vide *Valekenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. θιμεῖσι σιδηροῖσι) Sic optime Arch. Ὀβαλοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. θιμεῖσι σιδηροῖσι) Scribendum σιδηροῖσιν. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρια λθουργικὰ habet Pollux VII. 125. et τοῦτομαχων σιδήρια. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκομιστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἐστειχθέντος κως σιδηρεῖον ἐκράτησι. Quod sequitur [lin. 5.] Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. οἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἤδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλα πισόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσοῶν, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπαιον ὑπὸ ἰσσοῶν τῇ ἀπειρίᾳ, ἵσσι δὲ ἂ καὶ τῇ ἀτολίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἶκιν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἶκιν τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἶκιν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἶκιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλην τι βίην καὶ ἀγνόηον θυμῷ Εἶξας, Iliad. ὦ. 42. Eustathius, Istis, ait, εἶκιν δοκεῖ ὅσα καὶ διαπύταις ἐνυκλευομένοις αὐτοῖς. Eurip. Helena vs. 79. Ἥμαρτον ὁρῶν δ' εἶξεν μάλλον ἢ μ' ἔχρην. εἰκοντας καὶ πλάττοντι restituit H. Steph. Schediasm. l. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare audent. Κῶρον αὖτε ἀτρεμίζοντα

bella ex bellis cientem; lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἴσχωσι μέρη. WESS.

[14. Ἐπεὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμή) Totam istam historiam quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantà cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φθορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa Φθορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adflictura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. τοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonis pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχιδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennalem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πρὶν γὰρ δὲ ἔτῃ, volvente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Juliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἐτῶν οὐκ ἔλαττων δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumptus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petarū* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. IX. Part. III. c. 3. WESS.

3. πέντε δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch.* ἀνασιμονίῳ laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydidei* voc. Χδ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀνασιμονίῳ formetur; hic valere utrumque quæ, dubito valde. Ἀνασιμονεύθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὗτοι γὰρ συμβαλλάντες μῆνες εὐρίσκονται ἀνασιμονεύμενοι ἔξ Ἑλεφαντίνης περιουσίῃς τοῦς Ἀυτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperuntur absoluti, ex *Elephantina* ad *Automolos* profecto; et sæpe aliàs apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίςτις ἔτι πλεον, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale τίον ἡμεῶς ἀνομένῳ, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἡμεῖς τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. WESS. — Ἀντας apud *Homer.* I. c. τελευτᾷ interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno in eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέντε δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀντας Ἀνότος Ἀνός Ἦρον etc. *Suidas*: Ἀνός, ἀπὸ τοῦ ἀνός, Φρίνυχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidæ* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum ἄνθρ, et his ἄνθρ interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μωῶν etc.) Si τῶν Μωῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γινομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μωῶν innuit στόλον. Μοχ διαβάτες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἔκ devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad Appiani Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Μοχ τοῦ πρὸς μισαμβρίας, [lin. 16.] nefingitur docti coniecturā viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἴτεροι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' ἡ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plarium consensionem. WESS. — Vide Var. Lect. Ad οὐδ' ἡ ἴτεροι commodè intelligetur verbum εἰσι. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' ἡ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἴτεροι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et Reiskius. οὐδ' ἡ ἴτεροι prodierat ex Med. Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μηδὲν ἰφαινετο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἰσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphaelius in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. καὶν δὲ πινομένον μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλυσι;) Voculam μιν ex cod. Med. interiecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque huc videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φριάτων ἐπίλυται. Sic saepius Herodot. T. VI. P. I.

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλπει*, defecit; et *ἐπίλπει τὸ μέθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. *Aràtid.* T. I. p. 223. *τὰ ἐκείνων βεύματα* - - - *ὕπὸ Ἑλέγγ πάντα ἐπίλπει.* *Diodor.* T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Θασι τοὺς αἰνάνους πυρμους διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνήθειαν ἐπίλπειν.* Huius rei prae ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπίλπειν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. *καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσημασάντων etc.*) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata etc.* Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec *Pavium* fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo excuisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse inpensam. Errant ergo, qui tres hos annos eodem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 30. uti *Dodavellus* *Annal.* *Thucyd.* p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut *τοῦτο μὲν* novam periodum, non excipiente *τοῦτο δὲ*, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista *Καὶ τοῦτο μὲν etc.* perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis *Ὁ γὰρ Ἀθως* (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam *Wess.* in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam *Τοῦτο μὲν* utique non semper excipit *τοῦτο δὲ*, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque *τοῦτο μὲν* saepe idem fere valet ac *πρῶτον μὲν*, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam.* Itaque illi *τοῦτο μὲν*, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet *Μετὰ δὲ*, initio capitis 126. Ad *τοῦτο μὲν*, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. *ἡ δὲ αὖ etc.* Lib. III. c. 108. habes lin. 8. *τοῦτο μὲν*, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur *ἡ δὲ δὴ λέγουται.* Hoc loco, in quo versamur, ad *Τοῦτο μὲν*, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νῦν οὕτω ἐποίησ' παρασκευάζοντι δὲ καὶ ὄπλα etc. S.

5. ἄρυσσον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq. pag. 470. B. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἴσταν ἀναγκάζομενοι μάστιγι ἐς πλεῖνας ἐλάσσους ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μάστιγας ἐβλάπιδον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων. pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Κυρ. 'Αν. III. p. 184, 4. Ἰβαλλον, ἰσθενδόνων, ἰτόξινον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi Hutchins. p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similium: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητῶν. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χαρσύντις --- βρῆδως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἰστρατινέτω ὑπὸ συβίγγων τε καὶ πηκτιδῶν. Πίνων ὑπὸ τῆς σάλπηγγος est in Aristoph. Acharn. vs. 1000. ἔδων ὑπ' αὐλητῆρος Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

7. Βουβάρης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 156. Ἀρταχάτης, Τετταε Ἀρταχάτης, erronee, patre-ne Artaeo an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάμῳ) Unde Valla ἐν τῷ, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀκρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύσσοις [lin. 19.] ex eodem Attico scriptore et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat Thu-

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυγαν, --- γὰς δὲ ἄλλας, Θύεσσον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροβαίους, καὶ Ὀλοφύειον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοι; ἔθνεσι βαρβαίρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσων φαίνεται διατομή, ἥ διέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τι ἐγίνετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. *Moeris*: Πωλητήριον, Ἀττικῶς· πρᾶγῆριον, Ἑλλαν κῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθᾶσι χρῆσθαι, οὐδὲ σφι ἰσθὶ τοπαράπαν ἀγορῇ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kyr. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἴης πολλὸς ἰφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀθλησμένοις: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν εἶτος φασγῆ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μίλλαι ἐκ Κύπρου εἶτος ἤξιον ἦταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τι καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια δυοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ἀνίων, τῶν πεπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρείαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta *Mstus* hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρείαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει) τὸν Ἄθω καὶ θάπειρ ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ἀφέλκεται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Εἰρήης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρείαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Ρακκῶ μηδὲνα πόνον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius διαιρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διακῦσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspicit. Tali in re διακῦσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διασθμίζιν et ὑπερσθμίζιν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἰσθμὸς, ad quam nonnihil L. Klüsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox διαστρημύνας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διαιρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διακῦσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter ὑψόσαι, trahere, et διαιρύσαι, adhibentur verba ἀνιρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀπακῦσαι τὰς νῆας) ἐξαιρύσαι ὑπεξαιρύσαι ἐπιρύσαι κατιρύσαι et περιρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διαιρύσαι: ναὺν διακῦσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφίγω τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσιας τῶν νῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερνεγμόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viâ, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διαιρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. περισκινάζιστο δὲ καὶ ὄπλα) Med. et aliorum περισκινάζιστο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρσκευάζετο (activa notione) scil. *Xerxes, paravit, confici iussit.*] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχονία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non *sympæa*, uti *Valla*, nec *iuncea*; sed ex *byblos* sive *papyro*, quomodo c. 36. et *Eustath.* Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμητοῖσι) Non repudio πορθμητοῖσι *Arch.* fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμήια, *traiectus*, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. *Callimacho*, *naulum*, *Fragm.* CX. Πορθμήια tamen *pontones* in *Diodori* XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμηῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti *schedae*, respicit εἶρον ἀλλοισμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ δὴ πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. *Reiskii* coniectura eodem tenebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἱεῖρα οὐκ ἰλάσσονος ἢ Μαιώδρου) Apposite Cl. *Abreschius*, οὐκ ἰλάσσονος ἢ Μαιώδρου nimirum *πηγαί*. *Pausanias* [II. 10.] *Corinth.* p. 135. τὰ ἄοι, *paederoti* herbae, φύλλα ἰλάσσονα ἢ Φηγού, μέλιστα δὲ ἱερὰ ἢ πρίνον. Longe gravius huic inflicto loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. *Salmasii* coniectura ad *Solin.* p. 58a. seqq. τὸν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τοῦ Κιλ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii *Catarractae*: *Marsyae* praeterea fontem ex summo montis acumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae *Ortti* initio lib. III. verba. Sic f. re *Gronovius*, *Salmasianus* utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. *Marsyam* novit *Herodotus* lib. V. 118. qui cum *Celaenis* praecipite cursu rueret, a civibus καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad *Strabon.* XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. *Xenophontem* *Ἀναβ.* I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ἐν τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐν τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti *Salmasiani*, τὰ βασιλεία, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλικά et ἀκρόπολιν, disertim discernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινίων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut L. 12. cum Abreschio ἐλάσσωνος pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύου ἀσπίς) Xenophonti δῆγμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσπίδ' ipsam esse pellem, Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσπίδος usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσπίδ' ἐκτεταγμένη, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύου ἀσπίς ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur δούλιος et ἀσπίς, sed quod notum esse scribit Perizon. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσπίδ' ἐκτεταγμένη, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει - - - ἐνταῦθα λίγισται Ἀπόλλων ἐκδιδῆναι Μαρσύου νικητάς, - - - καὶ τὸ δῆγμα κρεμάσαι ἐν τῇ αἵτρῃ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arces apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit Salmas. ἄκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur *aquarum strepitus* ἔξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῆς Κελαινίων ἀνατρίλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἄκρῃ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σαλυνού Μαρσύω ἀσπὸς ἀνακρέμαται. Voce ἄκρης in ἀγορῆς deperata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθίαις; et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Brisson. Regn. Pers. I. 77. WESS. — Herodotum sequenti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. [Suid. in Ἀπαργίαν.] Πυθίας dicitur in Schol. msstis ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyæno VIII. 42. Non ille tantum ἐξέινισε τὴν βασιλείας στρατῶν πάντων ἐννοῖσι μεγίστοις: sicut Δυσίθεϊδης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν ἰστιακῶς: sed Lydus etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium [lin. 9.] ἰδωρήσατο τῇ πλατανίστῃ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσειε σκιάς, δένδρον ἢ αὐτῷ χρυσῷ ἢ σκιά. Schol. Ms. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λέγεται ὅτι πλατάνοι εἶχε χρυσῇ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος ευσκιάζουσαν αὐτὸν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἣν παρέσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 926. De aene vite et platano vid. praeter Brisson. Celeberr. Wess. ad Diodor. [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) Lineola vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαμασκῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεούσας ἐπὶ δύο χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. vs. 927. δισχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρῳ ἀνενεργάστου: scripsit Eustath. ἀργυρίου μὲν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδης literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanerunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρικὸς*, valebat ἄργυρῳ δραχμῇ ἵκοντι, sex adeoque florenos: vid. *I. Perizon.* ad *Adiani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἱμιμήτατο*, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι αὐτὸ ἀνδραπέδων τε καὶ γιωπέδων ἀρέων ἱστὶ βλός: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. αὐτὸ --- γιωπέδων ἀρέων ἱστὶ βλός) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γιωπέων refingendi. *Suidae* Γιωπός, ὁ γιωργός, si γιωπὸν foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπέδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus mstis uti, et γιωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γήπεδα sive γιωπέδα, *Hesychio* χωρία, κτήσις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρέων βλός, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γιωπέδιων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. *clar. Io. noster Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κατέπεσεν αὐτὸς τὰ περ αὐτὸς ἐκτέτακτο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κατέσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphel.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. L. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κίκτησο δ' ὄφθῃς εἰ ἢ ἔχῃς ἄνῃ λόγον, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον εἶβον περπυ.) Μὰ δ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὐ πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ σπλάγ' ἀτα πάντα ἀπαλλέγῃς. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνιχ' ἂν σίβιν πρ. Grotius posuerat οὐνιχ' εὐσιβῆ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. 'Anab. I. p. 10. ἐς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν αἰουμένην, αἰ-
δαίμοινα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλην
titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voragi-
nem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo
XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κούραρα πόλιν) Eamdem videtur urbem dicere
quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV.
663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat
Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλάτιαν,
urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Κα-
λάτιος, πόλις Διθύνης, Ἡρόδοτος ἐβδόμῃ, hinc descendit; sed
pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit,
sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV.
194. WESS.

8. εὖρε πλατάνιστον, τὴν κάλλιστος εἶναι etc.) Velut ἱερῆς,
secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς πύργου
πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψιλλοῖς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελιδω-
νὸν αὐτῇ κατέβηκεν, ὥσπερ ἐρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi no-
tant Scheffer. et Kühn. *Platanum* dicitur Herodoti Xerxes
[lin. 9.] μελιδωνῶ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio
praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor.
I. p. 409. et ad Hesych. in 'Αθάνατοι:) notissima quidem
illa cohors decem millium lectorum equitum; quos im-
mortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit
Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum
ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit
Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripsérat-ne
fortasse μελιδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodi-
dam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis
vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio di-
citur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36.
c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ
πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς,
ἀθρόους οἱ μονομαχήσαντας ἀπέκτανεν: non utique scripsisset
Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀπέκταν-
ται. VALCK. — 'Αθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui
etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. *δωρησάμενος κόσμῳ χρυσῷ*) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καθ' Ἡρόδοτον ἐχρῆσθαι αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. v. ubi felix memoria *Montfauconium* destituit. Cautior et copiosior *Aelian.* Var. II. 14. *Μιλιδωνὶ ἀθάνατον* platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. *ὅν ἐπιμψαν Δαρίῳ*) Adscisci poterit ἴδουσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δούμι et *πέμπιν* hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. *Μαδύτου*) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 16. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla eum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λατὰς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107. neque infitiabor adeo, *παχύν* dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γιγουρὺν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον πρὶ τραχιῶν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. *ζῶντα πρὸς σάνδα προσπασσάλευσαν*) Infra IX. 119. *Artayeten σάνδα προσπασσαλεύσαντες ἀνικρέμασαν*: id est πρὸς σάνδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σάνδα διαπασσάλευσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾧ τοὺς κακουργοὺς ἴδου. Hesych. Σανὶς - - - τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον - - - ὧσπερ νοτὶν προσπατταλεύσω τωρὺς: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huc: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐστῆξτ' ἀχανὲς προσπατταλεύμενος, Ἀφῶνος ἄχης ἂν etc. Electa voce Ἀφῶνος, ex inter-

pretamento voci ἀχαρῆς olim adiecta, scribendum: Ἀχαρὶ γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti Artaycles, praeter cetera flagitia, in Protesilai templo, [lin. 9 seq.] ἀθίμιτα ἔρδισκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθίμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., καὶ ἀθίμιστα ἔρδιν παραίνει: ubi ex Arch. enotatum, ἀθίμιτα ῥίξιν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίματα πατήματα, et δῆμον συνόλεγμα ἀχαριώτατον: hoc enim ex Mastii praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθίμιστα ἔρδισκε) Sive, ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθίμιστα ἔργα ἔπρασσον Lucian. Dea Syr. c. 12., ἀθίμιστα ἔργα μηδόμενος Manetho II. 301. Noster lib. VIII. 143. καὶ -- ἀθίμιστα ἔρδιν παραίνει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σκὰδα διαπασσάλευσαν ex Pass. et Eustath. adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκαλίον etc.) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἑτέραν, scil. γίφυραν, nomen in verbo γιγύφωσαν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλεισε τριηκοσίας ἐπικίσθαι μάστιγι πληγὰς) Persae institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura implicatio. Gronovius ἐπικίσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum Valla posuit infligi, quod et ipse Wess. recte tenuit:] tolerabilius ἐπιθίσθαι Corn. de Pauw, cui, si per Codd. staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίσθαι et καθικίσθαι eundem praestare usum. Plato Hipp. Maior. p. 292. Α. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὲ ἐκφύγω φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίσθαι (nempe αὐτῇ) πωράσεται. Sophocles Oed. Tyr. vs. 819. διπλοῖς κέντροισι μοῦ πωθίμετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum Abreschius. Conmode, haec dum meditor, in mentem redit Homericum Iliad. E'. 748. Ἦν δὲ μάστιγι θοῶς ἐπικαίει' αἶ' Ἴππους, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit Herod. pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλεισε τριηκοσίας ἐκίλεισε μάστιγι πληγὰς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saevisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequenti plurimi commemorant, Brissonio partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum Th. Stanleio ad Aeschyl. Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 195. De mari pontibus strato Aeschylus est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio Darius apud Aeschyl. Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δούλον ὧς, δισμώμασιν Ἥλπισι σχίσιν' - - - καὶ, πέδαις σφυρηλάτοις Περσβαλὼν, πολλὰν κίλυσιν ἤνυσεν πολλῶν στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec Aeschyl. Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. Diogenis Laërt. Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persia falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἦδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στιγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe Iuvenal. Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinzerat Ennosigaeum: Mitius id sane, quod non et stigmatē dignum Credidit: ubi Herodotea dedit Grangaeus ut vulgantur; in quibus στιγίας ex Med. bene scripsit Gronov., quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστιγισταί, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maccab. ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στιγίης. VALCK. — Praeclare στιγίας ex Mastis Galeus et Gronovius. Conf. Iuvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς περὶ ὕδωρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶν σταμῶν aut Homereo ἱππιεὶν ἀλμυρὸν ὕδωρ, Odyas. l. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλεν τοῦ λόγου ἡδονὰς ἱγραζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξεω πραχθεῖσιν, ὑπεριβαλετο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθῆναι τινα ἔχον καὶ πρᾶξιον, διαλεγόμενοι ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπεριβαλεν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα εὐδαίς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἰόντι δολιερῷ τε καὶ αἰλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνυσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνυσαν. Erat enim cap. 33. ἀκτὴ τραχὺία ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβυδὸν κατεκταίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβυδου ὁρμώμενοι ἱεφύρουσιν τοῖσι προσέκμυτο. Hinc vocem γιφύρας plerique cum *Valla* forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἱερίην, ex praecedente verbo ἱεφύρουσιν in promptu erat nomen substantivum γιφύραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύειν γιφύραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γιφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidiisse vocab. νίας, ἀκτὰς aut γιφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζεύξει dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζεύξει τῶν γιφυρίων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capituli verba, εἰ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γιφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic *ταῦτα*.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ τῶν πόντων καὶ τῶν πλοίων etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. *VALCK.* — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipi disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro-
rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐκτὴν τοσαύτην καὶ ῥῆμα.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euzino Ponto* obverso, CCCLX. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, CCCXIV. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἕκτην καὶ ῥῆμας, vel uno verbo τοσαύτης: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. *WESS.*

7. ἢ ἀναχωρεῖν τὸν τόπον) Videlicet ὁ ἦθος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀναχωρεῖν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀρχὴς κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκαν. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etiam pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Eurinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum flumen, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρεῖν lin. 7. ἀναχωρεύωι maluerit. „ἀναχωρεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad γέφυρα ἰσόρμη.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxv. Les premiers présentèrent le flanc au Pont-Eurin; et les autres, du côté de l'Hellespont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Weselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

hant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐκμαρτίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficilicrem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4-7. ὑπὸ μὲν τῶν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euzino obversum, trecentas et sexaginta, scil. οὐθύντις: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ ῥέον, est quasi παραθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invhentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐκμαρτίας, [ἐκμαρτίας puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀναχωρήσῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τῶν etc. ut stabiliret; fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, μή; subintellegeris post ἀναχωρήσῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

Herodot. T. VI. P. I.

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisset mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, quae pro τοῦ μὲν Πόντου ἑκατασίης, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἑκατασίης legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellespontum cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἱέρης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱέρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱέρης: articulus enim ante ἱέρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλοον δὲ ὑπόφανον etc.) Petavii his pontibus impensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et a scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανες fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. XII, 16. Hinc pro hiatus et patente transitu: par διαγύλας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαγύλας, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλοος ὑπόφανος, transitus idem; ἀραιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεσθαι, adparetque lux, ut Petavium Reiskio, ὑπόφανον probanti, διέκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριημέρων τρηχού: namque series

ipsae tam παντοκράτειρας quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego δάκλων pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset δάκλων*, id est, quae inserviret δάκλω, quae minoribus navigiis transitum praebere. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριήρων: (conf. *Var. Lect.*) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsummentum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconteris*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. *Var. Lect.* I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὅνους ἐυλίνοισι) Egregia huic loco medela ex *Med.* et aliis. ὄνοι sunt axes; ὄνισκοι axiculi, *suculae*, sive *machinae tractorii generis*. *Galenus Gloss. Hippocrat.* Ὀνίσκος, ἡ γὰρ δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τίθειν. Ὀνοὶ γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξες: et pluribus ad *Hippocrat. de Fractur.* p. 551. Adde *Eustachium in Erotianum* p. 82. [pag. 275. ed. *Frank.*] et *Gronovium*. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimum *Pellarii* ὡς παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et *Reiskii* ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte *Reiskius*. Conf. *Var. Lect.* S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor *Genev.* imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero *Tzetzes* acceperit τριτάλαντον τῷ βάρι *Chil.* I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

{ 23. κατύπερθε τῶν ὀπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὀπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὀπλων ἐνταγμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξήγηται, obacure *Valla* reddidit, rursus desuper innexerunt: *Gronov.* tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit *Wess.* *Plinius Larcher*, sed dubito an ex mente *Scriptoris*, on pose dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες διὰ καὶ τὴν γῆν) *Hesychius* Κατανάξαντες ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae *Abreschii*

suspicio, νάξαντις, εἰς τοῦ πτω ἀναχωρήσαντις, ut complanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum immemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντις γῆ pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος πτωτός Ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νιναγμίας, quomodo Mssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμή, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χιραγωγούς καὶ κλισίματα, Arrianus Ἀραβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ἐπιφωρῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρῖπτον εἶναι καὶ εἶναι, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσκει vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἱ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν· χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν· χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

§. οὗτ' ἐπινειφέλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogitans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψυχὸς γίνεται, ἢ ἐπινειφέλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλειπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τι νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήντισε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γινέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος --- ἀφανὴς ἦν.

οὐτε ἐπινεφέλων ἰόντων, αἰθέρις τε ταμάλισσα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπινεφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφεται ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari earmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scalliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδίκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Metus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γινομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἱκλιψίς ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἶπεν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούνακτίον δὲ ἦν· ἐσήμαινε γὰρ αὐτῷ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξίλειπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδίκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδίκτυμι venit προδίκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, saae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro in-pingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδίκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποιέτο τὴν ἔλασιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσεως. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἑλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχόμενός μοι κλυῖθι, κακὰς

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curra et *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐν τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte* *Κυρ. παιδ.* VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamaza* carpenti genus et mollissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac αἰχμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, χρυσᾷ χρυσῆαι, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus infixa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) *Pro Med.* et aliorum *Κάρην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρήνη*, πόλις Μυρίας, Ἡρόδοτος ἰβδίζη, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [*lin.* 6.] Ἀτρυμνείον ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus*. WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπίλιπτε τὸ μέθρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολάπων τὸ μέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ἢ ἀπέλιπτε sive ἐπέλιπτε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ μέθρον intellige κατὰ τὸ μέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi* *Iliacae* Alexander quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσεν βούς χιλίας) *Dum Xerxes* *Minervae* *Iliadi* *chiliombe* faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοαὶς οἱ Μάγοι τοῖσι Ἑρωσι ἐχλάντο, id est, ἐπύθοντο. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἢ ἀπὸ χολίων βοῶν θυσιά, secundum Eustath. dicebatur Χολιόμβη. VALCK.

10. ἰς τὸ στρατόπιδον ἰνίπτοι) Terror Panicus noctu ἰς τὸ στρατόπιδον ἰνίπτοι, vel ἰεῖπτοι: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἰεῖπτοι Med. non receptum. Herodote alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖς Πέρσῃς --- φόβος ἰνίπτοι: et VIII. 37. φόβος τοῖς βαρβάροις ἰνίπτοι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἰνίπτοι ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἰνίπτοι Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργιδας Τευκροῖς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργιδας expectasses, aut Γεργιδους: sed Γέργιδας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μίση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιπόλητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξίδρη) ἐξίδρη corripbat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξίδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emereret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξίδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. n. et Harpocrat. in voc. Λέσχα. VALCK. — In vocab. προεξίδρη (ut in verbis προεκτίζεσθαι et προεκτιῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιπόλητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάνυσαι) Specie alienam, reversa suam conditionem deplorasse videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. v. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλὰ καίχεται, ὡς ἐν τι ἄλλαις, καὶ ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καί κεινιου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδραπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit *Hermogeni* lapsus in *Persico* nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡν ἡρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vacula, quam oratio interrupta posebat usitatissimam: Οὗτος ὡν ὡν ἡρ φρασθεῖς Ξ. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ φ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere *Herodotus* adsuevit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαι praebeat: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κεχωρισμένα ἔργα σά, τὸ οὖν τε καὶ ὀλίγη πρότερον. VALCK.

8. Ἐπῆλθε γάρ με λογιζόμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obuium. *Plutarch.* Consol. p. 109. α. Τὸν Ἡλείσιον εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. *Leniter* *Valer. Max.* IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur haec lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γάρ με λογ. κατοικεῖμαι) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, ἐπῆλθε γάρ με λ. α.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἕμους ἐπίεισθαι μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐμίσθαι μοι. In *Isocratis* *Panathen.* scribendum p. 244. α. οὖν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 39, etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemeterh. ad Luciani Prometh. pag. 26. Ἐσθλὸς μὲν dicatur, ἀνὰ μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσθλὸς θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κρεῖττον γέλως ἐσθλὸς. I. 116. τὸν Ἀστυόγεια ἐσθλὸν ἀνὰ γνώσας αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσιν, est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., καταποσύντες, --- ὡς ἀσταθμῶν τὸ τῆς συμφορᾶς ὅτι τίς ποτ' εἴη καὶ ἀναξίτη συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Leat. S.

17. καὶ αἱ νοῦτοι συνταράσσουσιν) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦτοι, συνταράσσουσι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποικύει. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἶόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18. seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effusum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡρόδοτου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρὰς οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γίγνεται: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto admatam, et toties repetitam. Quae tenuit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γίγνεται τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γινώσκων. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adpergens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλέξας τὸν αἰῶνα, ævum agens, non abiicerem. Conmode Euphorion, ὦ ζῆ, τί ποτ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν αἰώπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔσται, in Stob. Sermh. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γένσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέον scriptum oportuerit, non πλίξας. S.

Ibid. γλυκὺν γένσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet Ὅρι οὐδὲ ἔστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. f. sic adhibuit Herodoten, ut eorum sensum simul pandat: Σεφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ἔ. θεός γλυκὺν γένσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ αὐτὸ γυνεμένους ὧν στεινέσσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γένειν inter et Γένεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γίνονται, leviter gustant, ὧν στεινέσσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseri maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γένσας τὸν αἰῶνα. Γένεσθαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. f. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus Caesariensis.* Epist. 27., γένσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτι. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γένεσθαι βουλόμενος τῆς καλλοῦς τοῖς πατριώταις. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνου τοὺς πολεμίους γένει. *Venuste Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γένει τὴν ὥνην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. f. ἰκνῶν ταῦτά σου δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν εὐδοσίαν τὸ γένμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γένμα παρίχειν μήτε δαῖγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαλῆσαι ἐκ τῶν γένματων, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοῖς δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De *Mediceo* silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. φερίγγυος ἔσται διπλῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προσηγμένων φερίγγυος; et

κ. 455. Φερέγγων Φρουρήμα, h. e. ἱκανὸν Φρουρίῳ τὴν πατρίδα. Junge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 50. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τῷ οὐκ ἔνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκ ὄντων τοι λυμένων ὑποδείξων, in Lexica receptum Ὑποδείξις λυμένη, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λυμένες δυνάμεις διέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξιοι, id est εὐβιοι εἰς τὸ διέξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα· ναυκληρώσιμοι στήγας· ἀλώσιμον τίχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphon. p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νέμεοντες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλείοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λυμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῇ δὲ πολυμήν etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἢ γῇ ξύμμαχος νείκους πίλει. VALCK.

15. εἰ θέλει τοι μὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ θέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et θέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὦν ἐθέλῃσι ἐκτρέψαι τὸ μέγας, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θιλήσῃ - ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰὶ κλέπτόμενος) Stobaei βλεπόμενος displicet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. E. μήτε λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς πυρῶμενον, μήθ' οἷα φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν ἰσχυρίαν. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρβαροι δὲ, τὴν τι ἔξοδον ἐκικλόφεσαν. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρεπὴς γὰρ - οὐδὲ μὴν πλεονάζει) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀπὸ βίεστος ἐφ' ὅσῃ βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὴ ἀρῶμαι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶναι) Haec Ios. *Wasseo* censetur aemulatus *Thucydides* in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac *Artabani* diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ἐκαστοῦ φέρει: quam tractavit *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 58. *Herodotum* illud meā sententiā *Thucydidis* expresserunt *Archidamus* et *Hermocrates*: ille lib. II. c. 11. καὶ αὖ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατιῶν τῷ δὲ ἔργῳ διδύκτας παρεκτινέσθαι: id est ἀρῶνδόντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat *Syracusanus Hermocrates* lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῷ ἔργῳ τῇ ἀλλῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη ταῖς μετὰ φόβου παρασκευαῖς ἀσφαλιστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶσθαι. Similia dantur *Demosthenis* et *Polybii*. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἶναι) Multa veteres his gemina. Satis unum erit *Sallustianum*: Priusquam incipias, consulta, ubi consulueris, mature facto opus est: *Catil.* c. 1. ubi plena manu *Wasse* et *Cortius*, illisque prior *Ioach. Camerarius* ad *Aristotelis Ethic. Nicom.* lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδέξαι) Inconmodum erit μήτι, cui *Gronov.* locum dedit, nī μή τι cum *Abreschio* formetur. Vulgatum, munitum *Codicum* suffragio, stare potest. Idem *Vir* doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὶ τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale *Aristoph.* *Pac.* vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τούργον; *Lucian.* *Dial. Deor.* XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἀδελόν, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὸ βιβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem *Xerxen* facit *Herodotus*: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur πῶς α χωρὶ, (non πῶς χωρὶ, uti temere in nostra *Var. Lect.* itemque in *Notula contextui subiecta* scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum *Abreschii* πῶς χωρὶ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futures

sūt rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὡς pro κῶς correxi; rectius forsā facturū, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμησι ἐχρέοντο ὁμοίησι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc *Gronov.* pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίησι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valck.*] fortasse posuerat pro ὁμοίησι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius *Ed.* p. 529, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendī moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπωμένη κατὰ ταῦτα ἐπικύπτει, καὶ ἡ ἰλύς: pro τῇ ἰλύι: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτα οὕτως ἤχησι καὶ κιθάρα κρουσθεῖσιν, id est ὁμοίως κιθάρα κρουσθεῖσιν, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. τὸ δ' ἰμοὶ φαίνεται ποιήσας Σκυῖρον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλγῦσαν, οὕτω ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene ceperat *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius *Noster*: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. *Conf. Adn. ad VII.* 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναβήπτεντες) Ad huius imitationem bis κινε κίνδυνον ἀναβήπτειν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν βήπτειν *Euripidis* est in *Ionae* vs. 24. saepius βήπτειν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναβήπτειν. Idem erat ἀποκυβεῦσθαι περὶ τῶν ὅλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἀποκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, *Polybii.* VALCK.

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* Xerxes, μεγάλα, inquit, πρῆγματα μεγάλοισι κινδύνουσι ἵσθαι κατακρίεσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρίεσθαι: bene cepit *Portus.* *Eurip.* *Suppl.* vs. 759. Φόνω καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα. VALCK. — Ἐσίλει κατακρίεσθαι, *Suscipi solent* *Laurentius*; *felicius confici solent* *Portus*, rectius opinor. *Chariton lib. II.* p. 57. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ᾧ γύναι, μεγάλας ἐκινεῖσιν

παροφύται, fortasse haec imitans. Paulo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillio haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέῃται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi κατασκευῆν (ionice κατασκευῆν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioe eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox L. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huius loco; quam praeiverant etiam Guil. Budaeus et Henr. Stephanus Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, κατασκευῆσαι τὰ πρῶματα (nisi propterea κατασκευῆσθ' ibi activā forma, non κατασκευῆσθ' legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, κατασκευῆν ἀγῶνα est *peragere, (feliciter) conficere certamen*. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensi loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, ἡμέρᾳ μίᾳ δύο κατηχηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (*feliciter confecit*) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοῖς μεγίστοις ἐφ' ὅσκατασκευῆν, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocce an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedia. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθος, τοῦτων [non τοῦτων] τὸν σῖτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Videntur turpem maculam Pavius, Abreschius, Reiskius. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθος, τοῦτων) Τοῦτων vel τοῦτον legisse Valla videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: τῶν ἃν καὶ ἐπιβίωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τοῦτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῖστα λόγον ἐκτείναι) Sic μῆκος ἐκτείνω λόγου scripsit Aeschylus; μείζον' ἐκτείνω λόγον, Sophocles. VALCK.

8. ἐπὶ τοῖς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui colonium deduxerunt; liberi, in eam profecti. Iustinus de Iliensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem Themistocles, Ἀνδρες Ἴωνες, οὐ πούστις ἄνθρωπος

ἐπὶ τοῖς πατέρας στρατιτεύμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* L. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῖν) Puto Vallam habuisse βαλεῖν, ὡς βασιλεῦ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὁ βασιλεῦ, καὶ τόδε ἐς θυμὸν βαλεῖν. Veteri dicto, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbiiis consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχοντι γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam *Valla*, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατιεύμα legisse, iniusta *Galei* suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles* *Trachin.* vs. 599. ἔχουσ' ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. *Aretaeus* *Cappadox* *Morb. Acut.* I. 1. fin. ταῦτε μέντοι τῆς λύσης τῆς νούτου γνῶμαται: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ εἰρησβιασθῆναι scribatur, caussa defuit. πραγμάτων vocabulum in his reticeri, norant omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τι *Reiskius* τῷ σὺ τι legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστελεῖν ἐς Σιδῶνα) Iustum probumque *Diodori* XIII. 96. καὶ Δίξικπον ἀπέλυσεν ἐκ τῆς Ἐλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνάξειν sua in sede durare, si scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυγόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix mihi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip.* *Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν πρὸς σπεύδαν ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακὰ σπεύδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes* in *Suppl.* vs. 161. *Herod.* I. 206. παῦσαι σπεύδαν τὰ σπεύδεις. *Thucyd.* p. 404. μακρόν τι καὶ σπεύδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἐαυτῶν ὠδιδία σπεύδοντες. *Soph.* *Elec.* vs. 253. τὰ σὺν σπεύδουσ' ἄνα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habent passivum σπεύδεται, scil. ἡμῶν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi *Herodot.* T. VI. P. I.

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam ostē-
δεν, studetis. S.

13. τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι) Haec regis professio simil-
lima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos
regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Pa-
trum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet.
ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χεῖμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι· πρε-
τάγματι δὲ Θεοῦ πάσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθὺν ἐκ-
στασιῶν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας Ἰφορᾶν, etc. Cuius senten-
tiae fundus in Daniël. c. x, 13. minime tamen firmus ex
disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. viii.
p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud
Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ οἱ τοὶ γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui
hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν
est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus
poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πο-
λυκλήρων Ἐφουραίῳ Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in
Scholiis εἰλαχίνας. Eid. VII. 103. Πᾶν, Ὀμόλας ἱερὰν πίδα
ὄσσε (ὄσσε) λελόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λῆ-
ξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic le-
gitur Λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογγεῖν,
εὐμοιεῖν. Μοιρολογεῖν scripsisse videtur Harpocrat. ex An-
tiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρ-
σιδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-
go Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari.
WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνῦντες) Adleverat margini ed.
Ald. viri docti manus στορνῦντες, fortasse ob Strabonis τὰς
ὁδοὺς στορνῦντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch.
μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto au-
tem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more
multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi, 8, Xerxes ve-
ro, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum
Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian.
Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνῦντες edd. Equidem
στορνῦντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F.
Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλῶσαι) Ex
Herodoto excitat Suidas ὡκινάκην ista in voce, et Etymot.

leg. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad *Suidam* verissime *L. Küsterus*, in *Musis*. Incidit olim suspicio, legisse *Grammaticos* hoc loco τῶκινάκην καλῶνσι, uti τῶγαλμα, τάλωθις alibi, aut τούτω δι τῶκινάκει lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεπίως διακρίναι, [lin. 12.] ab *Aldo* et *Hervagio* optime expressum, perperam foediorum post dein formam induis-ae. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος [lin. 13.] *Masti* sibi expostulant. *WESS.*

12. ἀτρεπίως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex *Codicibus*; atque ita *Vallam* legisse *Portus* iam suspicabatur: eidem inventum πέλαγος *Codices* etiam adfirmant, ἢ τῷ ἄλλῳ ἀνατίθεις κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεπίως διακρίναι, sic recte cepit *Auctor des Essais de Critique* p. 202. *VALCK.* — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat *Gronovius*; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. *Med.* enotatum, de quo in *Notis* monuit. *S.*

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisset, ut tanta uno die multitudo pontem transierit; praesertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadversio est *Cl. Corn. de Pauw*: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut notum complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi impetum, de *masstis* ut nihil adiungam, reprimit. *WESS.*

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte *Themistius*, *Or. XIX.* pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησσει --- ὥστε θεὸν νομίσαι εἶρηξαι τὸν Δαρειόν. Indidem *Declamationi XXI. Libanii* p. 535. Α. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν· καὶ δοκεῖ τοῖς ὀρώσει θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπου τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa *Oratoris* mens, perfossum Atho et stratum ponte *Hellespontum* innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

hespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontinae *Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς* audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. et taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terrarumque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, *εἰδόμενος ἀνδρὶ*: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: *Θεὸν τὸ μέγιστον ἐν ἀνθρώπων τύπῳ*, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hespontii dictum; quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes Περσὶ βασιλῆως ἀνδρῶν γυναικὶς Ἀσίαν ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἄρῳ στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxiliis. Notatur Demetrius περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαινον ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν αὐτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἰσμήκοντο τὸ πρῶτον· scribi enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia rebus qui videretur. Audaciam hyperboles velut μεγαλύνματι repraesentat Aristides T. II. p. 318., συντάττων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀνὰ τὴν ὥς τιπῶν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthac adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Cyr. Pass. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους εἶς ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλήν. VI. p. 341, 10. πελασσοῖσι καὶ ἰκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους αἰετὶς θῆναι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrobian. pag. 505. τὸν Ἀχιλῆον μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσέμβλητον εἶναι) Valle εὐμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vult

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. 'Η δ' οὐκ ἔτ' ἐνέμμελλενος ἢ χερσὶν ἔμμελλενος: pro quo in *Choëph.* vs. 168. ἐνέμμελλενος τὸ δ' ἰστέ. *Iones* λαγὸν malle, dictum superiorius. [ad l. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. ἡπὸ τοῦ γὰρ ἔτεκε λαγὸν) *Λαγὸν* suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatiùs exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsàn sustulissent ex istis lib. l. cap. vi. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athos* viz tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd. Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem viz tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athos*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

5. ἀγαυέτατα) *Magno fastu superbiaque.* Ἀγαυὸς *Grammaticis* ἀνδάνης, ἔνδοξος, κομψός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγαυίαμα, ἔπαρμα, οἷσις. Ἀγαυίαν, τὸ μεγάλας γαυρίαν καὶ ἐπαυρίαν *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expedivit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Barbarus* *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Ad-Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θίαν vel τρέχων, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχων, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess.* *Diss.* *Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχων περὶ ἑωυτοῦ*, *Cataker.* *Diss.* de *Stylo* N. T. cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, proverbium recipitur *Suidae*, memoratum in *Δαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων ταῖς ψυχαῖς: *conf. Zenob.* Cent. IV. Prov. 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Kiister.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ παυμάσκει τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίαι ἔξας, δειδίως καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγίσσεται προσδοκῶν: habet et *Dion Chrys.* p. 611. d. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod.* *Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρίμων μὴ ἀποστρεφῆ. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Edoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιον χώμα Aeschylī Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολᾶς, recte Palmerius θρινίας, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τῖχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemptorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κέκληται) Τῖχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τῖχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σίββιον τῖχος Ἡρόδου τῖχος Ἀβώνου τῖχος Γορδίου τῖχος, Gordiutichos, Livio. Fierum castella, τείχη τὰ Πιέρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Julian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξερθμῆσαι τὰν στρατόν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεύς ἐνδιατάξαι) Qui corrigebat τὸ διατάξαι, non recordabatur χώρου ἐπιτηδεωτέρου ἰστορικοπεδεύεσθαι lib. IX. 1. Equidem καὶ ἐνερθμῆσαι Arch. et Vind. pro reiculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος εἰς ἀριθμὸν) Vcterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμὸν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, & ὅσον μὲν νῦν ἴκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — Valckenarium secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

nihī lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodē vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πληθὺς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum. S.*

5 seqq. συναγαγόντο εἰς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες εἰς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συνάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον. In his συνάξαι, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud Longin. π. Τψ. p. 232., τὰ γλωττόκομα -- οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περιεχόμενον τοῖς σώμασι δεσμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνῆγον καὶ συνέσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συνηγμένοι apud *Athen.* XI. p. 474. E. compressum interpretatur *Macrobius*. [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regu. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* κινώτερον ὅσπιν ἐξεῦρεν ἀριθμὸν, κατὰ μυρίους, οὐ κατ' ἓνα μετῶν λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τιῆχος; ὑπὲρ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: inditatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν' ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ θύια διάτασσαν, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Aet.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἔσωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πῖλος ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγίης minime compactum exponit: hinc εἰ ἀπλὴν καὶ ἀπαγὴ εἰς ἐπίθειαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Iuliani Imp.* αὐχὴν ἀπαγίης, cervix minime firma,

ibid. pag. 129. A. Zeno quoque *παχύντης τε καὶ ἀπαγῆς* καὶ ἀσθενῆς, quippe corpore haud bene compacto, in *Laerti* VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονται ἐς τὰς μάχας. καὶ κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique *κυρβασία* non erant *πυκνῶν* compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64: Quid Porto arriserit. Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγῆς πύλων impenetrabilis reddiderat *Valla*; in eandemque sententiam *Portus* intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, frango, derivato nomine ἀπαγῆς, sive a verbo πύκνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγῆς atque ὑπαγῆς. Recte vero *Wesselingium* ἀπαγῆς non compactos interpretatum esse, docet *Scholias* ad *Aristoph.* Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, ait, ἔξῃ τῇν τιμῶν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶν· μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθουσ καὶ ἐπιτυμένῃν καὶ προβάλλουσιν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιμὴ Graeci dicebant, *Herodotum* in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit *Hesych.* in voce. Caeterum super his, quae haec cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest *Commentatio* eruditi *Academici Parisiensis Mongez*, Tomo IV. *Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici* pag. 7 seqq. S.

3 seq. κινῶνας χειρῶν τὸν ποικίλους) *Tunicam manicatam Persis Strabo* et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι. φοινικαῖς, θώρακι χαλκοῦ munirent corpus in *Xenophont.* lib. VI. Παιδ. pr., et *Masistius* ἐν τῷ θώρηκα ἐξ χρύσεον λιπιδωτόν· κατ' ὅπερ δὲ τοῦ θώρηκος κινῶνα φοίνικισιν inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κινῶνας in vocabulo lateat. *Hesych.* Στραποῖς χιτῶνας, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρηκος. Propterea *Heliodorus Aeth.* IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινε φελιδωτόν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χιριδ. ποικίλους, καὶ θώρηκας λιπίδες σιδ. etc. quae docta *Io. Christ. Biel* (*Exercit. de Lign. Libani* pag. 29.) coniectura. Simile quid in *Reiskii* stilum venit. Ut ut illud est, mallem cum *Pavio* ἰχθυοειδέας, et ad κινῶνας referre. WESS.

4. λιπίδες σιδηρεῖς ὅσον ἰχθυοειδές) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Iulian. p. 249., ut horum adeo κωδῆς χειριδωτοὶ fuerint λιπιδωτοὶ vel φολιδωτοὶ. Herodotus tamen infra, de Masistio loquens intersecto, τὸν θώρηκα et τὸν κωδῆα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θώρηκα εἶχε χρίσιν λιπιδωτὸν, κατ' ὑπερθεὶ δὲ τοῦ θώρηκος κωδῆα φοινίκιον ἰνδιδύκει. In eundem sensum φολιδωτὸν dixit Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. P. ἔστις ἂν θώρηκ' εἶχε φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σπειραμένον. Eiusdem originis voces λιπὶς et φολὶς [conf. Etymolog. pag. 798.] in usu distinguebantur: piscium squammæ λιπιδίς, serpentium φολιδίς dicebantur; quod vere monuit Brissonius. φολιδωτὰ δράκόντια dederat Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.

[12. Ἀρταῖος.] Vide Steph. Byz. voc. Ἀρταῖα: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura Artaxerxes, Artobazus, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui Arteatas etiam nominatos veteres Persas stauerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσῶν ὁ Δανάης τε etc.] Conf. c. 150. Graecanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodorus Biblioth. II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσταλμῖνοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturæ habitum Persas mutuum habere, Strabo lib. XI. p. 797. c. [p. 525. D. ed. Cas.] exponit. WESS. — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλέοντο δὲ πάσαι - Ἀρῖοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρῖοι sive Ἀρῖοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. Arii, interprete Anquetilio (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.) incolae regionis cui nomen Iran. Quod vero adiecit Scripser noster, Medos ipsos nominis sui originem a Colchica Medea derivare, (conf. Pausan. II. 3. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte Medus aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. *Is. Vossium ad Melam*, l. 2. p. 561. S.]

9. *μιτηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιφόροι saepius, συμφορος Ill. 102. et *μιτηφορέων Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.* tamen pristina est scriptura, ad *Odyss.* K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravam *Arch. ἐπετάχαι* [lin. 11.] idem ad *Iliad.* B'. p. 234, 12. [pag. 179, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐσεσάχατο, ἀντὶ τοῦ ὠπλισμένῃ ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est *Arch. ἐπιτάχαι*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰνδοὶ ἐσεσάχατο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἐσεσάχατο: et cap. 86. *Hesychius*: Σισάχθαι, ἐκνεύσθαι, παθεῖν πλῆξθαι. Σάγη γὰρ ἡ παθόπλις. *Theocrit.* Eid. XVII. 94. πολλὰ δὲ εἰ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σισαγμέναι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκεια τε κράνια*) Restitutum est vocab. κράνια: nam χάλκεια, solitarie posita, quid erunt? An ποιήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque κράνια, galeae; quae possunt profecto varie implicari nectique, πλέισθαι, sicuti *Papblagonum* c. 70. et *Thracum* galeae c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissii et Hyrcanis nullas *Herodotus* galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae *Gronovii* erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύροι etc.) Etiam *Cappadocas* Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde *Strab.* lib. XVI. p. 737. A. R. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσις ἐξ ὧν ἀπηνυμέναι*) Ubi habentur οὖρα ἐξ ὧν τὰς κορυφὰς ἀπηνυμένα, lib. II. cap. 28., in *Arch.* scribitur ἀπηνυμένα: nostro loco si legeretur ἀπηνυμένας, sive potius ἀνηγμένας, alterum nemo requireret. κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὧν ἀνηγμένη est in *Pausan.* IX. pag. 786. εἰς ὧν συνηγμένης τῆς κεφαλῆς, *Diodori* T. I. pag. 148. εἰς στήνδ' συνῆχθαι, *Athenaei* XI. p. 477. VALCK. — *Suidas*: Κύρβασις ἔνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacate apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et mssti, quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιαν* apud *Aristoph.* Av. 487. ubi Schol. ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et *Hesychius* idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et

Τύρας dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαιτίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πικρυῖαι erant et ἰσθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίμιν eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penū καί ἀσπίδας καί σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίους [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σάκας etc.) Quod a Persis Σάκας omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeo narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius apud Έρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἰνδιδικότες ἀπὸ ξύλων πεπομπμένα) Laurentii amictum e lignis exhibant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χροῦνται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἴριον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo linea inde facta xyliua. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 3.] ferri potest ob σίδηρον Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρεῖοι) Ibidem Ἀρεῖοι III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62; 4. ibique not. S.]

7. Ἀξάνης ὁ Ἀρταίου) In barbaris his nominibus multiplex amannensium dissensus, compositu difficilis. Ἀρτύβω Persam memoravit lib. V. 108., Ἀρδάην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σιούνας) De σιούρη et σιουρή-
ροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἵματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem enot
εἵματι βεβαμμένοις ἦσαν ἐμπρεπῆς, vel διαπρεπῆς: sic c. 83.,
χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rariissimum illud
Aeschyli Agam. vs. 1251. σπλάγχ' ἐποικίσιστον γένος Πρίστῃ
ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι,
et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut
splendida vestis ἐμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illa
dicitur ἐμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐμ-
πρεπε τῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p.
286, 2. Γυναικοκίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν: quibuscum Euripi-
dis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef.
Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμάτῳ) Verum fuerit Ἰθαμίτῳ. Vide Var. Lect.
et conf. VIII. 150, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμίνης ὁ Δαρίου) Mirum
ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen histori-
cus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσα-
μίνης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum
Xerxis audit πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιότατος: altero, filio-
rum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γυναικός. Sed, cui
cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur
Ἀρτεβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutar-
chi est Ἀρσαμίνης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίας καὶ
τῆς Γωβρύου θυγατρός? ut Ἀρσιβίγνης infra dicitur cap. 97.
VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζῆμας ὑπεζωμένον) Ζῆμα vel ζῆμα,
vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit expli-
caturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias
iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Il-
lud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et
alios nonnullos legitur, Ζῆμα χιτῶνι ἀνακτιλαμμένον: do-
cente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακτιλα-
μμένον corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα καλίντονα) Arcus omnes καλίντονοι quum sint.
iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse
singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ ἑκάτερα μέρη
κλινόμενα, sive Altii voce reciproca, monente Scaligero in
Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque πρὸς

ἄλλαι, habites in Latinis Vallae, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιδ-
ξια novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni in Πολ-
υκὸς σπαθὴς est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pol-
luem non fugit. Certissimum etiam ἐναμύναι, [lin. 3.] ad
Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λαστέας ἐναμύναι) Sic optime Gronov. ex Med. Ἀσ-
τήν ἐναμύναι scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆσθαι,
Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρ-
δάδην ἐνῆσθαι, Schol. Theocriti l. 3. non, ut vulgatur, παρ-
δάδην ἐλάσθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆσθαι ve-
rius est. παρδάδην ἐνῆσθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ'. pag.
283, 43. non ἐνῆσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in
marg. Steph. corrigit Palmer. in Πολυκὸς σπαθὴς: atque id
ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. He-
rodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. διστοῦς μικροῦς) Collatis Agatharchidae et Heliodori
verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.;
quam magni viri correctionem in examen operosa Nob.
Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter
ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non opti-
me convenire; incurvationis enim spatium haud sufficere;
Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Qua
quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis ad-
paruit; sicuti quoque, sagittas μακρὰς et βραχυῖς recte dici,
minus μυρδαῖς et μικρὰς. Verius Gronovius. [monens, ni-
hil impedire quo minus sagittae μικρὰι dicantur.] Δόρασι
μικροτέρων χειρῶν Codices quidam lib. VII. 211. Equi-
dem, nisi Mss. obstarent, in partes ire possem. Lapis acu-
tus, quo sigilla scalpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeo-
rum סמיר Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hie-
rozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἄρσις Ἀρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit:
liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Leet.] In Persis
plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin.,
Antigoni Carystii c. 128., Polyeni VII. 28., quem Measvi-
cus cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maio-
ribus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάμης legiti-
mum potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hy-
aspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: his inter de-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur Aeschylō Pers. vs. 37. et 308, Casaubono idem esse videbatur Polyæni Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Bacten fraude cepit, Persæ Herodoto vocatur Ἀρσάμης, lib. IV. c. 201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana Med. VALCK.

[14. εἰς αὐτὸν] εἰκοῦν scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 55. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἰοῦν et Βουροῦν dixit Noster, a rectis casibus Ἰᾶ et Βουρώ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quæ aliis Graecis, et Atticis præsertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendat Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur hæc nominis forma; sed αἰδᾶν, sive rectius αἰδᾶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδέα contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) præferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. δι᾽ ἐξ ὧν γὰρ δὲ ἰσχυριώτερον) Veterum persuasio de Aethiopicis Afris et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homereo Αἰθίοπας, τοὶ δὲ ὄντα δαδαίοντες, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] Indi Aethiopes recta et promissa erant comâ, ἰσχυρίας: Afri οὐλοτήρις, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. v. [pag. 690. v.] et Arriani Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud Xenophontem, Achillem Tat., Aelianum, Iamblichum, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον χέντρον, quo natum pices xiphias armavit, in Aeliani Hist. An. XIV. 26. Atque hæc, qui προμετωπίδια præferunt, considerare non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἥτοι καὶ ἔχοντες) Culte codices pauci συντίθενται ἥτοι καὶ ἔχοντες, corio armati iere. [ikant.] Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus quum

sais es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. { 2. κράτια πεπλεγμένα } Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυῖς) lidem c. 86. Αἰβυες, et lib. III. 92. Αἰγλοι, si-
ve Αἰγδοί, uti Μαστί; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92,
9.] professus fui, aive nomen expendo seu gentem, ignoti.
Μαμαδωνεὶ bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene
Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύριοι. Vide III. 90.,
notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et
supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et
Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύας an Γαβρύας.
non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque
multa est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu, vocab. σκωπὴ
occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videat-
ur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2.
et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρύγες) Conveniunt Βρύγες et
Φρύγες Macedonum sono, quo Βίλεππος et Βάλακρος, qui Φί-
λιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scri-
pturam obtrudi. Βρύγες hinc clarissime Steph. Byz., et de
Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκει, Φρύγας ἀπὲρ Βρί-
γας, βραχὺ τι παραλλαγήσας τῆς λέξεως, μετανομασθέντας. Plu-
ta Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύννομοι ἦσαν
[lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui
in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγαι nominan-
tur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Stra-
bon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγες
olim edebatur, utrobique Βρύγες ex mastis posuit nuperus
Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad po-
steriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis le-
ctionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χερόνιο
ἰσὺ Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες σύννομοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόνη. Hic
est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, ἰσὺσα
πλάγας, - - εὐνόμενος ἰσὺ. cap. 147. ἦν ὁ Θήρας αὐτός, γένος ἰσὺ
Καλαμίας, - - ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ ταυτέων - - ἡ Ὠσε-
σαλή ἰσὺ, ἰσὺσα κοίλη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. *οἱ δὲ Λυδοί*, inquit, Μήνους ἐκ-
 λύντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτρου ἔρχε-
 τήν ἐκωνυμίνην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
 nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνίας Ἀλφίας λέγει Μήνους
 γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῦντο οἱ Λυδοί, ἦτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
 ἄστρου, (lege Ἄτρου,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
 c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in *Villoisoni Scholiis*
Venetis, et ibi quidem recte Ἄτρου scribitur, sed perpe-
 ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίας spectat, vide
Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοις δὲ ἐχρήντο ἐπικαύτοις) Afris idem teli genus
 cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντισταὶ Μυσί
Aeschilo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπνοὶ *Eustathio* in *Periegei.*
vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] *Stephanoque*
Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπνοὶ et hic, [lin. 7.] si qua ne-
 cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζιγὰς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. *πίδιλα νεβρῶν*) Vetere *πίδιλα νεβρῶν* delectatur
 Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
 neque enim *πίδιλα νεβρῶν* ulla fuisse, cum hinnuli calicis
 careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
 derint structuram, *νεβρῶν*, sed *νεβρίδας* aut *νεβρίους*, adpellari.
 Cui opinioni speciem *carbatinae* detrahent, *πεπονημένοι* ἐν
 τῶν ποδάργων βεῶν, non utique ex bubus, sed *bubulo corio*,
 in *Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum*
Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. *Scaliger* ve-
 stigavit ad *Euseb. Chron. MXLV. WESS.* — Quod *πίδιλα* in
 Graecis nostris penacule scribitur, id ex ed. *Schaefer. pr.* in
 nostrum exemplum irrepsit: *πίδιλα* oportebat, ut habent
 aliae editiones atque etiam *Schaeferiana secunda. S.*

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβείνας ἔχον
 etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithyniis
 eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
 praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
 descripsit ante accuratione. Et talia de iisdem iterum?
 Immo vero ἀνίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
 praefecti Persae nomine. Hiatum sagax Cl. Pavii ingenium
 animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
 Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

tiros non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatione. *Προβόλους λυκουργίας* aut *λυκουργίας* [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, *ἀνόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτηδεύειν* in *Athenaeo*, alioqui turbatissimum; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. *προβόλους δύο λυκουργίας*) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit, [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μετρίστους Λύκαι, quidni Thraces Asiatici *προβόλους* habuerint *Λυκουργίας*? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. η. τ. ἀνόντια ἐν Λυκία εἰργασμένα: a quo commode comparantur *Ναξουργίας* κάθαραι, κλίνη *Μιλησιουργίας*, et τράπεζα *Ἐνιοουργίας*. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse *Λυκουργίας*, [*λυκουργίας* ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit *Λυκουργίας*, ὅς ἀνόντιας τὰ ἐν Λυκία εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in *Λυκιοουργίας*. conf. Index *Thesauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. *Καβηλῆς δὲ οἱ Μήονες*) Alibi *Καβήλῆς*, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Meones*. Mox *Λαρόνιοι* τε καλούμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro *Λαρόνιοι* δὲ, quod praeferunt libri omnes,] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valekenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larcho* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβηλῆς*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. d. et 631. a. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. *Ἀρταύκης ὁ Χερᾶσμιος*) *Cupide* ὁ *Χερᾶσμιος*; docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ *Χερᾶσμιος*, aut, si malueris, ὁ *Χερδσμιος*, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente
Herodot. T. VI. P. I. Y

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀνὴρ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. Cares utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte adfirmare, eodem h. l. *Mares* ab *Herdoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπαστεύς καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* 'Αναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνδρακτοὶ Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praeteritum cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcae* ἀνδρακτοὶ, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνδρακτοὺς γίνονται sic 'Ερυθρῶν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ζεῖξῃ δὲ ἡ πόλις ἀντιφύοι, in positione dictionis concordat c. 5. δὲ ἡ Ζεῖξῃ μὲν ἀντιφύοις, *Δαριου* δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ τοῦδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βινθεῖς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθεῖς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex *Glossatorum* Μῶσαι, deportare, Μῶσαι, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. 'Απαίρω alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀπαίρω pro ἤρω vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ex lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀπαίρω significat *capius* erat: hic vero *electus* erat, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem *Wesselingii* Adnot. ad l. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀπαλπτο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo exstinctus, id invito Viro doctissimo exoiderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ τὰδε, quod in Codicem *Med.* irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, αἵτις αὐτῶν ἐξήλπι τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεῖς ἢ νόσῳ, pro βιασθεῖς in *Arch.* βιωθεῖς scribi dicitur; illinc *Galeo* placuit μιωθεῖς. Numerus certe dici potuit μιωθεῖς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μιωθεῖς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειῦσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat *Herodotus*. VALCK.

10. χαρὶς δὲ χρυσὸν τι πολλὸν etc.) Quia *Curtius* de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri *Schefferus* de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτῶν) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἰσοδύναμο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ σκῶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, *Reiskius* agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud *Arch.* revocatum haud indignabuntur *Herodoti* amatores. Fuerint ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta πειρήματα prorsus eadem ac culte ab *Heliodoro* Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere *Herodotus*, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debuit. Sic sane et cap. 50, 15. γυνῆσι ἔχοντο ὁμοίῃ καὶ εὖ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ εὖ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σιμῆσι πεπλεγμένῃσι) Th. *Gallens* potius adposuit ζυγῆσι futurum ex c. 75., longe aberrata. Ζυγαὶ in amiculorum genere, in consortis funibus σιμαί. Σιμαῖος ἰμάς; *Polluci* l. 148., σιμαῖος funiculi, *Philoni* Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σιμαῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἱκατοῦς ἐσθῆται, Graecus Proverbiorum *Salomonis* interpres trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν σχαλίῳ ἀμφοτέρως. [Notus etiam σιρκίῳ ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] *Adi Ivon. Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Tisi lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarri*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσομένοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσομένοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμνος δολίος βρόχος ἔρκεισιν *Agamemnon*, *Euripid.* Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemn.* vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor *Euripidei* *Iphig. Taur.* vs. 77. πῶ μ' αὖ τῆδε ἐς ἄρκυν ἥγαγες χήσας, nec *Aeschyli* *Choëph.* vs. 1000. ἄρκυν δ' αὖ εἰποις καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσομένοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἐρκει, δακτύς, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δυντῖρφ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκυες. τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν est in *Agamemn.* *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ. littera superflua, scribi-que ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσομένοι, id est βρόχους ἐμπλεκόμενους. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἐμπαλάσσειναι. *Aelianus* *Dionysius* apud *Eustath.* ad *Il.* ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσομένοι, ἀπὸ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέραι,) φουρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* *Ind. Thes.* ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάξαι, ἐμπλέξαι, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσομένοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσομένοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσομένοι ἐπέσφατον αὐτοὺς ὡς περλεμίου. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περ] Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτῶς Κάσπιοι) *Caspian* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius, iunguntur *Paricanis* c. 68.

Utū et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἄριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Masti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λυπομένους servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ὠκύτεροι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπτεσι) Malunt συμφορῇ περιέπτεσι ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ ταυτὴ συμφορῇ περιπίπτωσιν. In Diodoro XII. 60. Ἀμαρτανύεται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορῇ περιπτωκιστάς: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπτεσι malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise damnandum.] Φαρνούχος, alius tamen, in Pera. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπτεσι ἀνεθίλκτον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπτεσι ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπτεσι ἀνθ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπτεσι δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspitor adeo, περιέπτεσι, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέσιον Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνεθίλκτος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. δ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις - - - συνήντιαι ἀνεθίλκτον γίνεσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἰθίλει, id est ἀνεθίλκτα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συνεπίπτουσιν καὶ νοῦσοι συνεγείσσευσαι, quae, καὶ βραχὺν ἔόντα, μακρὸν δακτεῖν εἶναι ποιοῦσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὡς ἦλκε, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimia. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino εὖν τοῖσι γού. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς διξιοὺς ὅμοιους πάτας ἀποτάμνοντες εὖν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. quae ferar eruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *σκέλει*, quatuor habere illum *γόνυα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. *Τῶν δὲ τριημίων ἀριθμὸς etc.*) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque *Aeschylus Pers.* vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte *Stanleius*. WESS.

Ibid. ἐντὰ καὶ διηκείαι καὶ χίλια) In *Herodotum* semper malevolus *Plutarchus*, in *Themist.* p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt *Thom. Stanlei.* ad *Aesch. Pers.* vs. 341. *Ez. Spanhem.* in *Julian.* p. 280. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* XI. c. 5. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat *Diodorus*. VALCK.

6. *ἀσπίδα; δὲ ἵπυς οὐκ ἔχουσα*) In Glossis ἵπυς *ambo*, et inde *Valla.* *Clypei ambitus et labrum est, ex ferro*; *Polybi.* *εὐδηροῦν σιγλωμα* lib. VI. 21., ab *umbone* discrepans et remotum. *Phoenices peltâ* protegebantur: *Πέλτα, ἀσπίς ἵπυ οὐκ ἔχουσα* apud *Hesychium*. WESS.

7 seqq. *οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.*) Quod de *Phoenicum* primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris *Mosis* Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris *S. Bocharto*, *Camp. Vitringa*, *Hadr. Relando*, origines *Philistaeorum* vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, *Palaestinos Philistaeosque* eodem censi. Recensentur in posteris *Mitzraimi*, sive ex *Aegypto* orti, *Casluchaei* et *Caphthoraei*, hinc *Philistaei*, *Genes.* c. x, 14. *Deuteronom.* c. 11, 22. et *Amos.* c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex *Ierem.* cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante *Mosis* aetatem progressi inferioris *Aegypti* partem insederunt, *Exodi.* c. XIII, 17. Quae quidem, cum *Philistaei* origine fuerint *Aegyptia* et prope *Aegyptum* habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad *Rubram* accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in *Colchidem* et *Cappadociam* cum *Bocharto* eos ducere, et in *Palaestinam* reducere, aut, quae *Vitringa*

gae Comment. ad Esaiæ c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. Palæmerii Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλυτὰ) Scholion Pass. πλεῖστα χηλυτὰ revocat mihi ἀξίνας παγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεῖστα c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. Hesychius hoc ex loco κράνια χηλυτὰ, πλεῖστα ἐκ σχαίνου, cui Pollux ferme compar. Nexiles itaque et sutiles fuerunt; non, ut Vallæ Latina, forcipiculatae. Bene Stephan. Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τῦκευς) Glossam Aldi et aliorum, ὄρνξ λεβοῖκόν ἱγνολῖον, Hesychius, Eustathius, Tzetzes ad Lycophron. vs. 549. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus Camerarius ad Aristotelis Nicomach. lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a Gronovio taxatur? Notavit id St. Berglerus quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱσταλάδατο genio sermonis pugnare Ang. Caninius et Portus observarunt. Ἔσταλατο dat Ionibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo Hesiodus usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res Eustathii declaratione est. [vide Var. Lect.] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσταλάχατο, et ἱστυάδατο, pro ἱστυασμῶν ἔσαν, et ἱσταλμῶν ἔσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱστυάδατο Porto videbatur reponendum; ἱσταλάδατο Caninio et Reiskio: sed hoc nullo modo potuit a στίλλω formari: Ionicus iste flexus, ἄδατο, praesertim obtinet in verbis in ἄζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱσταλάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολωσμῶν ἔσαν, vel ἔσαν ἱσταλμῶν. Formā tantum differunt Στίλλων Στολιδῶν et Στολίζων στολή, στολῆς et στολῆς. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱστυάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. αἰνέχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic Cl. de Pauw, rogans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον πετάριαις, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam Pollux X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ τὴν Ἑλλάδα. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum Pollucem esse, quum Herodotus vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισῆϊα --- ὠμοβοίης πεποιημένη, καὶ καθῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionici sunt βοίη et ὠμοβοίη, nempe δορά: quibusvis uisitata, ὠμοβοίης et ὠμοβοίης. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοίνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γίμνα habentur δαστέων βοῶν ὠμοβοίαν, Mstus praebet ὠμοβρίνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. 4. pag. 433, 16. Φοῖοι περὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισῆϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοίῳις πεποιημένα. Fiebant autem λαισῆϊα ex ἀκατεργαστοῦ βοῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοίης. Cretensis Hybrias καλὸν memorat λαισῆϊον, πρόβλημα χρωτὸς, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐν Τροίᾳ ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφίλοχου καὶ Κάλλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀνεσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέσματ' etc.) Parui Mstia; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον καθῶνας, spernerem? Paene etiam ἰερεῖον μύτους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Ἀπλου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἀπὸ δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελαγοὶ Αἰγιαλεῖς) Omnis olim Peloponnesus, *Pelasia*; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιαλεῖς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Batherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγιαλεῖς detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγιαλεῖς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων: Iones sunt quicumque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰσι δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων) γηγόνεσι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὀργάν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ πρωταρχίου τοῦ Ἀθηναίου ἐρηθόντες καὶ νομιζόντες γοναίοτατοι εἶναι Ἰώνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τὸντο Πελασγικὸν ἔθνος, Ἰωνικὸν δὲ Ἰωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δωδεκά πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non *Iones* tantum, sed et *Νησιῶται*, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., *Ἴωνες*, ait, *μετὰ Χίωι καὶ Σαμίων ἱκανὸν (centum naves) παροσχόντο* - - - *Νησιῶται δὲ ἀντιπάρτα*. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: *ταῖς γὰρ νήτοις ταῖς ἐντὸς Κυανίου καὶ Τριπίου καὶ Σουνίου προσηγμένως ἦν ὁ βασιλεὺς*: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, *Céi*, *Naxii*, *Siphni*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. *Κίῳι (Κίῳ)* - - - *ἴθνης ἰὸν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων*. - - - *Νάξιοι δὲ εἰς Ἴωνες αἶψ' Ἀθηναίων γεγονότες*: tum cap. 48., *Σίφνιοι καὶ Σερίφιοι* - - - *Ἴωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων*. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionia Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis *Κίῳι καὶ Ἀνδροῖ καὶ Τήῳι*, - - - *Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων*. Sed ex media erant *Ionia Τήῳι*: (*τίων γὰρ μέσον εἶναι Ἴωνες* ait *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydidem* itaque, me iudice, non *Τήῳι*, sed memorari debuerunt *Τήνιοι*. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: *Τήνῳ ἐνᾶπτερος Ἀνδρός ἀγχηγύτων*, *Aeschyle* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 457. ex *Olympica* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros *νησιῶται Χίῳι καὶ Μιλήσιοι*: - - - deinceps, *ἐκ δὲ Αἰγίου* (leg. *Αἰγαίου*, ex *Aegaeo mari*), καὶ τῶν *Κυκλάδων*, οὗ Τήνιοι μέντοι, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κόθιοι. In his, pro *Χίῳι καὶ Μιλήσιοι*, corrigendum *Κίῳι καὶ Μήλιοι*. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. *ἰπιβάτευον* δ) *Laurentius* ex *vero*. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque *πληρώματα* navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in *iisdem* pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc *ισθα-*

τινιν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocratiōne: 'ἐπιβάταις' οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάταις sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπαΐξει ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπαΐξος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitam. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπιφθέγγετο ἀπαΐξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curā, ἐπαΐξιον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπαΐξιος μὲν Οἰδίπουν κατακρίσται, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τι καὶ ἄρχοντις fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντις singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατιώμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut διαπόρου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὸν τὸ ἔργον, ὃ διαποτα, γίνεται· οἱ σοὶ γὰρ δοῦλοι καταργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, ἵντι ἀρίστον ἀνδρῶν πάντων, καὶ οἱ δοῦλοι εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάριον) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρτην solivagum est. Possem ex Phoenicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμον (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμον] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originitio dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μίτβαλος, quod Phoenicum nomen apud *Isaeph.* l. contr. Apion. c. 21. *Syennesis* apud *Cilices* titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti *Gorgus*, sic adpellabatur *Chersis* filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης --- θάσμα πυνῶμαι)
Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata *Plutarchus* indignatur de *Herod.* Malign. p. 869. f. 873. f. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. a. *Herodotum*, Ἀλικαρνασσίῳ περιχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις κατὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοῦς Ἕλληνας ἰστέταυσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat *Artemisia*, θυγάτηρ Λυγδάμους. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta *Harpoerat.* ἡ μὲν πρώτη (γένον) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμους: sic ex *Herod.* et aliunde patris ibi nomen restituit *H. Vales.* Quae diversis in locis de *Artemisia* Noster, paucis enarrat *Polyaen.* VIII. c. 53. VALCK.

6. παιδὸς ὑπάρχοντος νινίῳ) Fortasse *Lygdamis*, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in *Suidae* Πανύσις, avo materno cognominis. Illud enim et *Artemisiae* nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex *Galei* explorata opinione Καλυδνίων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo *Dio Chrys.* Or. XXXI. p. 326. a. etsi prope abeat, et eodem insulares, *Strabone* indice lib. X. p. 749. b. [p. 489 a. c. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur *Galeum* probare Vir doctissimus, Καλυδνίων h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At *Calynda* oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. *Calydnii*, qui sub *Artemisiae* fuerunt ditione, sicuti hic cum *Cois* et *Nisyriis* iunguntur; sic etiam *Homerus* *Iliad.* β'. 676 seq. Νίσυρόν τε, καὶ Κῶν, νήσους τε Καλυδνίας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ad superne litera, ab alia (ut videtur) manu adposita est, quae Καλυδνίους indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νᾶες παρεχόμενῃ) Naves illae quinque, ab *Artemisia* praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184., nisi si inter illas lxx. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, φάλαξ, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschulo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorum eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡρίθμῳσι τε καὶ διατάχῃ ὁ στρατός] Utique ἡρίθμηθη malles cum Schaeß. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πεζὸν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. αἰνεόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλιξα. Addeunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaeßer. Et ego abiectam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) hypothetice mendam, αἰγιάλου pro αἰγιαλοῦ, quae correctoris aciem praeterierat, corriget aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπεγράφετο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφον: rarius simplex γράφισθαι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. αἱ οἱ πολῖται ἐγράφοντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecou. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἂν νόμους καλοὺς γράψανται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἱκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τριῖς κατασκευάζεται καὶ χρυσοῦς αἰσδομεῖται: recte Ulpian. Κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιῆ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς στεφάνους, αἷς ποικιλίῃσι χρυσοῦς: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post αἰσχυρῶν interpunxi monitu Porti. Μετωπιδόν,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem prorsus procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut *aequata serie stant*. De carris, hosti *aequatis frontibus* obiectis, τὰς ἀμάξας μετωπὸν ἐτήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημόρατον τὸν Ἄριον.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημόρατος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Πέρσης. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοι σὶ ἰδὲ τί ἐστὶ ἐπιτελεῖται τὰ θεῶν, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. B. Pherecrates Comic. σοὶ κλέειν, Ἐμοὶ τι λίσσας, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἀριθμοὶ) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοὶ, sine innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀριθμοὶ, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμῶν IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἀριθμοὶ οὐδὲ θίξαι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθὴ διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepide convertitur in ταῦτα λεγόμενα, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum eandem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligitur λέγω ταῦτα, πισθίσεμαί σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντα κελύμεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελύμεις ἀληθὴν χρησασθαι, (λίξας,) τὰ (λίξας) μὴ ψευδέμενός τις ὑστερον ὑπὸ σὺ ἀλώσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, *κρίσει ἀληθείᾳ χρῆσθαι πρὸς σὶ, ἢ ἡδονῇ*; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; *πρὸς χάριν*, sive *πρὸς ἡδονὴν λέγονται*. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: *Πότερ' ὀλίγος σοι μάθαι καὶ ψευδῆ λέγω, ἢ ἑλπί' ἀληθῆ, Φοίβε*; σὴ γάρ ἢ κρείσς. Grotius: Rigidum ne veri, mollius an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene sit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post *ταῦτα λέγοντα*, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. *ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc.* id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen *ταῦτα* adhibiturus fuisse Herodotus videntur, sed *τάδε*, haecce; quo pronominis uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit *λέγε τάδε*, facile credi potest, nunc variandi caussa *ταῦτα* pro *ταῖς* positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi *καλῶς ταῦτα λέγοντα*, et comma post *λέγοντα* poni; tum deinde in eisdem membr. F. *τά* sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more *τά* pro communi *α* poni. S.

4. *πνίη μὲν αἰεὶ ποτὶ σύντροφός ἐστι*) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. *οἱ φιλοσοφία καὶ πνία σύντροφοί σις*, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. *Σύνεστι* non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, *συνεῖναι κόπῳ, εἰκουρίᾳ συνεῖναι, γυμνίᾳ, πράγμασι etc.* Ceterum *αἰεὶ ποτὶ* vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta *αἰεὶ ποτὶ*: *σύντροφος εὐνεστικὴ*, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, natura pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: *ἀρετῇ δὲ ἐπικτός ἐστι*, id est *διδασκόν.* Opponuntur *τὸ διδασκόν*, et *τὸ ἐν τῇ φύσει*. Epicharasi dictum est: *Ἄ δὲ μάλιστα φύσις ἀγαθῆς πλεῖνα δαρείται φίλοις.* Democriti: *Πλεῖντες ἐκ ἀσκήσιας ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως.* Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πνία, Διόφαντι, μόνα τὰς τέχνας γυρίζει· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ δὲ δάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πνία δὲ σοὶ εἴμι ἔλῃσι, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τε γὰρ τύχῃσι ἐξιστρα. χίλιοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Lecones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. εὐ φής) Enotatum εὐ φής secretus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἕλληνας, c. 101., tum elegans hic repetitio, εὐ ὧν ἐβλήσαις. WESS.

10. εἰ δὲ γι δίζημαι εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit ἄκαιον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo observabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνδ' ἱκατόν τε, καὶ διακοσίῳ τε, ἱκαστός Στήσιός' ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσολογεῖς ἱκατόν καὶ διακοσίῳ, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, εἰ δὲ γι δίκαιον εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi ἄκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. αἶος εὐ, quod Mastis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλῆυνες περὶ ἑνα ἱκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἡγυῖς et σχιδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum putō: πλῆυνες παρὰ ἑνα ἱκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἰόντων ἡμῶν πύτι

χιλίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἵπῃ) δ' ἱς δικάδας διακομηθῆμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἑκαστον ἰδελμθα εἰνοχοῦμεν, Πηλλὰς καὶ δικάδας δυνόιστο εἰνοχόειο. Modestior Virgillii Iuturnae Aen. XII. 235. Vix hostem alterni si congrediamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae ὡς hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstant. S.

20. ἰόντων καὶ ἔντων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimis: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων καὶ ἔντων χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνυθὸς δὲ ἱς τὸ ἐλευθέρῳ) Intactum ἱς τὸ ἐλευθέρῳ potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Sermon. XCII. p. 513. χρημάτων χρήσις οὐκ ἔφ' χρησίμων ἱς τὸ ἐλευθέρῳ εἶναι, ad exorandam liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο δ', τί ἱστὶ τὸ ἐλευθέρῳ εἶναι; ἢ δ', τι τὸ δούλῳ, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὗτι δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: Δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 52. ἀνέλεβος δὲ δυοῖσι πρὸς χι. Sibylla apud Lactantium Divin. Institut. IV. 15. καὶ ἔχθουσιν δυοῖσιν, certe in cunctis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἑκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut δὲ Ἕλλ. ἑκαστός φησι, aut οἱ φησι desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thacyd. p. 240., promae inelinant. Reiskius ὅν τοι Ἕλλ. ἑκαστός φησι malebat. WESS. — φησι legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thacyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἔγινοντο - - μακρῷ ἀμείωνες αὐτοὶ - - πᾶς τῇ (id est ἑκαστός) προθυμώμενος καὶ δυμαίων Ἑβρεῖα. In his, οἱ φησι ἑκαστός Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἀξίος, postremum ponitur pro ἀντάξιος. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἑκαστός poteat, haud satis video

Herodot. T. VI. P. I.

quid obstat quo minus dein cum eodem ἱπποτῆς verbum singularis numeri φησὶ iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιλεῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretes δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέσαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἰὼν φύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντες ἐν τῇ ταῖς ἱππομαρτίαις ἢ ἀπόλλυσθαι, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc. Similia legere et meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. νόμος οὐκ ἔσθ' τὸν τῆς ἐκκαλῆς κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατῶν τῶν χρημάτων, nempe κελύου. Demosth. p. 143. P. τῶν νόμων οὐκ ἴστανται - - -, ἀλλ' ἀνιπύου. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύειν μὲν οὐκ εἶα - - - sed τμήρη - - ἀπλὸν ποιεῖν: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξισα καταλυπεῖν τὴν μητέρα. Πρώτην δὲ σώζειν: nempe ἤξισα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Panticis ex I. ad Timoth. Epist. IV, 3. Καλυόντων γαμῶν, ἀπὸ τῶν θρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, ait, σφάλμα καλλογῆ-φρον, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήντα διαπεφρασμένον. VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Masti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, Φλυπτεῖν πολλά, σιγᾶν ἰδέσθαι, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλά Φλυπτεῖς, [103, 31.] multa Materas Demarete. Mihi novationis gravior defuit causa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγᾶν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus vocalae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὗτω λέγεται γινώσθαι, καὶ οὐκ εἰδὼς τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἰσχυρὸν ἐν καὶ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμῖς ἢ οὐκ ἴσσι οὐδὲν, ἢ ὡς τολμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἱστώ, ergo ego rem proferam. Conmedum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἀμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, de reliquiis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad στυγὴν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiuscemodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἐτρέπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. καὶ ἐς γέλωτα πρᾶγμα ἐτρέψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quo minus ἐτρέψατο ex proximis intelligamus?] Ὅργην πᾶσι δίδωμι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τούτῳ ad c. 59. ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomēν αὐτοῦ adlicere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praesuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξῃ etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat; lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascae* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthic [in *Thracia*] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταρχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶθι πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἔκγονοις γίνεσθαι κυρίους φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζον· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. velat ex agro culto, eove qui coli possit, etiam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυάσθησαν ἑξελῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. ε' ἄλλους θέσιν, τάλας, Σῖγ' ἰδυάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. ἢ μὴ Βόγην μούνον etc.) Boges eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimōn. p. 482. E. Βούγην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῖ, Polyænus VII. 24. Βόγην (quæ Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimōne (p. 482. E.) Βούγην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῖ. Polyænus (p. 655.) Βόγην.“ Factum memorabile, quo Boges inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyænus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογόνοντα τὰ πράγματα, τῇ πύλῃ πῦρ ἐπιναί, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτὸν. Iuxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι φοβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinam c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡῖον, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοαίς, Λιμόν τ' αἶθωνα κρυρόν τ' ἐπάγοντες Ἄρτα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebebat vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabīes narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyæno p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperæ edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. *Μεσαμβρία*) Eiusdem nominis, sed altus situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si *Lissus* sive *Lissus amnis* *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvijs in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiorum et *Maronitarum* de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχετο) Quis recusaret Herodoteum? *Amnem* *Melanem* οὐκ ἀντισχόντα - - τὸ μέτρον, ἀλλ' ἐπιλαβόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχετο c. 196. De *Scamandro*. *Eustath.* οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticius*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem *clar. Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχον) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχον τῷ Ἑλένῳ στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχετο εἰ μὴ Φλαύριος. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχετο. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἐδύναντο πολιορκεῖσθαι ἀντίσχεον: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχεον. ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὐτὴ Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. *Βιστωνίδα*) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θη-
βαιον, *Βιστωνίς* ἰστίσεται δὲ καὶ λέγεται *Βιστωνίς*: cuius obser-
vationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βιστωνίς* seq. capitula
preferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.*
lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII.
60. quibus *Βιστωνίς* λέγεται. [cf. c. 110, 2.] *Amnem Nestum*
[lin. 9.] solus *Arch. Μέστρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Mastis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἰμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βιστίρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβλῆσεις τε καὶ ἡπιωτάδας corrigebat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπις, suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδι) Scholion olet χιόν. In Poëtis νιφάδες χιόνος, ἰντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάλιστα ἔπει Διόνυσος ταῖς, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θανμ. p. 577. Ed. Erasm. in Bisttis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Soli Arch. Βησσοί, consensu Strabonis, Ap-
piani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσοί, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσοῦ ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χιόνος antistes. Hesychius Χιόνος, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρίων σὺν οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimum conversa liquet ex actis Erudit. Lips. a. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolas, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρειῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Διοὶ καλεῖνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὔροι, αἱ, οἱ τοῦ Διόνυσου τοῦ μακρῆτος σὺν ἱερῶν: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satria Bessi quomodo dicuntur *οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ*, templi prophetae? an ut antistites sacrorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur Herodotus; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*, Dei, vel divinae mentis interpretes. Nusquam memini me legere *προφητεύοντες ἱεροῦ*, vel *μαρτίου*, vel simile quid; saepenumero memorantur *προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας* etc. Paternae mentis interpretes, *Διὸς προφήτης ἱερὶ Δοξίας πατρός*, secundum Aeschyl. Eumen. vs. 19. namque *Ζεὺς ἱγυαθὺς Δοξίᾳ διαπρίσματα*, ut idem alibi scripsit. Prope Herodoteum accederet illud Xythi in Euripidis Ione vs. 413. *τίς προφῆταις θεοῦ*; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, *Δελφῶν ἀμφοτέρω, οὓς ἐκλήρωσεν πόλις*, fuisse videantur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*: ut hic inter Satras praestantissimi Bessi dicerentur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*, qui Dei nempe responsa, per mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. [et scripto consignata traderent consultantibus.] *Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται* ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. [Dial. Mort. XIII. 1.] iudice Hemsterhusio, poterat forte non deterius scripsisse *οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆταις*. conf. Wesselingius ad Biod. T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin Delphis etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi. *οἱ προφῆταις Herodoto VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλεπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφῆτου* - - - *ὃ οὐνομα ἦν Ἀκίμαχος*, c. 37. Talis etiam praeter reliquos *χαμαιμένους* insignis honore fuit in Dodonaeo sacrario, quem *Θισπρωτὸν ἀνδρῶν ἐν Δωδώνῃ* vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae Demosthenes nobis custodivit in Orat. c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] ista formulā bis illic repetitā, *ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει*. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, *οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ*: ut Satria e oraculum tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei *προστάται τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ* dicuntur Xenophonti Έλλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προστατεύων* frequenta-

tur; illinc ortum *πρωτορελξ* ex *Mæstis* restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σαρκῶν σὺν οἱ ἀποστρέφοντες τὸν ἰσθμὸν, plane intelligerentur οἱ ἀποστρέφοντες (scil. τὸν θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σαρκῶν ἰσθμῷ? aut οἱ τῶν Σαρκῶν ἀποστρέφοντες ἐν τούτῳ τῷ ἰσθμῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν ἀρμενίαν) *χάριν*, vocem hic necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quo commode carere possumus, vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox *τιχέα τὰ Πύργων*, castella sunt *Pierum*, non *muri*. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάγγης ἐστὶ οὐρα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset *Florentiae*. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφάγγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάγγης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγιον) Non plane alienum ἡ περὶ τὸ Πάγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti *Pangaeo* accubans describeretur. Obmutatur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐναλίστο Φυλλίς *Grammaticus* ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Bage* (lin. 4. memorato.) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* περὶ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni *καὶ* nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγροι etc.) In *Strymonem*, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζοντες τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγρον lib. IV. 62. Simili ex superstitione *Tiridates* equum placando *amni Euphrati* adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐνδὸς Ὀδοῦς τῆς Ἠδονῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolis* urbem in utraque *Strymonis* ripa fuisse conditam, quam aliunde, tum praesertim ex *Thucyd.* IV. 102. notam.

Quod hinc adiecitur, *καταβύοντο κατὰ τὰς γέφυρας*, id parum commodè vulgè iere ad pontes reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. *Ἐπειμὲν δὲ τὸ ζῶντος καταβύοντι*) Fide Medio. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a *Plutareho* Superst. p. 171. D. advocatò, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. *Persicam* autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud *Brisson*. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum *Aristides* T. II. p. 414. ἢ ζῶντις ἂν καταβύοντο περὶ ἑρῆ; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab *Abrahami* exemplo filium primogenitum offerendi arcessit *Th. Hyde* Rel. Pers. c. 2.; processisse enim *Persas* ad offerendum quomòvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. *Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα*) Vicum in *Dionis* *Chrysost.* Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα καὶ τὰς Ὀρεόβιαν. ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert *Stephan.*, Στάγειρον agnoscens in *Blot.* Plura Io. *Nanneus* ad *Aristotelis* vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in *Προσδίου* (ubi quispiam fortasse *Horat.* desideraverit) nil mutant libri. Conf. *Ety-molog.* M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. *ξενίην τε ὁ Πέρσης — προσί-παι*) ὁ *Ξέρξης*, ut *Valla*, legit *Arch.* Non *Acanthis* ille precepit, ut sibi ξῶνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, *ἑστῆς* donavit *Acanthios* *Μαδινῶν*, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, *ξενίην μὲν Ἀκανθίους προσίπαι*: *Abderitanis* ξενίην εὐθίμους, VIII. 126. De utroque more regio *Barn.* egit *Brisson.* de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] *ἐπαινεῖ τε, ὅτι αὐτὸς καὶ τοὺς προσέμους ἰόντας ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον ἀκούοντες ἂν παύσονται*: sic exhibent *Arch.* et *Valla*: vellem praeterea dedissent, ὅτι αὐτοὺς προσέμους. VALCK. — Vide *Var. Lect.* Formulā *ξενίην προσίπαι*, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelligas puto non id significari

quod ex Valchenarii sententia Wesselingius in latina versione posuit, Acanthius ius hospitii obtulit; sed quod Valles posuerat, praecepit Acanthius ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est ξενίην τῷ συνίθισθαι, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περσῶν) Attigit Tzetzes Chil. I. vs. 918. Ὁν ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβαίης ὁ Σαρξάκης, καὶ Ἀρταχάσις ἐν αὐτῷ πεντάπηχυν μέγιστον. vid. Herod. VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad Aristoph. Ran. vs. 1046. γυναικὸς καὶ τετραπήχους, Casaubonum [Not. ad Sueton. III. 68.] citant Küster. et Spanhemius. Modum excedebant πεντάπηχυν: Olearius vid. in Philostr. Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera διπλάτην dicuntur inventa Pausan. I. [35.] p. 86 seq. qui de Scotussaeo Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχάσῃ θύοντι) Tumulum Artachaeae, τὸν Ἀρταχάσιον καλούμενον τάφον, ad Acanthiorum isthmum locat Aelian. Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔστι τοι καὶ ἡ τοῦ Παρκίου φαίνεται διατρομή, ἡ διατρομή μὲν τὸν Ἀθῶν, valde vitiosa. Is. Vossius ad Melam II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus Aelianus. Sana erant ἔστι τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et Cl. Gronovius, φαίνε διατρομή, ἡ δὲ διατρομή τὸν Ἀθῶν. Cl. Valchenarii non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδρόμοι etc.) Haec ubi leguntur in Athen. IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat εἰς πᾶν κακὸν ἀφίσκοντο, pro εἰς πᾶν κακοῦ ἀπικίετο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακόν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἰλθεῖν, aut ἀφίσκοντο. Xenoph. Ed. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφίσκοντο βασιλεὺς, in extremum locum fuit adductus disorimen. Demosth. contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- Φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἰλθεῖν διὰ τὴν ἄλῃ καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἰλθεῖν. Demosthenem imitatus Lacedaemonios ait Aristides εἰς πᾶν ἰλθεῖν in Gimone, T. III. p. 257. ubi Schol. Ms. ἀντὶ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύειν -- λαίπυρ κινδύνου. Plene loquitur Pausanias VII. pag. 552. ἀφίσκοντο πᾶν ὁ Μινυαλιδᾶς κινδύνου: et pag. 16., Προλαμναῖος εἰς πᾶν ἀφίσκοντος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, & πᾶν κακὸν δέδωκε, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. οὐκ οὐ γὰρ Θασίῳσι ὑπὲρ τῶν ἐτα.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgias filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumpta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τάλαντα ἀργυρίου τεταλισμένα, uti bene Cl. Pauv et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, οὐκ οὐ γὰρ Θασίῳσι - - - Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδωμένος: ubi [vel. quandoquidem] pro Thasiis - - - Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive εἰ ἐπιστρώτης ἀποδείκνυσαι τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος. in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὅμοια τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραρημένος τῶν ἀστῶν). Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bössio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραρ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater φημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμελειὰ τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδώσει τῶν δαπανημάτων, vel ἀπολογίσματα. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, prolato expensi codice, demonstravit insumpta, ἀπιδόξει - - τεταλισμένα, id est δαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδωμένη, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τάλαντον, εἰς τὸ δαπανᾶν καὶ πολεμικῶς, εἰ πολλὰ ἀποδείκνυσαι καὶ εὐτελεῖς, εἰ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. πρῶτα εἰσεύσκειν) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχουσιν πόνον, et αὐτῶ ἀπελαύνον. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futura. WESS. — Σπένδουσιν si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἑνὶ τι ἀλάμοισι καὶ λάκκοισι, [lin. 9.] in cratibus et in oviariis. Oves tentis cratibus clauderant; aves alebant in aviariis vel coenis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] recipiorem κρητῆρας ἐποιούντο. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκποιώματα ἀργυρῶ καὶ χρυσῶ καὶ κρητῆρας ποιεῖντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δείπνου ἢ δὲ πείξεως δις ἐστίν, μεταλαμβάνον καὶ ἄριστον, ἀνάσταντες δὲ ἐργάζονται αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐστίν, quod olim vulgabatur, recte ἐστίν duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιούντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τι βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ commonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατρίβῃναι) Hesychii Διατρίβῃναι, ἀπολέσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῃναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σὺ γὰρ οὐκ ἐστὶ βροτῶν κάκιστον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτὶ. i. e. ἀπώλεται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλος γὰρ ἐκτριβήσεται τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐκτρίβειν [lin. 12.] Valla dedit ac si ὁμος foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hoc, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, ut

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἐκτρέβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρέβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII, c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. *εὐτρομώτατον*) Hoc praestet, an *εὐτρομώτερον*, a *Valla* expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud *Diodorum* XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. *τρεῖς μοῖρας* -- *δασάμενοι*) Ex *Suida* [A *Suida*] ut Herodotum enotatum *ἰς τρεῖς μοῖρας*, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. *ἰς διώδεκα μοῖρας δασάμενοι Αἰγυπτὸν πᾶσαν*. WESS. — Vulgatam iure praefert *Gronovius* lectioni quam *Suidas* praebet in voc. *Δάσασθαι*: *ἰς τρεῖς μοῖρας* -- *δασάμενος πάντα τὸν περὶ σπέρμα*. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem *Casaub.* docuit ad hunc *Alexidis* versum, *Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους*, apud *Athen.* VII. p. 324. c. [vid. *Animadv.* in *Athen.* T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo *L. Ktister.* usus est in *Aristoph.* *Eq.* vs. 765. *Platonis* e *Timaeo*, p. 35. B. *ἔλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διτεμεῖν*, interpretatur *Cicero*: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: *Chalcidius* convertit, totum hoc unam divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem *H. Stephanum*: Legendum videtur *ἰς μοῖρας*, quamvis nec apud *Proclum* extet haec praepositio: in adnotationibus in *Platonem* ista: *Deesse videtur praepositio ἰς*, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in *Critia* p. 113. B. *τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν διὰ μέρη κατανείμας*. *Theocriteis* eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide *Nostrum* II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud *Saidam* e scholio esse adiectam. S.

15. *Σμερδομίεια*) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur *Σμερδωνος*, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur *Σμερδομίεις*?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμειρόμηναι*, non *Σμειρόναι*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. re-
pone c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *δίχουσαν* ἢ *κώπτον*) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *δίχουσαν* etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* -- *τὴν ἐκ τοῦ Νεῖλου δίχουσαν* ἰς τὸν Ἀράβιον κώπτον: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσαν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διόρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυχα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσαν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίχουσαν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχων*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi, tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχων* (quamvis alias longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare potuerit *pervenire, pertingere, pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. S.

4 seq. Ἀσσά τι πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σόγγος καὶ Σόργα) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίδωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σόργα. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si invenitur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. WESS. — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corriget. S.

6. ἱππὶς ἀπίμηνος) Verbum ἀπίμηνος *Cl. Gronovius* explicat; mihi ἀπικόμηνος plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. WESS. — ἀπύ-

μνος Gronovius, ad thema ἀφίημι (pate) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex verbo IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπiero abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σαρμύλαν) Temerarium Maussoci, Οἰούμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contodit H. Valerius ad Harpocrationem p. 125. Σαρμύλα Ethnographo; ciues Σαρμύλοι Thucyd. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐν Καναστραίων ἄκρην) ἐν Καναστραίων ἄκρην, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κἄνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiacere ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θράμβος Steph. Byz., unde Θράμβω Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θράμβος, Θεράμβης, Θεράμβους pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμύλα, Αἴνια) Plerasque harum urbium Stephanus excripit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυρδοσίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem ait, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μυρδοσίου υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσίαν in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucyd. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Κρουσάκας, βαρβαρίους, Κρουσάκας καλουμένους, qui Palenem olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utenque coniectura, praesidio schedarum defectu, ceciderit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδὸν πέλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime Palmerius. Χαλίστην [ibid.] plures Χαλίστην nuncupant: Suidae tamen Χαλίστα πόλις. Diodoro T. II. p. 578. Χαλίστην, ubi alios excitavi. [Nil variant Herodotei codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορτιαίδα, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βορτιαὴν Thucydides l. 66. et Diodorus XII. 47. scribunt. Herodoteum ex Βορτιαίς, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiae Βομός τοῦ Βορτιαίου Διός, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat Libanius Antiochici pag. 348. D.; Βορτιαίου Διός in Malalae Chronogr. p. 255., corrupte. WESS.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδάρην) Quam cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et Apollodoro, Ptolemaeo atque Etymologo Ἐχιδάρης aut Ἐχιδάρης adpellitur, Is. Vossio ad Scylac. p. 61., ut fluvium suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum in puto. WESS.

CAP. CXXV. 6. θωυμάζω δὲ τὸ αἴτιον) Frigide Nostrium Aelianus laudat, ὁλόγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδη ἱκτάζων τῶν τήδε καὶ τήδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τοῖς ἀνθρώποις, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse selos, nullo neque homine neque iumento laeso? WESS.

CAP. CXXVI. 4. ὃ, τι δὲ Ἀθήρην etc.) Aristotelem huc spectasse Hist. Anim. VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῇ παραγῇ τοῦ Ἀχιλλέου καὶ τοῦ Νέστου) monuit D. Palarus ad Themist. Or. X. p. 140. A., insuper ex Diene Chrysost. Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est Agathion, questus in Philostrati Vit. Herod. c. 7. magnam sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μεγάλῃ βίῳ λεόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei Io. Brodaeus diligentem inpendit operam, Miscell. lib. VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ἐπελοίσω ἡπίτω [lin. 8.] scribatur, an ἐπιλοίσω, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo Scriptor delectatur lib. VI. 3. alibique. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ἐν Κρηταικίῃς μέσιν) Inscrito articulo scribendum: ὁ ἐν Κρηταικίῃς μέσιν Ἐχιδάρης μόνος οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατιᾷ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus. usurpantur οὐκ ἀντίχρησι, vel οὐκ ἀντίχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodotum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulus ante ἡ κνηρ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θερσαλινά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θερσαλιν, Θερσαλινος, Θερσαλινός in Musis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. l. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capituli huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἡ Περραιβὺς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mæsti; etiam c. 131.; editi vero c. 173. et 185. Bene μνηστέλεμος τε Περραιβοὶ Poëtae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335; 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσθαὶ ἡ Σιδωνίην νῆα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τὴ ἰσθαὶ τοιοῦτο ποιῆται: sic recte scribit R. pro τῇ. VALCK. — ὅπως τὴ (pro ὅπως τῇ) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνδῆς σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνδῆς δὲ σημήιον καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνάγνωσται. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσθαὶ nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσθαὶ ad superius ἰσθλα referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνδῆς ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἰσθαὶ paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particula, quam post ἰσθαὶ idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[15 seq. εἴπω εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λέγεις ἰστί etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ πάλαιον καὶ ἀμνάζετο, εἰς λόγος, τὸ πιδίον --- ὑπὸ δὲ οὐραμῶν ῥήγματος γαμίσου, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀπασχίζοντες ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, δεξιῇ ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πανιός. Concinnant ista Herodotus, de quibus pauca quaedam excerpsit Eustath. in Iliad. B. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον εὐε οὐραμῶν videbatur ἡ διδασκαλίαν τῶν οὐρανῶν : et Thessaliam οὐραμῶν dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ῥήγματος τῇ τριῳ τὸ ἔργον : nam , quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Paece stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspide montes Impulit adversos : tum forti saucius intus Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo : Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeas gravis Ossa manu ; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τὸ, τὴ Πήλιον οὐρανῶν) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσεις, vice ἀποκλήσεις Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὃν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet ; ἱς αὐτὴν iniuriā Med. omittit ; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur : illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γὰρ συγκυλῆμένη πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluvii Scholiastes Apollonii quatuor annumerat ; neglecto Onochono, tertium Πανιόν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀσχαίου, τοῦ κατὰ Θερμαδίαν, καὶ Περμίσου καὶ Σπερχιεύς ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συλλέγονται πάντες, Σπερχιεύς καλεῖνται : insulae profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refingenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανῶν) Apidano forma reddi poterit Nostro consuetā Ἠπιδανῶν. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quoque nobilioribus Thessaliae fluviiis minime proterita notan-

tur in Critique du Diction. de M. La Martiniere pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Περὶ δὲ τὴν γῆν εἶλεν) Neptuni Ἐννοργαίου, Σεισίχθους, γαίης κωπῆτες cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκῇ γάρ μοι τὸ ἦξαι τὸν Ἰσθμὸν Περσίδωνος δῖοςται, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἦδη αὐτῇ) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἦδη αὐτῇ, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐραὶ τ' ἀμφοτέρωθεν περιέρμενος ἰστειφάτωτο. WESS.

13. ὑπέβρυχα γαστέρας) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. Τὸν δ' αὖρ ὑπέβρυχα θῆκε παλὺν χρόνον, i. e. ὑπεβρύχην. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπέβρυξ, an ex ὑπέβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κείνοι) Herodotea sunt ἰόντες τὸν χώρον κενόν, vacuum, lib. IX. 56., et χαίματα χαίσει μιν, tumulos inanes, masti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κενόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo Beatæ Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐκπαύειν κείνους, Evang. Lucae 1, 53. WESS.

* CAP. CXXXII. 2. Ἐνῆης hic et c. 185. in Αἰνῆης aut Αἰνῆης, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνῆης ἴπποιο, Homerus Iliad. B'. 749. WESS.

3 et seqq. Ἐνῆες, Περσέες) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. B'. 749. τῷ δ' Ἐνῆης ἴπποιο, μιν πτόλιμαί τε Περσέες. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνῆης non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr. p. 604. [De Περσέες vel Περσέες vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro 'Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, 'Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel 'Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuisse gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περίαιθους libenter ponerem Ἀθηναίους: pro Μαλιῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλιῖς: Μαλιῖας dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 364, 34. hi plerisque sunt Μαλιῖς. [et Μηλιῖς Nostro.] VALCK.

6. πόλιμον ἀειράμενοι) *Portus*: ἀειράμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀειράμενους τε πόλιμον αὐτῶν. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοῖς μὲν ἑλλοτὶ τῶν Ἑλλήνων ἱλαμένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεῦσαι, ubi scribendum, ἐφ' οὗ, pro ἐφ' οὗ. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrum in]

τοῦτοι, sic et ibi apud *Suidam* ferendum ἰθ' οὕτως videtur.]
 Quandequidem hic *Herodoto* et *Diodoro* recensiti Graeciae
 populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes
 Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spe-
 ctasse videntur Thebanos, ἰκοντι Μηδισάντας. *Xenophon* 'Ελλ.
 VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώ-
 μην, ὡς τῶν Θηβαίων, τὸ λεγόμενον, δεικατεῦσθαι ἰλπίς αἷψ: quae
 eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,]
 τῶν ἰλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεικατεῦσθαι Θηβαίους. Atque id
 ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspe-
 etam, quod in illa iurasse perhibentur apud *Lycurg.* pag.
 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προλαμύνας (πόλεις) ἀπάσας δεικα-
 τεῦσθαι: quo spectat et *Aristid.* T. II. p. 82., et huius *Schol.*
 in *Cod. Msto Clar. Burm.* p. 131. et p. 299. ubi ἰδοξί, in-
 quit, τὰς πόλεις τὰς μηδισάσας (imo μηδισάσας) δεικατεῦσθαι
 ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσχον ὕστερον καὶ Θμιστοικλῆς: priori loco
 Scholiastes δεικατεῦσθαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνιδεῖν.
Budaewm sic miror in *Herodoto* verbum accepiisse pro deci-
 mum quemque interficere. Romanis, ut notum est, *decimari*
legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis
δεικατεῦσθαι: [sic *Dioni Cassio*, locis in *Reimari* Indice cita-
 tis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate cru-
 delitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεικατεῦσθαι
 apud *Lycurg.* H. Steph. interpretatur *Thes. Ling. Gr.* I. p.
 937. τὰς τῶν πόλεων εὐσεΐας: et hic, ad solvendam *Deo Delphico*
decimam adigere. *VALCK.* — In huius loci *Herodotei* men-
 tionem incidens *Creuzerus* noster, Vir clarissimus, in
Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178.
 monuit, collatis *Xanthi Lydii* verbis apud *Strabon.* lib. XII.
 p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio *Strabonis* loco lib. VI. pag.
 257. B. videri posse verbum δεικατεῦσθαι in isto Graecorum de-
 creto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora *Delphico*
deo fuerint destinata; puta, qui aervituti fuissent addicen-
 di ad opus faciendum in agris fidei sacris; aut (quod in
 meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tra-
 dendum, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque ta-
 men omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissi-
 mus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4. seq. οἱ μὲν αὐτῶν -- ἔς τὸ βάρβαρον
 Quae γὰρ definiiri posse videtur scriptori des *Essais de Crit.*

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in Ἀτρε καὶ Ἀγρ. Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat Ἀθῆνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτῶν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάραθρον: de quo I. Meurs. Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ Βάραθρον ἑμβαλεῖν dixerunt Aleris Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. E. Aristoph. Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τόποις --- βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίου πρῆσβαις ἔβαλλον: quos Herodoto dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἑμβαλόντες. conf. Thucyd. II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatim vero poenas Miltiaden luisse, ἐν Ἀθῆναις δ' ἰδίᾳ τε καὶ εἰς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασχῆναι Μιλτιάδου, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quamquam γέρας δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen Ταλθυβίου: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκταὶ etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θυμένοισι οὐκ ἰδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἔγιντο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατῇ τὰ σφάλματα οὐ δύναται καταθύμει γενέσθαι: id est οὐ θέλει γενέσθαι, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. Ἀναβ. ἡμοὶ μὲν οὐκ ἔθελαι γενέσθαι τὰ ἱερὰ: ubi paulo ante, θυμένῳ αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἔγιντο τὰ ἱερὰ, ut pag. 224, 35. et 'Ελλ. III. p. 283, 19. Quando hostilis caesis laeta erant exta,

θύνεσθαι καὶ καλλιεῖν, θυόμενοις καλὰ τὰ ἱερὰ γένεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γένεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γένοι καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιεῖται. vid. Clar. Io. Taylor in *Lys.* p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. l. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυόμενοις ὡς προύχοντι: cap. 55. et 116. οὐκ ἔγιντο. Hoc Herodoto diceretur καλλιεῖσθαι θυόμενοις οὐκ ἔγιντο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχχνον, secundum Ammonium Θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Graec. p. 215. adnotata sunt. „Istud καλλιεῖσθαι θυόμενοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιεῖν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιεῖν θυόμενῳ, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιεῖσθαι τῶν ἱερῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans.“ — Nempe καλλιεῖσθαι θυόμενοις οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γένεσθαι τὰ ἱερὰ θυόμενοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὥς σφί ἐκαλλίετο, i. e. ὥς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ ἔγιντο. S.

12. Σπέρθεις τι -- καὶ Βούλεις) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλεις dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρεις καὶ Σπέρτις: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλεις καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπέρθεις. Σπέρχης et Βούλεις vocantur isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815, E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

en. Sceni scriptis Stobaeus exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 65. ex ignobili quodam Theseco. Haec praeterea ad manum fuere P. Leopardo: vid. Rom. XIV. 14. VA' CK. — In eundem Sperchia (sive Herodoti Sperchiam) recurre carmen a Spartanis cantari solitum intelligat Toupus, memoratum Theocrito Idyll. XV. 32. (vide Hartoni Theocr. T. II. p. 558.) Cui sententiae non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adoniz. p. 589.) itum opponam, quod de Sperthia eiusque collega, (ut qui salva rediissent) non nisi laeta diei potuerint. Conficiendum est carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum, ut videbatur supplicium subeundum, cum se ita destituerent, domo proficiscerentur. S.

[illegible]

... in hoc acquiesce, Codi-
... Gronovius enim libro Flo-
... lib. IX. 47. *sed et de*
... *praevalentissimi esse existimari*
... Spartanorum regis, apud
... familiaris, colloquiis atque
... WESS. — Gronovius,
... reperisset, tamen e superio-
... tenuerat, in Notis vero
... codicis notula *dedisti* unice
... *ut videamini. S.*

[illegible]

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἴθασαν, ὠθεόμενοι) Quando vuculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἴθασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτίαν ἐπὶ κεφαλὴν πῶσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἴθασαν οὐδ' ὠθεόμενοι - - ποιήσιν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in *Lexian.* p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὥθειν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσθ' με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσθ' με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἱξικυλίσθη Πριάς - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνεκυμβαχίαζα olim lectum in Hom. *Ἰλ.* π'. 379. Hesychius explicat ἀνερπίπτο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὥθει est et Platonis de Rep. VIII. p. 555. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπειμαχίσαντο τοῦτω) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν πρὸς αὐτοὺς ἀπειμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατιὰ ἐνὲ Κρόσσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπειμάχοντο. In προσκνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτω scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. l. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utantur verbo ἀπομάχεσθαι, quomodo etiam apud Nostrum l. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaeum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e msstis puto eod. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

ex Sereni scriptis Stobaeus exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 95. ex ignobili quodam Theseco. Haec plerumque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Hm. XIV. 18. VALCK. — In eundem Sperchin (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat Toupius, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Warltoni Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi lacta diei potuerint. Conficiendum id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ὑδάρνης) Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ὑδάρνης. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a Mstis oblatum ἱστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et Herodoti, ἱστία, ἱστιόσιον, et quidni ἱστιῶν; tamen οἶκας πανδαίης τῆς εἰσιπῆσαι lib. V. 20. Porro ἔρετο λέγων τὰς Arch. et aliorum, non abit a probato ἔφη λέγων, ἔφασι λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. δεδόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fudit. Geminum lib. IX. 47. ἐπεὶ τι δεδόξασθε εἶναι ἄριστοι, siquidem praestantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedaemoniis talia. WESS. — Gronovius, licet in codice Med. δεδόξασθε reperisset, tamen e superioribus editis δεδόξασθε in contextu tenuerat, in Notis vero ex interlineari eiusdem codicis notula δεδόξασθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. δεδόξασθε γὰρ) Hic posuisssem sinceram et veterem libri Flor. descriptionem, δεδόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ εἶπε εἶναι ἄριστοι, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., ἐπεὶ τι δεδόξασθε εἶναι ἄριστοι. VALCK. — Ab eodem themate δούκων vel δονοῦν, pro communi δονεῖν vel δέξασθαι, est δεξάμεν, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὕπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμῶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι - - ποιήσιν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὤσῃ με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἔκλυσθι Πηνελόπεια - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχης, unde Ἀνεκυμβαχίαζον olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀνερρίποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν est et Platonis de Rep. VIII. p. 555. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulens lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπειμαχίσαντο τούτῳ) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Poull et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοῖς ἀπειμαχίσαντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχόμενων αὐτοῖς τῶν Ἀμισίων. Qua plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατὸς τοῦ Κρόνου ἀπομαχόμενη ταῖς τοῦ Κρόνου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιούσιν ἀπειμαχίσαντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute petito utantur verbo ἀπομάχεσθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaeum I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis puto eodd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodotus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodotum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum *μάχισται* cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larscher*. S.]

[8. δεύτερά ε φε λέγουσι τὰδε) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen εφ, adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δὲ particula, repetitur, prout sicuti *cap.* 141. *lin.* 11. *col.* *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post. τίοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem λέγουσι a maiuscula Δ littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, πεινὴν ἰκύνων τίοντας;“ λέγων δὲ αὐτοῖς etc. S.]

13 seq. κίνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum *lib.* II. *Iur.* B. et *Pac.* *cap.* 18, 1. Persae autem generosum et vere regum facinus meritis *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. s., ubi haec, κέρως ἡδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόντως τῷ Μήδῃ καὶ ἕμῃ τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς δίδόντων ἡσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morrell*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστιν -- αἰώμης τινὰ ἀπεκταίνει, αἰσιβί μὲν σπερ τοὺς θεοὺς, συγχί δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαίους dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμα πὶ πάσης συγχίοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξέλθαι) Imprudenti *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξέλθαι, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri aequit. *Gronovius* optime. Sic *lib.* VI. 108. Ἰσπίης μὲν δὲ ταύτῃ τὸν ἔψα εὐαβόλετο ἐξελαύνειν, visum illud suum finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Prævum quoque Cœdium, cum prava distinctione, ἰστέρε. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἴσπερ. Atque hæc quidem plana et certa. In causæ explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw præmissa opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἴσπερ, τὸ δὲ συμπεσιὼν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incidere in filios eorum, qui etc. Quas lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἴσπερ sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσιὼν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων, Νηόλεον καὶ Ἀνήμετον, τοῦτό μοι θυότατον ἰφαινετο, si ita fuisset, hæsitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, ὅλγον ὃν μοι ὄρι etc. WESS.

15. δὲ εἰλε ἀλίας τοὺς ἐν Τήρυνθος) Revocatum provocatum [δὲ, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteæ c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλίας in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 106. cum adnotatione Cl. *Wassa*. Et hos quidem τοὺς ἐν Τήρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate *Ephori* apud *Stephanum* in Ἀλίας et Τήρης. Ad eundem recta ducet *Arch.* Ἀλίας, modo Ἀλκίους formes. Involuerant enim Ἀλκίον, desertam *Pausaniæ* ævo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλκίω, teste eodem *Stephano*que. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex Τῆρινθη --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse *Spartano*, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* præterea lib. II. 67. τοὺς ἐκείρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Συρράκων, qui Peloponnesi etiam navibus onerariis, ὀλκίδι, legebant, captos inter eosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde hæsitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua δὲ εἰλε --- ὀλκίδι καταπλέουσας πληρεῖ Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, navi oneraria *Andrii* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, Συρράκων: eos autem a *Thucydide* *Spartanorum* atque *Aneristi* insidias captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse *κατεπλάσαντες, navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἀλλή* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos *piscatores* fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse *mercatores* fuisse contenderunt *Athenienses*. Forsan etiam primum quidem *piscatores* nonnullos, deinde vero etiam *mercatores* (ut quidem *Athenienses* praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; ἄλλ' αἰτίας τοὺς ἐν Τη. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίων praebet *Galeus*. *Helicenses* isti, Ἀλίων, dicebantur et Ἀλκίσι: oppidum ipsum etiam Ἀλίων secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Is. Wassep.* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Helicensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur *Athenienses*, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδemos, non Περκ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐκτόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναῖοι καὶ τῶν συμμάχων ἐν ὅλκῃσι περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀνταρξάντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quorundam mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat* - ne forsan, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthaec in parte nihil fecerant illaudabile *Spartii* et *Bulii*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur *Διὸς πρῆγμα* ἐν τῇς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeus* idem fatum *Athenis* subiecit. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin.* 6 seq.] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖς Διότατοις φαίνεται γινίσθαι. Ἐν τοῖς; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μὲν Διὸς γε οὐ φαίνεται γινίσθαι: et paulo post, [*lin.* 13 seq.] δὲ μὲν μοι ὅτι Διὸς οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐν τῇς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larorum* etiam mireris,

iane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a *Valebenario* constanti librorum scripturae oppositum; quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Palcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι διδόντων valere ἐν τοῖσι διδόντων (i. e. διπλάτως) γινούσθους. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praeiudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime *Schulzias* perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοῦντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκει) *Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro*. Secundum *Thucyd.* II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύττω, ἀνδρὶ Ἀβδηρίτῃ (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμετον παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta *Thucyd.* II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτισι ὑστερον ἔλκετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex *Thucydide*, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαῖη ἐξίργομαι) Quí imitari voluit *Plutarchus*, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξίργομαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens *Gronovii* sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τειχίων κισῶνεις) Elegans figura; qua nescio quis apud *Eustath.* *Iliad.* p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] ποσειδῖα, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur *Homeri*, ἢ τί κεν ἦδη Ἀδίων ἔσοι χιτῶνα κακῶν ἔνικα, quo lapidibus indui, sive operiri posset, dignum significavit, *Hiad.* I'. vs. 57. Mox *Med.* ὕψ

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro 'Αχαιοί τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, 'Αχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel 'Αχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionio Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοί, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exiderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de *Falsa Leg.* p. 48, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περραιβοὺς libenter ponerem Αἰθαῖνας: pro Μυλῆις [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μυλῆας: Μυλῆας dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 364, 34. hi plerisque sunt Μυλῆις. [et Μυλῆας Nostro.] VALCK.

6. πόλιμον ἀειράμενος) *Portus: aurómevos praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειράμενος: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 166. dabit Scriptor ἀειραμένους τε πόλιμον αὐτῶ. WESS.*

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in Diodori XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.*

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) *Secundum Lycurgum p. 158. et Diodor. Sicul. XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem Diodoro lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν θέλοντι τῶν Ἑλλήνων ἐλευθέρους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. Polyb. IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, istud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεῦσαι, ubi scribendum, ἐφ' οὗ, pro ἐφ' οὗ. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrum in*

τοῦτο, sic et ibi apud Suidam ferendum ἰθ' οὕτως videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκοντι Μυδῶντας. Xenophon Έλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχαν τὴν γνώμην, ὡς τῶν Θηβαίων, τὸ λεγόμενον, δεκατεῦσθαι ἰσχύς εἰς: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] τῶν ἰσχύς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατεῦσθαι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προελάντας (πόλεις) ἀπάντας δεκατεῦσθαι: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἴδωκεν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) δεκατεῦσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσχον ὑστέρων καὶ Θαιμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δεκατεῦσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελθεῖν. Rudaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατεῦσθαι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:]; sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατεῦσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πελοπῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK.— In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατεῦσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris necq. sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4. seq. οἱ μὲν αὐτῶν -- ἐς τὸ βᾶραθρον) Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in *Δῆς* καὶ *Ἀγρ.* Conf. *Brisson.* *Regn. Pers.* III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat *Ἀθήνας καὶ Σπάρτην*, οἱ μὲν αὐτῶν sunt *Athenienses*, εἰ δὲ, *Spartani*: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ *Βάραθρον*: de quo *I. Meurs.* *Att. Lect.* I. c. 25. In *barathrum* morti damnatos saepe praecipitabant: οἷς τὸ *Βάραθρον* ἔμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph.* *Eq.* vs. 1359. ubi *Schol.* B. τόποις --- βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίου πρίτβεις ἔβαλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ *βαρ.* ἔμβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. VALCK. 9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, ἐν Ἀθήναις ἔῃδία τε καὶ εἰς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασκευῆσαι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in *barathrum* devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσι δὲ καὶ ἀπόγονοι, *Ταλθυβιάδαι*) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γέρας δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat *Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κρηνηαῖαι etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θυμένοισι οὐκ ἔδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἔγινετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἔδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., *Μαρδόνιόν τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάλματα οὐ δύναται καταλύμια γενέσθαι*: id est οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἔμοι μὲν οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυμένω αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἔγινετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et *Ἑλλ.* III. p. 283, 19. Quando hostis caesis laeta erant exta,

θύεσθαι καὶ καλλιστῆν, θυμῶν καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γέγονε καλὰ - - τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιστῆν. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυμῶν ὡς προύχοντι: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιστῆν θυμῶν οὐκ ἐγένετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχων, secundum Ammonium θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellipse. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιστῆν θυμῶν οὐκ ἐδύνάτο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιστῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιστῆν θυμῶν, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιστῆν τῶν ἱερῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιστῆν θυμῶν οὐκ ἐδύνάτο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυμῶν οὐκ ἐδύνάτο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφί ἐκαλλίστητο, i. e. ὡς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ γίνετο. S.

12. Σπάρτης τε - - καὶ Βοῦλῆς) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βοῦλῆς dicitur legationis princeps Σπέρης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπέρης. Σπέρης et Βούλης vocantur isti Spartiatae Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815, E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex Sereni scriptis Stobaeus exhibet, h̄storiam eandem aliter enarrans p. 95. ex ignobili quodam Theseo. Haec plerumque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Hm. XIV. 18. VALCK. — In eundem Sperchin (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat Toup̄ius, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Wartoni Theocr. T. II. p. 538.) Cui sententiae non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 589.) illud opponam, quod de Sperthia eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta diei potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ἰδάρνης) Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ἰδαρνης. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Mysis crebrum. Mox a Mstis oblatum ieris [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et Herodoti, ἱερία, ἱερυνόριον, et quidni ἱερῖαν; tamen οἶκασι πανδαυρίῃ τὰς εἰσπῆσαι lib. V. 20. Porro ἕτερο λέγων τὰς Arch. et aliorum, non abit a probato ἕτερον λέγων, ἕτεροι λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. διδόνετε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fidit. Geminum lib. IX. 47. ἐν τῇ διδόνετε εἶναι ἄριστοι, siquidem praestantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedaemoniis talia. WESS. — Gronovius, licet in codice Med. διδόνετε reperisset, tamen e superioribus editis διδόνετε in contextu tenuerat, in Notis vero ex interlineari eiusdem codicis notula διδόνετε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. διδόνετε γὰρ) Hic posuissem sinceram et veterem libri Flor. scriptionem, διδόνετε γὰρ πρὸς αὐτοῦ εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim iudicia viri esse videmini virtute praestantes. Quorundam verborum sic usurpari praeteritis monuit iam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., ἐν τῇ διδόνετε εἶναι ἄριστοι. VALCK. — Ab eodem themate δούει vel δοκῶν, pro communi δούει vel δόξαν, est δόξαν, Vill. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθιόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθιόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθιόμενοι - - ποιήσιν. Ὡθῶν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in *Lucian.* p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθῶν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὦσθαι με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσθαι με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἔξικυλίσθη Πρηνὴς - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνεκυμβαχίζῃ olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀνερτίποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθῆναι est et Platonis de Rep. VIII. p. 555. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulē lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπειμαχίσαντο τούτῳ) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν πόντους ἀπειμαχίσαντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατιὰ τοῦ Κράσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιούσιν ἀπειμαχίσαντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute petito utantur verbo ἀπομάχισθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaeum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis puto codd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodotus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodotum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum *μάχισθαι* cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim *τούτω* ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret *τούτω τῷ λόγῳ*, *qua cum se defendissent oratione*. Sic et *Larscher*. S.

[8. *δύτιστα εφ' ἃ λέγουσι ταῦτα*) Videri poterat *λέγουσι* esse tertia persona pluralis, nisi pronomen *εφ'* adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo *ἴσθι* pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus *λέγουσι*, adiecta pro more Nostri *ἃ* particula, repetitur, prout sicuti *cap.* 141. *lin.* 11. *col.* *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post *τίσοντας* maioris distinctionis signum poni, nec ibidem *Ἀθροῦσι* a maiuscula *Α* litera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, *ποιήν ἱκέτων τίσοντας; ἄγνωσι δὲ αὐτοῖσι etc.* S.]

13 seq. *κείνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.*) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum *lib.* II. *Iur. B. et Pac.* *cap.* 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus meritis *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. 3., ubi haec, κήρυξις ἡδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόνηται τῷ Μήδῃ καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦ διδόντων ῥογχίνῃ, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellam* que in praecipitia egerunt. WESS. — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, *συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα*, dum legatos suos contradassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- αἰώμας τινὰ ἀποκτείνῃ, ἀσβεστῇ μὲν σιγῇ τοὺς θεοὺς, συγχίῃ δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαίους dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμα π πάσης συγχίοντας Ἑλλάδος. VALCK.

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθαι) *Imprudens* *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic *lib.* VI. 108. Ἰσπίης μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὥσιν οὐκ ἔβλετο ἐξελασθῆναι, visum illud suum finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Prævum quoque Cedicum, cum prava distinctione, ἰφίρετο. En ex lib. V. 58. Ἐπερ καὶ τὸ δίκαιον ἰφίρε. Atque hæc quidem plana et certa. In causæ explanatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw præmissa opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἰφίρε, τὸ δὲ συμπίπτειν εἰς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incidere in filios eorum, qui etc. Quæ lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἰφίρε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπίπτειν ἐκ τούτων παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων, Νηέλην καὶ Ἀντίστον, τοῦτό μοι διότατον ἰφικίετε, si ita fuisset, hæsitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, ὅλην δὲ μοι ἔτι etc. WESS.

γ. δ. εἰς εἰς ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatam provocatum [δ. pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteæ c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλίας in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 106. cum adnotatione Cl. *Wassa*. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate *Ephori* apud *Stephanum* in Ἀλίας et Τίρυνς. Ad eodem recta ducet *Arch.* Ἀλίας, modo Ἀλίκους formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam *Pausaniæ* ævo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλίκαι, teste eodem *Stephano*que. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex Τύρυνθη --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristam* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* præterea lib. II. 67. τοὺς ἑσπέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἑσπέρων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκίδι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde hæsitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi coactam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua δ. εἰς εἰς --- ὀλκίδι καταπαλάσσοντας πληρὶ Ἀνδρίων, qui piscatores *Tyrinthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ἑσπέρους: eos autem a *Thucydide* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse κατεπλάσαντας, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem αἰῶν ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos *piscatores* fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse *mercatores* fuisse contenderunt *Athenienses*. Forsan etiam primum quidem *piscatores* nonnullos, deinde vero etiam *mercatores* (ut quidem *Athenienses* praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; εἰς αἰῶν τὸν ἐν Τη. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλικ; praebet *Galen.* *Halienses* isti, Ἀλικ; dicebantur et Ἀλικί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκον secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wassep.* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narratur *Athenienses*, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Περκ.) vindictam summis de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἑκτόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναῖοι καὶ τῶν συμμάχων ἐν ὅλκῳ περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀπεκτόναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaevis mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Negaverat - ne fors, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthaec in parte nihil fecerant illaudabile *Spartii* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur Διὸν πρῆγμα ἐν τῇς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeas* idem fatum *Athenis* subiecit. Tandem mirarer equidem cur sic ista [lin. 6 seq.] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖς Διότατον φαίνεται γίνεσθαι. Ἐν τοῖς; quibus tandem? Fac scriptum antiquitas: τοῦτο μὲν Διὸν γι οὐ φαίνεται γίνεσθαι: et paulo post, [lin. 13 seq.] δὲ μοι ἐν τοῖς Διὸν οὐκ ἐλύετο τὸ πρῆγμα ἐν τῇς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larochorum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Palcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θινά-
τατον valere ἐν τοῖσι θινάτατον (i. e. θινάτατος) γινουτοῖς. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praedudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzias perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδόντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκῳ) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πότῃ, ἀδελφὴν Ἀθηναίων (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμενον παρ' αὐτῷ μίγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτισι ὑστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίη ἐξίργωμα) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐν-
ταῦθα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξίργωμα γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθη-
ναῖοι etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλὰι τεύχεα καὶ θῶναι) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] ποσενία, τὸ τεῦχος, ἱμάτιον πόλειως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἢ τί κεν ἦδη Ἀδίων ἴσσοι
χρῆσθαι καπῶν ἵναια, quo lapidibus indui, sive operiri pos-
sunt, dignum significavit, Iliad. Γ'. vs. 57. Mox Med. ὡς

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀνεγκλής,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τυχῶν κινῶν) Hinc, opinor, ἔλαβον ἀφορμὴν αὐτῶν λόγον καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τίχης Ἰμάτιον πόλεως, potius quam ex Homérico, Λαίῳν ἔσσο χιτῶνα, quae cum rectius contulimur Xenophonteum Ἐπίσταθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τίχης Ἐσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. v. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδεθίντες ἀν' Αἰακευαίῳ, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἰκαιοῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἄπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδείξαινοι ἔργα μεγάλη ἀπίθανον γαυρίας. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γινέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Sulaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἀν' ἀμαρτάνοι τὰ ληθεύς.) Omnino corrigendam puto τὰ ληθεύς. Ut ψευδῆναι τὰ ληθεύς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τὰ ληθεύς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τὰ ληθεύς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτηκας χρηστῆς. Antipha p. 158, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἀν' ψευδῆτι τὰ ληθεύς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἐμμ: πᾶσιν, οἷς ἐπίθετο τούτων ἡμαρτανον οὐδένος. VALCK. — Reiskius οὐκ ἀν' ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθεύς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ ἐμῇδισι, αὐτοὶ οὕτοι ἴσαν αἱ ἐκτελέσεις.

της, καὶ βαρύνει μὲν γὰρ τοὺς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuctur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod εἶρω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀνωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιτάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. τίς τοσούτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ σφίσι χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graciam descendendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβησθαι θρόνον ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δαίμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίαν) Eadem ac Ἀριστονίαν videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἰδιόλεκτευσαν, carminibus oatiōinatae fuerunt, in *Plut. De Pyth. Oracul.* p. 406. s. *Tzetzes* tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. Ruhnkenius ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί καθέσθαι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πῶλον φεύγεις Ἰσχατα γαῖης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* ληπὼν φύγ' ἐς Ἰσχατα γαῖης: sic Latinum *fuge, φύγε*, Deus iam adhibuerit *Delphicus*! Sincerum non debebat incrustari: ληπὼν, φύγ' Ἰσχατα γαῖης, δώματα etc. [subintellecta ad φύγ' vocula ἐς.] In octo versu vulgatum, Συρημανὲς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσιν-

γνῆς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo vir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Varronis* apud *Nonium* p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενής dixit *Athen.* XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενής, XIV. p. 653. B. VALCK.

10. Συριγενὲς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque *Syrium* maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιμγενὲς arridet, notum vocabulum, *Asiaticos* indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio* XXXIX. 44. assertus, *Obs. lib. IV. 25.* et ἰξ-βόουχοι Ἀσιαγενεῖς *Diodori* XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] Ἰέρωτι βίεύμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori* XVII. 16. WESS. — Foedum rursus typothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. οἱ που νῦν ἰδῶσι scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδνατι θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aeque obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* *Thea.* T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminetibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσιν δὲ σφας αὐτοῖς etc.) *Laurentii* latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides* *Rhes.* vs. 183. χρεὶ δ' ἐκ' αἵματος πο-

αἱ, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονες. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed vitam obicere aleae fortunae, vitae periculo se obicere; quod aliās παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἰκετηρίας λαβεῖνσι, pro ἰκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλάς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illine orsus δ πάντες Θρυλλοῦσι, Τῆχος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πιδάσας [pro vulgato πελάσας]: in πιδήσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmitum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πιδάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσσαν, referen-

Herodot. T. VI. P. I. B b

dum ad ἴππος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δεδομένον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bone firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad *Asiani* Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in *Oppiani* Cyneg. III. vs. 240. Congruūt *Homeri* Iliad. A'. vs. 204. ἄλλ' ἔκ τοι ἴπῳ, τοῖδε καὶ τιτιλίσθαι ὄϊον, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πιδάσσαν probavit Larcher. in *Notis* ad h. l. πιδάσας Bothe ad *Terent.* p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum *Eusebius* consentit, teneri πιδάσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) *Vigerus* Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec *Pass.* scriptura abludit. Contra tamen *Polyaenus*, *Theodoretus* et *Codd.* plures veniunt, tumque Τριτογενῆς *Minervae* in *Hesychio* et *Suida* titulus. Notavit doctissimus *Berglerus*, versum a *Tzetzē* in *Homerivita* apud *Lipsienses* manu scripta, Τῆχος Ἐρεχθεΐδαις ξύλον διδοῖ εὐρύσκα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἔλπειτο in schedis. Αἶδι συνεστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione *Gronovii*; aut maxime probabiles, quomodo *Pavus*; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχῳ ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci *Io. Meurs.* in *Cecrop.* c. 4.; *Herodoti* namque nititur auctoritate, quod illic tradunt *Syrianus* et *Sopater*: ille, οἱ μὲν, αἰτ, συμβουλεύουσιν ἔχισθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥάχῳ γὰρ ἐπίφρακτο. *Sopater* arcem scribit ποτίνοισι τότε πυκνοῖς καταπιφραγμένην: legerat, ita suspicor, in *Glossario veteri*, quod nobis tradit *Pausan.* II. [c. 32.] p. 188. ῥάχους καλοῦσι Τροίηνιαι πᾶν ὅτον ἀναρτῶ ὁδοῖας, κότινεν; καὶ Φαυλίαν, καὶ ἀργιόλαιον. Ex *Herod.* sua quoque sumsit *Aristid.* in *Themist.* Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρεσβύτεροι τῆς ἀκροπόλεως ἔχισθαι παρήνουν (οὕτω παρελήνουν) πεφραγῆναι γὰρ αὐτὴν ῥάχῳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμένον αἰς τοῦτο

Θήμ. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετυγίσθαι· Ῥάχος δὲ ἴστιν ἰδὸς ἔυλου. Herodotea forma vocis Ῥήχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur ῥεαγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var, Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς δὲ ἰν Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aeque ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημὴν ἰδὼν πως) Refingunt ultima ἰεὶ ὄν πως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημίων, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰδὼν πως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἢ μὴ Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μὴ] viro Celeber. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchas in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημίων ἰδὼν πως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. εἰ ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μὲν) δούλει ἡπίως χρησθῆναι: [et comode μὴ dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡς σχετλή Σαλαμῖς, ἀντὶ τοῦ θείη, sive Ὡς δολή. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30. 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσαστο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημίων ἰδὼν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἔπος εἰρημίων εἶχε ἰδὼν πως

ἐς Ἀθηναίους: et εἴχε ἰὸν idem valebit ac εἴχε ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. ἀρετώτερα εἶναι μάλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μάλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μάλλον ὀλιγώτερος, lib. I. 32, 2., καρδαιώτερον μάλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μάλλον ἰδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Pauli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thacydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχουσιν: ubi bene Schol. ταμιεῖον δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukeras docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφί προῆλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πρόσδοον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρίων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχης, qui pares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διότι καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λαξίσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio, pro Λάξασθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξισθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψασθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακίς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχηκ, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπιδόνασεν, inquit, τότε Ἀθηναίους τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τούτιστα τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plantus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λόγῳ) Multo mihi id cultius quam λόγῳ. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. n. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyeni l. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγῳ) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λόγῳ, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγε, ὅτι σὺ μὲν πεποίησαι τοὺς λόγους, ἐγὼ δὲ λόγῳ. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ αἰεὶ ὡς φρεσίν

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ αἱ τὶ ἱστορίαι περιγυρόμεναι συμφορήσαντες, ἢ καὶ ἢ τι γίνετο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecia natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φορήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutuisque viribus Persiam repellerent. Barinus illud εὐνοήσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδὲ μὲν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὰ μίξω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μίξω. Quod si foret, praeferebam τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλὰν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὰν γὰρ ἠγεῖμαι τὴν θιόν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὰ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῖνα ἀνάντημας θεὰ κτελεσθαι κόπρη. In Pavi etiam coniecturam μίξω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδὲ ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante οὐδὲ μὲν adiciendum, aut μεγάλα delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασιλεύοντες τῶν τῶν reddidi cum Valla: et denotat quidem βασιλεύοντες quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

16. ἡμεῖς δὲ θεῖναι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θηρύμειος* 2, et c. 212. *λέγεται βασιλεὺς θηρύμειος*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436. γῆθι δὲ εἰσας θηρύμειος Ἰδμων.* Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἱπὴν δὲ θασύμειος ἴωσι πλάγρεις) Hinc *Θασύμειος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θασύμειος*. A *Θάω*, praeter *Θαύω*, *Θαῦμα* etc. fluxerunt *Θασάμαι*, *Θασμαι*, et *Θασίμαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevisset. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satius per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit; illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. *παράδωκεν σφίσας τὴν ἰδίαν ἐλευθερίην*) Iubent *Pavius* et *Reiskius* *σφίσας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ.* aut *σφίσας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quaedam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post *ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας* pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *σφίσας*, ad ista superiora spectans. S.

20. *τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ εἶναι*) Iuvenes *ἔσσι το καὶ σιτίωσι εὖ ἐξηρτυμένοι* lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. B. *ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ἰατρῶν*: et *Menandri Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch., ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηρτυμένος ἦν*, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvilliam* confer ad *Chariton. VI. 4. [pag. 535. ed. Lips.]* Xerxis illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sinceræ deteriore formam ἐξηρημίνου supposuerat Gronovius. τὰνδ' ἐξάρτυ, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. *Ἐὰρ τε καὶ εἰδέαισι οὐ ἐξηρημίνους* dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyænus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. περιήσονται παραλαμβάνοντες) Præclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρέσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρέσονται, adorunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui περιήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. περιήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρέσονται, cuius loco οὐ παρέσονται H. Stephanus, παρέσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile περιήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμὸς ἀν' ἐπιμῶντο ἀντιμῶντοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo verò vide l. 77, 4. et quæ ibi a Wess. notata sunt. S.

14: εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorem cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis intabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per ἀμφαλὴν arcem forte designavit, Argis Ἀδριασας dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut veratum, quod προβόλιον Xenophonti, Noistro VII. 76; 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχει equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collata Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. *ἰπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον*, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. *ἔλεγον τὰς ἰπελθέειντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους*: et cap. 11. *ἐπῆλθεν ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους*. WESS.

[22. *καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.*] Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super ceteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. *ὁμοῦ σφὶ ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεομένους*) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, *ἐπηγγίλλοντο συμμαχεῖν*, id est αὐτοῖς μέρος τὸ τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallerent dominum, quam Graecum Imperatorem, *ὁρῶς αὐτοὺς ἔχον ἡγεῖν*. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. *μηδὲ σκοπῶν ἰουσίαν ἐπιλέγεσθαι*) Structura verborum anomala est. Expectabatur, *ἐπιλεγόμενοι σκοπῶν μὴ ἰουσίαν*, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productione, ut saepe alia, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce *Ἐπιλέγεσθαι*,] nimis tamen sollicita. *Ἀσπελασθῆναι* oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — *Ἀσπελασθῆναι* utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculā *μηδὲ* in duas *μὴ* δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus *ἐπιλέγεσθαι*, sicuti praecedentes *ὑποκρίνασθαι* et *σκοπῶν ἔχον*, a superiore verbo *λέγουσι* legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, *ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σκοπῶν μὴ ἰουσίαν, τὸ λοιπὸν ἔωσι Ἀσπελασθῆναι ὑπὲρ, ἢ αἰσέφειας etc.* De verbo *ἐπιλέγεσθαι* (quod proprie *secom repelere*, *perpendere*, significat) commodè Corayus apud Lachherum docuit, haud raro illud *melus* notionem includere,

et idem fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβεόμενοι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In Var. Lect. adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisio vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invecam. S.

[8. πταίσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec Laroherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ suppleant; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢν σφίσι καταλάβῃ πταίσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrerent: sed, quoniam adicitur ἄλλο πταίσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὕκων δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέντερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miron equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, ἔτι ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιωτάτου καὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀραβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae in πωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango; lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασι etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιωτῶν τὴν πλεονεξίαν illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

γνῆς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo vir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Varro*nis apud *Nonium* p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενής dixit *Athen.* XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενής, XIV. p. 655. B. VALCK.

10. Συμφυγὲς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque *Syrium* maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιγενὲς arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio* XXXIX. 44. assertus, *Obs. lib. IV. 25.* et ἰσβδόυχος Ἀσιαγενής *Diodori* XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰδῶτι μεύμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori* XVII. 16. WESS. — Foedum rursus typothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. ὃ που εὖν ἰδῶτι scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδνατι θυμέν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* *Thea.* T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναμι proprie inspergo significet, de pulvere salutare cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, *his malis opponite animi robur*. S.]

CAP. CXXI. 2. προβάλλουσιν δὲ σφίσις αὐτοὺς etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides* *Rhes.* vs. 183. καὶ δ' ἐπ' αἵματι πο-

αὐτῶν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονος. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed vitam obicere aleae fortunae, vitae periculo se obicere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἱκετηρίας λαβεῦσι, pro ἱκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοία τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus ὁ πάντες θρυλλοῦσι, Τίχρος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πιδάσας [pro vulgato πελάσας]: in πιδήσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσσαν, referent Herodot. T. VI. P. I.

dum ad ἴσος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam *accedit proxime*. Certe ἀδάμαντις διδμήνως, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad *Actiani* Var. VI. 12. Praeterque ceteros *Rittershusium* in *Oppiani* Cyneg. III. vs. 240. Congruūt *Homeri* Iliad. A'. vs. 204. εἰς ἱκ τοι ἰρίω, τόδε καὶ τιτλέσθαι οἶα, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πιδάσσαν probavit *Larcher*. in *Notis* ad h. l. πιδάσας *Bothe* ad *Terent*. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum *Eusebius* consentit, teneri πιδάσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) *Vigerus* Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec *Pass.* scriptura abludit. Contra tamen *Polyaenus*, *Theodoretus* et *Codd.* plures veniunt, tumque Τριτογενεῖς *Minervae* in *Hesychio* et *Suida* titulus. Notavit doctissimus *Berglerus*, versum a *Tzetze* in *Homerivita* apud Lipsienses manu scripta, Τῆχος Ἐριχθιδαις ξύλον δῶκεν εὐρύσπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γνώμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἔλυντο in schedis. Αἰδὶ συνιστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione *Gronovii*; aut maxime probabiles, quomodo *Pavins*; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχῃ ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci *Io. Meurs.* in *Cecrop.* c. 4.; *Herodoti* namque nititur auctoritate, quod illic tradunt *Syrianus* et *Sopater*: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλευούσιν ἔχισθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥήχῃ γὰρ ἐπίφρακτο. *Sopater* arcem scribit ποτίνοις τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in *Glossario veteri*, quod nobis tradit *Pausan.* II. [c. 32.] p. 188. Ῥάχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅτον ἀκαρπὸς θαλάσας, κότινον; καὶ Φαυλίαν, καὶ ἀγρίλαιον. Ex *Herod.* sua quoque sumsit *Aristid.* in *Themist.* Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρᾶβύται τῆς ἀκροπόλεως ἔχισθαι παρήνουν (οὕτω παρλήρουν) πεφραγῆναι γὰρ αὐτὴν ῥήχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμέν ἐν τούτῳ

οἰμν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετυγίσθαι 'Ράχος δὲ ἔστιν εἶδος ξύλου. Herodotea forma vocis 'Ράχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φεαγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var, Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. 'Ω θείη Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aeque ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς 'Αθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημῖνον ἰὸν κως) Refingunt ultima ἔτεόν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημῖνον, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo satente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus l. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς 'Αθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημῖνον ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μιν) δοκίμην ἥπλως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, 'Ω σχεδὴν Σαλαμῖς, ἀντὶ τοῦ θείη, sive 'Ω θαλά. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. l. c. 30. 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν εἰρήνην ἐπιστάσαστο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημῖνον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: si τὸ ἔπος εἰρημῖνον εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et ἄχι ἐὶν idem valebit ac ἄχι ἰόντως. Vocab. παῖθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερον εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., καρδαιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἰνδικαίτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. 1, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχουσιν: ubi bene Schol. ταμίην δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukeras docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφί προῆλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πρόσδοσιν vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρέων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχης, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διότι καὶ τοῦτομα τοῖς ὄρχηταις, ἀπὸ τῶν ἐν αἰσχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λαξίσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio, pro Λάξασθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξασθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψασθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat virilitatem; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασεν, inquit, τότε Ἀθηναίους τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐπληθύναντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μείψασθαι, τουτίστι τοὺς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plantus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λόγῳ) Multo mihi id cultius quam λόγῳ. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. n. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyaei l. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγῳ) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λόγῳ, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγον, ὅτι σὺ μὲν πεποιῆσαι τοὺς λόγους, ἐγὼ δὲ λόγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adait, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximia, τῶν τὰ ἀμύνω φρασίαν.

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν ἐνέδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῇ Ἑλλάδι, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολιῶν τῶν τὰ αἰεὶνὰ θρονουμένων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλλησι distinguuntur a Græcis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ αἰεὶνὰ θρονουῦντες ὀρροῦνται eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι τὰς τε ἰχθῆρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πηγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πηγμάτων corrigunt, Leunclaviū errorem errant, Xenophontea Κυρ. παθ. I. pag. 124. F. in πολλῶν δὲ καὶ ποταμῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μηδὲ μνησθῆναι χρημάτων, τῶν ἄνωγε γένηται εὐδαιμόνεια: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήαι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. Ἦσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἑνεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem. ἑνεχρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἑνεχρημένοι ex ἐνεχράμεαι, bella quae in manibus habebant, in ἐν χρήσι ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐνεχρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐνεχρησάμενος πηγμάτων μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐνεχρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censeps Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella consentia cum aliis populis. Eadem Schulati sententia, intelligentis bella impacta, i. e. consenta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. καλεῦσονται; βοηθῆναι) Puto συνδυναμῶν [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] potius addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxta et manca decorens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ τοὶ ἱστοῦ περιγυρόμενοι
 ἀμφερήεσσι, εἴ πως ἦν τι γένετο τὸ Ἑλλ., posse enim pericu-
 lum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecia
 natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, ni-
 hil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re
 plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui
 locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis
 erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Ge-
 lonem, ad Corcyraeos, in Cretam, Φερσέωντας, hoc consilio,
 vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos
 coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent.
 Rarius illud εὐνοήσαντες [tim. 15.] supra lib. III. c. 82. re-
 stituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vi-
 de Wesscl. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὰ μίξω) Mirum lau-
 dationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam
 Graecorum, tanquam ex μίξω. Quod si foret, praeferrem
 τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne ad-
 modum validi fuerint, vires Gelō habuerit minores. Πολλὸν ἐ-
 πὶ πολλῶν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philo-
 stratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὰν γὰρ ἠγοῦμαι τὴν θιόν, po-
 tentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὰ
 μὲν ἐν βροτοῖσι κοῖνα ἀνώνυμος Θεὸς κτελεῖται Κόπρος. In Pavi
 etiam coniecturam μίξω venit, talem utique mansuram,
 donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla
 opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Grae-
 cianis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis:
 i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non
 superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum
 cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi
 οὐδὲς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut
 apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam
 video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ
 ante οὐδαμῶν adiiciendum, aut μίγναι delendum censea-
 mus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασιλευσάντος τῷ τῷ reddidi cum
 Valla: et denotat quidem βασιλεύειν quaestionem habere de
 reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum
 malim interrogati convictique. S.]

16. πῶς φησὶ μίγναι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θαυόμενος* δ', et c. 212. *ἀγνοῦναι βουδὸν* *θαυόμενον*, quod reddit lib. VIII. 88. *Ἀπολλων. Rh. I. 436.* γὰρ δὲ σέλας *Θησύμενος* Ἰδμῶν. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb. XV. 5.* *Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶ δὲ Θησύμενοι ἴσως πλάγεις) Hinc *Θαυόμενος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θησύμενος*. A *Θάω*, praeter *θαύω*, *θαῦμα* etc. fluxerunt *Θιδόμαι*, *Θιδόμαι*, et *Θιδόμαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satin' per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit; illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini* *Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. *παράδωκεν σφίας τὴν ἰδίαν ἑλευθερίαν*) *Iubent Pavius* et *Reiskius* *σφίας καὶ τὴν ἰδίαν*. *ἑλευθ.* aut *σφίας τὴν τε ἰδίαν ἑλευθ.* rescribi: quibus aliud non pono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post *ἐκδύσαντας τοὺς Ἕλληνας* pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *σφίας*, ad ista superiora spectans. S.

20. *τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηγούμενοι καὶ εἰπεῖν*) *Iuvenes* *ἴσως τε καὶ σιγῶσι* εὖ *ἐξηγούμενοι* lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. B. *ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηγούμενος πρὸς ῥαστώνην*: et *Menandri* *Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesoh.*, *ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηγούμενον ἦν*, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] *Xerxis* illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sinceræ deteriore formam ἱερημῆνι supposuerat Gronovius. τῶνδ' ἱέρην, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὅθεν τε καὶ εἰρήνην αὐτὸν ἱερημῆνι dicit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyænus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. περιήσονται παραλαμβάνοντες) Præclarum e membranæ auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani ἐν παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρήσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui παρήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. περιήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco ἐν παρήσονται H. Stephanus, παρήσονται non absurde legebat Ac. Portus. Absque Codicibus non facile περιήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., εὐδαμὸν δὲ ἱππῶντο ἀντιώμενοι βασιλῆι. VALCK. — Immo verò vide l. 77, 4. et quæ ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Leet.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per ἀφ' αὐτῆς artem forte designavit, Argis ἀδρίσσαι dictum, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, Κορυαὺς in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod προβόλον Xenophonti, Nostro VII. 76; 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶω ἔχει quidem intelligebam hastam intus premere, non excutere, quietam sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collato Xenoph. Cynæget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰς ἐπελθέσσεις ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθεν ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὁμοῦς σφὶ ἀποχρῆν κατὰ τὸ ἡμῖν ἡγεμόνισι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπαγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, ἵνα αὐτοῖς μέρος τὴν ἡγεμονίαν συγκαρτήσωσι: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallerent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σπουδῶν ἰουσίων ἐπιλέγασθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπουδῶν μὴ ἰουσίων, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productione, ut saepe alibi, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγασθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλεισθῆναι oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλεισθῆναι utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissima vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, vocula μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recto atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγασθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπουδῶν ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπουδῶν μὴ ἰουσίων, τὸ λοιπὸν ὥς τε ἀνακλεισθῆναι ὑπὸ πᾶσι, ἢν αἴρεσθαι etc. De verbo ἐπιλέγασθαι (quod proprie *secom reperire*, *perpendere*, significat) commodè Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud *malus* notionem includere,

et idem fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβίσθαι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In Var. Lect. adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisis vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invecam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Vtrum si quaerimus, ἢ σφίς καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrant: sed, quoniam adileitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄν δυνατὸν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδ' ἕτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, ἔτι ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομοι ἀγαπῶντες ἐκ παλαιότητος τὴν τῆς ἡγεμονίας τῶν βασιλέων ἐξ ἐλάχιστοι προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθη, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae ἐν πωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango; lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασι etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτηγίων τῇ πλεονεξίᾳ illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praecoptaverint ἐπὶ τῶν βαρβάρων ἀρχισθαι, ἢ ὑπὲρ τῆς Λακεδαιμονίας. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152: οὐκ Ἀργείοις, ait, αἰσχρὰ τιποῖσται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειθαρχοῦν τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Scilicet Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπεχθίων σφίσι κηρύτθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἑτεροὺς προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quibus Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, ὡς πάλαι δύναιτο ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιωόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίκους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφίκων *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιθέτους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντίκους ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov.* S.

10-12. οὗτε ὢν ἡμῶν εἰκός) Οἰκός, Nostro familiare. hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιθέτους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μίζοντας υμῶν ἄξω) Fortasse aliis ἴξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδὲ μὴ μολῇ μεγάλην ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτη δὲ τὸν Ἕλληνα τοῦ βασιλέως πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμῶς μίζοντας υμῶν ἄξω, id est, οὐδαμῶς τιμωτέρους vel ἐν μίζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἴξω, tanquam usitatus ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας; — πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἴφιοι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποιήσαντο τοπαυτικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἴθις, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποιήσαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτιον) Ultimam non absurde Reiskius in μετῖον mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτιον idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτιον. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτιον οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνω ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσει) Alibi προφάσις δι τῆςδε [nimirum Ἰννακα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσει Aristaeetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγίλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

laxerzem legato, cum anno Olymp. LXXII. quarto concurrunt in *Diodori* lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σφί ἐτι ἰμμεῖται etc.) Seioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat *Stephani* ἰμμεῖται Ἰδίων. *Valla*, an amicitiam - - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut *Herodoteum*, εἰ σφί ἐτι ἰμμεῖται τὴν πρὸς Σίρην φιλίαν συνεκροίσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca respondebunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lynce* p. 548. τὴν εὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ νόστῳ, οὐ πλεόντος αἵμα ἰσθῆ ἢ etc. et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ὃ γὰρ ἔχμεν - - πόλεμ' αἰφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7 - 10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ εἰκῆτα etc.) *Eximium* *Eusebii* dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in *Diss. Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutata pertinere suspicabar ad ista, ἰσθῆτος (πολλῷ) ἄμεινον πρήσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἰσθῆτος ἡ γυλῆματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πεδεσθαι ἢ πᾶσιν οὐκ ἐτι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰ μέσση συνεκροίσαν) Nollem substitutum συνεκροίσαν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχυρὰ ἐκ τῶν ἰθίων πάντοθεν συνεκροίσαν p. 716. ed. Galei. Cultius praeterea et aptius ἐκλύψαντες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et *boni* Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi δ' οὐδὲ' ἔγκυθοί τε, dicterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod *ineurvi* rebus *attenderent*, talique vidrentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἶδναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτὸν ἔς τε τὰ ἰωῦτῶν ἔγκύψαντες, καὶ τὰ ἱελοῖς παρῶντα ἐπιφροσάμενοι, εὐρήσουσι ἰωῦτὺς ἄμεινον πρήττοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Socratis simile effatum (videatur enim haec amasse, unde πᾶν ὥραϊον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspensus equidem eram, ex prisci alienius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mōx lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum euncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. "Εγὼ δὲ ὁφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα εἶπε.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. — Pausanias, quod Kithniius et Berglerus viderant, ad Nostri exemplum, "Εμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὲρ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσέειπε, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν παλαιῶν ἡμῖν γὰρ κρίσιν καὶ ὀρίον ἄλλο παθεῖν ἐστὶ. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ κελοῦ Ζῆν παῖδας εἶλον. Usitatus in talibus ἀντὶ verbo etiam προαιμῶνται adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οὐκ ἄνωγ' ὃ ἐν Γ(λγ) Laurentio Oikῆτος nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio,

haud nitide. Οἰκίστης ὁ ἐν Γέλῳ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod καὶ Διαὶν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide Var. Leot. Ferendum fortasse fuerat οἰκίστης ἐν Γέλῳ: sed rectius cum genitivo construitur id. nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιθέμου) Athenaeus, Stephanus Byz., Pansanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXLI. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλπίσθη] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. r. et Steph. Byz. in Γέλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ ἁπλότου ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter admauit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἰνῆμ' οὐχὶ τοῦ ἁπλότου ἦν Ἀνδρὸς δαιμὴν: ubi Schol. οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. ~. Οὐ πρὸς γε πάντες ἐστιν ἀργύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ πάντες ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 464 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοὶ τὸ τιούτω. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ πάντες ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuius homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. Ἰσπανὶ Ἰνδὸν κατασχεῖν - - οὐ πάντος ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, αἶτ, τὸ μὲν ζῶντα τοὺς τύραννοι ἐπικόπτειν ἀνδρὸς, τὸ δὲ ἐπιμβάλλειν καμίνω, πικρὸς. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adicere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῦτ' ἄρα; scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἄρα; scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντοδρόου) Auctoritatem nominari Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi *Mediceas* membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνσιδήμου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. δὲ ἢ δορυφόρος Ἱπποκράτους) His si adesset μετῆρης, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων - - πολλῶν μετ' ἄλλων - - μετῆρης μετὰ δὲ etc. Gelon - - cum aliis multis - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀντὶ ἐφαίνετο ἐν τοῦτοις terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάτων τῶν ἰππέων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντις) Subvenire vitiosae καταλλάξαντις lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconciliantes. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent; Thucyd. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mastorum dissensu non averta. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utrimaque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similibus ambitionis alii, pupillorum causae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λέγει μὲν ἱστέλα, τοῦτο δ' ἔργου σιν κακὰ, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Καλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Καλυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμέροις sive Γιωμέροις Valerius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κιλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπιστάδοι τῶν γαμέρων (γιωμέροις leg.) ἀπὸ δὲ ἦσαν αὐτοῖς, καὶ τοὺς κυρίους ἱστέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmanit quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλίσσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπὸς εἶς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοὺς κυρίους leg.) ἐκκλίσσειν: sed apud Zenob. dicuntur Κιλλυρίων, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbii §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. L. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλας μὲν ἐπικρατεῖων) Si participium ad superius redeat structura ἀπὸ τῆς Σαρακηνῶν ἐπικρατεῖων, Γέλας μὲν etc., nihil hic incommodi: sin, non male ἐπικρατεῖων aut ἔτι κρατεῖων cum Abreschio pingitur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλας ἐπικρατεῖων id est, ἡς ἐπικρατεῖων. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, οἱ δὲ τὰς Σαρακηνῶν ἐκράτην. In his non egemus correctione. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λέγον ἰλασσω ἐπικρατεῖων Γέλας: ubi ἐπικρατεῖων idem valet ac ἐπικρατεῖων, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Σαρακηνῶν) Reiskii et Pavi ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Σαρακηνῶν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἔστιν ἀπὸ τῶν οἱ αἱ Συρακούσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler, ad Alciphr. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphaelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommodata Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidas VIII. 95. Εὐθὺς γὰρ αὐτοῖς ἀποκινῆσαι τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἢ Κνωί: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζάικυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔστιν ἀπὸ τῶν οἱ Συρακούσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παραυτίκα ἀνὰ τι ἴδραμον καὶ ἰθλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνὰ τι ἴδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Ἰόνος: ἀνδραμὶ τι καὶ εὐθνήθησαν. In Ἀναδραμῶν, pro εὐθνήθησι adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam timesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνὰ τι ἴδραμι - - καὶ ἰθλάνα. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversā; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. κύριον τι Ταρυνίων καὶ Πυλίων, οἱ ὑπὸ Μινύθου τοῦ Χόρρου ἀναγκάζονται τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνόκημα ἀχαριστότατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαρίστον, ob gratiam sibi, uti praec se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνόκημα ἀχαριστότατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀχρηστότερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Masti noluerunt, sermo nunc instructior: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista-
bac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163.
πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὖξοιτο: sed quia centenis,
quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad
haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii no-
stratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo:
Ἐπιμψαν ἡμίας Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent
Codd.) - - παραλαμφόμενους σι πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα
ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυθάνεαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc.
VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhae-
rescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam oratio-
nem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυθά-
ναι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζυῖξ etc.
Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Di-
luc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. con-
duxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco tur-
bati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὐ ἦκεις, aut etiam πῶμ.
Edito geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a
Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd.
p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum
censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὐ ἦκεις, καὶ etc. eiectā voce μεγά-
λης, quae forsan ex interpretamento, μεγάλων ἰχθικ, nata
contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Ab-
reschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac for-
mula repugnat usus: ἰχθιν in talibus quaevis adverbia sibi
patitur adiungi; sed ἦκιν ferme tantum εὐ adinisit. Ut
Graece non dicitur χρημάτων εὐ ἦκεις μεγάλων, sic neque
δυνάμιος εὐ ἦκεις μεγάλως. Obmoveri non debet illinc diver-
sum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum
Herodoto, εὐ ἦκιν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit,
cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.]
μορφῆς μὲν εὐ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud
Suid. in Εὐτόχιος legitur et γένους εὐ ἦκων. Φύσιως εὐ ἦκιστα
dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, ἀδελφότητι
εὐ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic.
T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15.
magis videretur probabilis, si scripisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἡμετέῳ) εὐ ἦσαν ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Εὐυτῶν εὐ ἦσαντες Assyrii dicuntur Nostro l. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, φησὶν εὐ ἦκει, comparat cum Homericis τόξων εὐ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγνησασμένος ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur παρὰ λόγους, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum l. 149, 7. χάριν dixerit Herodotus ὡρίων ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὐ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἤκοιεν εὐ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὐ ἦκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὰς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὰς ἢ λισσόμενος ὁ ξένος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὰς ἢ ὁ Θυμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τι τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla*: nullus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὰς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκλιθεῖν vero est insectari, inoechi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla*: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adconmodatus aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini.* S.]

7 seq. τὸν Δωριεύς - - πρὸς Ἑγεστίων φόνον) De his, infelicisque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὡφελίαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles παυρίστis, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similia ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑπερθεωρῶς) ἰσχυρὰ δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπε-

τήτων μεθούς redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. a. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὴ Γέλωνος μνηστὶς γέγονι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑσμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διπλοῦς τε τριήρας) Armasse Gelonem διπλοῦς καὶ διαχιλοῦς ἱππεῖς καὶ πεζοὺς μυρῶν ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μὲν' οἰμώζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ κε μὲν' οἰμώζειν γέγων Ἰασηλάτα Πηλεὶς Iliad. H'. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. ἡ. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α. 255. ἢ κε γηθήσαι Πηλεὶας. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. ἡ. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εὐχρησθησὶν ἔμειον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, quae tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. οὐ δὲ μὴ βοηθεῖν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. οὐ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλει (ion. βούλει) intelligere, aut δικαίᾳ ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπιδὴ ὥρα ἀπειστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωάνου) Ἐπειστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπειστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σιμνότης ἐπειστραμμένα, asperior, discrepans ab Isocrate, qui

pe quae ἀβροτέρα καὶ ἥδιον in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene *Olearius*. WESS. — At ἀπειτερ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse *Wess.* in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem *aversantem*, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖόν ἐφι τόνδε) τὸ τελευταῖόν legi mavult *Koenius*. VALCK.

3 seq. ἐνίδικα κατιόντα ἀνθρώπων φάσις ἱπανάγειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. *Stobaeum* p. 171, 11. et p. 173, 32. *Aeschines*, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψιδὴς, inquit, θυμὸς οὐ περιαιτῶν τῆς ἀποῆς ἀφικνεῖται. Iuxta *Xerxen Herodoti* VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίαι ὁ θυμός. Cum hoc *Gelonis*, dictum iratae *Tomyridis* comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μάλισθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ αἵου ἐς τὸ σῶμα, ἱπαναπλάειν ὑμῖν ἔπεια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ἐνίδικα dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπων: apud *Thueyd.* veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitiis per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore *Plato*, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ με ἔπεισε) Praetuli hoc ex *Stobensi* et scriptis: aequae enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμῖς τι ὑπείξομεν) Sic scribendum vidit *Koenius*. VALCK.

14. τοῦτοις ὑμῖας χρὴν ἵσσι ἀρξίσσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρξίσσθαι, quod, *Vallae* lectum, dat *Arch.* plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud *Stobaeum* (p. 4, 27) *Democriti*, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δι' ἔχιν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεῦον ἀρξίσσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρξίσσθαι, an, una detrita, ἀρξίσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρξίσθαι τοῖς πορῶν, ut in Ep. ad *Hebr.* XIII, 5. et in locis adscriptis a *Wetstenio*. Idem *Isocrati* saepe στέργειν τοῖς παρεῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, *Lysiae*; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρξίσσθαι τοῖς παρεῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρξί-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρισκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρισκόμενος: quin ipsi Herodote, IV. 78., διαίτην οὐδαμῶς ἠρέσκετο Σκυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρισκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκίεσθαι τοῦτοισι μόνον. VALCK. — Animus in ἀρκίεσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκίεσθαι πούνασι μόνον. Accedunt ἀρνούμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemi tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: Hanc Gelon conditionem offerebat.] Sic lib. V. 24. τάδε τοι ἐγὼ προτίνομαι. Passivo significatu, δυοῖν πραγμάτων προτεινομένων, scripsit Isocrates in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτίκειν, activā verbi formā, significat offerre, (pacis condiciones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτίεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμείβετό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖσος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) Laurentius verlit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὥς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt Reiskius et Abreschius. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὥς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a Schaefero factum. S.

17. παράλοι ἐλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. Maritimas civitatis suae copias orator Atticus negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συμηναίοισι ἰέντις Ἀθηναῖας συγχωρήσασιν) Super-

bam oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima, vocula *id*, quae, ex vicino *et* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλη δὲ παρήγορον οὐδὲν ταυμαχίαν μέγαν γὰρ ἂν - - εἴημεν κερκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συγκουσίσι, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θύλεις, vel βούλει ἵνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν λαμψακτῇ ἔδωκεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παριχόμενοι, μούνη δὲ ἰόντες εὐ μετανάσται Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. v. Τίς εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἷον Εὐρυπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέως εὐκὶς πακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' εἴθιμιν αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πετρωῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βελαις, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώνιοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam *id* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriore invecata est; et, ut voculam *id* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μούνη δὲ ἰόντες εὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 56. WESS. — Μετανάστας, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. I. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἵστημι vel ἵσταν referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *valō, valēs, habito*, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχόντων non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἵσθι ἀρχόμενοις ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπίειπες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπίειπες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* ὅτι, οὐκ ἔστι, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπίειπες* *Portus* illustravit. *WESS.* — Ὅτι ἐπίειπες, ex *Arch.* enotatum, recipere. Vim verbi propriam et translatam *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὅστις ἀνὰ πᾶσι, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας νομίζεσθαι, εἴτα ὅτι οὐδὲν ὑπὸ διδίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπὶ γὰρ τὸ ὅτι οὐδὲν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἴσθια. Ut ὅτι οὐρίας τῶν ἴσθιων, sic et dicebatur ὅτι οὐρίας τοῦ τένου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὅτι οὐρίας, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὅτι οὐρίας, sed scripserat, ut puto, πάντως ποῦ θαυμάζεις, ὅτι οὐρίας τῆς ὀργῆς. *VALGK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὅτι οὐρίας I. 156, 8. III. 52, 9. ὅτι οὐρίας τῆς ἀγνομονίας IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπίειπες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprio cum accusativo casu construi verbum ὅτι οὐρίας, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὅτι οὐρίας τῆς ὀργῆς dici pro ὅτι οὐρίας τὴ τῆς ὀργῆς, alicuius de ira remittere: quod si, ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὅτι οὐρίας, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φέρεται etc.) Familiarem istam *Græcis* ser-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans Hermannus in Adnot. 204. ad Vigerum, hunc quoque Herodoti locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largier, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hęc quidem plenior, quam alias, locutio, adlectis verbis τὴν ταχέστεν: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐν τοῦ ἐναιουτοῦ τὸ ἴασι ἀντὶ ἡκαταίρου) Errantem Val- lam comiter in viam P. Leopardus reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto Gelonis, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiores, praestat elegantiam illud Peri- elis ex Orat. Parentali, iuventutem Atticam, bello peremptam, τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνηήθετα, ἀπὸ τοῦ ἴασι ἐν τοῦ ἐναιουτοῦ ἢ ἡκαταίρου, in Aristotelis Rhetor. I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. Sylb. Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cogitu facillimae, Philosophus explanationem addidit. No- ster adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam Graeciae adfricat. Quid enim? an ἵδιον erat, Gelonis copias Graecorum exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilior aliis anni tem- peratibus est? Et talia Herodotum, Graecorum summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri Pavius et Reiskius, ut historiae auctor ab ea immunis esset cul- pa, ἡλαοὶ γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo Herodotea forent. Puto Cl. Valdenarium omnia dis- puncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] WESS. — Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse Val- la, ἡκαταίρου, et ἡκαταίρου: vertit enim, ver ex anno ἡκαταίρου. Haseyehii ἡκαταίρου est ex Aristophanis fragm. apud Suidam in Ἀναιουτοῦ, qui descripsit istam notam ex Scholiis plenioribus in Arist. Ran. vs. 196. Ἐκαταίρου, per se satis tutum, magis etiam adfirmat Perieli dictum, quod, Leopardo memoratum Emend. VIII. 1., cum his Gelonis comparant loc. Hassae ad Thucyd. pag. 118.; et

P. Wessel. in Diss. *Herod.* pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἔαρ παντὸς βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde *Demades ὁ ῥήτωρ ἔλαγε* (*Athenaco* teste lib. III. pag. 99. D.) *ἔαρ τοῦ δήμου τοῦς ἐφήβους*. Iuventutem ex civitate bello sublatam (*Φιλᾶ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νόους*, *Sophocles* in *Scyriis*;) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρεθέν*. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐξαίρεται*, proxima si subiungerentur ista: *στρατιώματα ἐν τῇ Ἑλλάδι τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίας ἔκαζε, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρεμένον ἦν*: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec *Herodoto* neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ νόος τοῦ ῥήματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (ὅτι γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἔστι τὸ ἔαρ δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, *Herodotus* interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. *Wesselingio* suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, *Herodotum* talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit *Herodotus*; sed, quid *Gelo* dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. *Vale-*
nario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnominine adiecta videtur, *Herodoto*que pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur *Vir doctus*) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐστὶ* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

variis) reliqua commodissime procederet oratio: ὅλκ' δὲ, ὡς (λέγει, vel ἰσχυρίζεται) ἐν τῷ ἰσχυρῷ (εἶναι) τὸ εἶς δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τῆς ἰσχυρῆς στρατιῆς. S.

CAP. CLXIII. 3. Δίους μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δίους lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δίους περὶ τοῖσι, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. alique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμοι τὸν Σκύθῳ) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμοι τὸν Σκύθῳ: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτος εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰωυτὸν ἀπέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zancleum habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διαφορίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem δίδοναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυρανίδα Κάων εὖ βεβηκυῖαν, id est ὀνταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βεβηκυῖαν significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. βαῖον. Inde βίβνω, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλὲς Euripidi, Archilochus est ἀσφαλὲς βεβηκὼς apud Dion. Chrys. p. 399. v. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilochus, εὖ βεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, ait, μὴδ' εὖ βεβηκότες. Τυττίους κλίνουσ': ita scribendum

est pro κινουδ'. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν, florentem adhuc Græciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὖ βήνται ἡ πόλις, μάλλον δὲ ἰστηξει: eidem p. 702, 8. restitutus dicitur Salmas. εὖ βεβηκότεα, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit ἐννεαθῆ. VALCK. — Εὖ βεβηκυῖαν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλιμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν διέτριψεν ἐν βήθρων. Hinc ἐχθροὶ εὖ βεβηκότες in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βιβαίως ἰστάμενοι: et μάλ' εὖ βεβηκότεα Archilochi Florileg. Græc. ex Stobæo, pag. 437. Contra ea ἐπισφαλῶς βεβηκότεα, infirmè posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv. 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τε εἶναι καὶ διανοῦ ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ διανοστήτης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐπιόντης: quæ Koenii est coniectura. Lectionem Medicæam, ἀπὸ præbet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quæ proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντης ὅστις duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκόντης εἶναι: quod his reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. Ἐβήθησι ἀν' τοῖσι Ἑλλήσιν) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timæum in Punico contra Siciliam (interque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Viad. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quæ et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS. [3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰναιδίου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 164, 7. S.]

7. Ἐλισύκων) Bene habet. Ἐλισύκος, ex Hecataeo, Ἰβὴν Ἀσγῶν Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 619.

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Μοκ Βερύληα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyaen. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἐλισίων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memoratur Stephano Byz. Ἐλισίονες, Ἰθρὸς Ἀργύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρμις notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης etc.) Aristoteles περὶ Ποταμ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Harberracii ad Histor. Pactor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminium de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρωμένοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. ὅτε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obacuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, verò similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἴσθιν ἀφανῆ, ἀνέδρα τού; δαδουκτοῦς τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητῶν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανθέντι δὲ Ἀμίλκαρ, πρότερον εἴτε τοσούτῳ ὡς Φόβουκας λέγουσι, εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηνόυσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginenses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἱέρω, ὡς Συρηνόυσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet Polyaeus I. c. 27, 2. VALCK.
 — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Sa-
 perius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe
 eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197.
 Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρρακούσιοι, qui in
 schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syra-
 cusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quaere-
 rens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata
 omnia. Sola praeterea Poenarum super eius exitu descri-
 bitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw ad-
 verterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδό-
 νιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum ae-
 dem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in su-
 spicione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi,
 de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem prae-
 teriit, primitus fuisse, ἀφανισθῆναι δὲ, — — — εἴτε τοιοῦτον, εἴτε
 ἑτέρον, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob praece-
 dentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de
 coniecturis statuerit, pati nequeo, τῆσι πόλιν τῶν ἀποικί-
 δων [lin. 14.] vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III.
 [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεμψεν ἐς τε τοὺς τοῦ πατρὸς
 αὐτοῦ ἀποικίδας πόλιν. WESS. — Quam cum Schaeferus
 adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρρακούσιοι,
 Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei Polyaei testimonium, nar-
 rantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille
 quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare.
 Caeterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per
 quam fit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic
 non nominasse Herodotum, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἑτέ-
 ρω, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλιν ἀποικίδας,
 iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bell. Civ. lib. V. c.
 51. Videntur autem nimiae Reiskii argutiae monentis:
 „τῶν ἀποικίδων non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi
 „subauditur πόλιν: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nomi-
 „nativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ λυδίας.“ Vocab. ἀποικίς
 graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.
 12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) Regi Carthaginienses ἀφανισθῆναι
 θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de lu-
 liano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag.
 117. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἡξιομένων, ὡς αὐτὸς ἐπὶ

ἀφαικτον νομισθῆναι, τέχνης τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθῆντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἱαλωμαίς - - - ἦναι κατὰ τοῦ ποταμοῦ περᾶται τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris *Heraclide Pontico* et *Empedocle* narrata *Diogeni* quoque *Laërtio* V. 89. 91. VIII. 69. *Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit.* VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερίκταντο - - εὐπρόσωπα) *Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νόστιμα.* Sallust. Bell. Iug. cap. 75. *Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit.* Idem est εὐπρόσωπος: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρόσιτος. αἰρίαν εὐπρόσπῃ, speciosam quae praetextitur opusculum, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. παραδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) *Ista observantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφῶν ἱστοροῦσι, παραδοκοῦντες τῆς τοῦ πολέμου ἰσχυρίαις, lib. XI. c. 16., sive παραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkentius patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba *Suidas* in Ἀπαικτῶν. In *Καραδοκίσοντα* descripsit ex c. 163. πίμπι ἐς ἀλφειὸς Κίδμων - - - *καραδοκίσοντα τὴν μάχην ἢ πισίται:* illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Parīi *ἐκαραδοκίουν τὸν πόλεμον τῇ ἀσπασίᾳ:* id est, περισκοποῦν ὁποῖοις ἂν πρόσθωνται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinerent; quomodo ferme *Livius* loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expectantes Corcyraei apud *Thucyd.* lib. I. c. 32. VALCK.*

14. ἀελαπτίοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec *Suidas* profert in voce Ἀελαπτίοντες. In *Hesychio* fluctuant incerti, Ἀελαπτίοντες scribi debeat, an Ἀέλποντες, pro Ἀελαπίταις; et Ἀελαπτοῖς. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀέλπιν: [aut αἰλπῦν:] fatebuntur αἰλαπτιῦντες scribi *Herodot.* T. VI. P. I.

bendum apud Homerum in 'Ιλ. γ'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἴλω formatur Ἀίλω: sed ab ἄλωτος formatum fuit Ἀλωτός: sicut ab ἄβλεπτος, Ἀβλεπτός: ab ἄσιπτος, Ἀσιπτός: hoc, omissum Lexicographis, habet Sophocl. Antig. vs. 1350. Ἀβλεπτός restituendum est Etymologo in Ἀνύσσω, pro ἀνύβλεπτός. Λοξοβλεπτοῦντες Thomae M. in voc. Διάστροφῳ restitui debuerat ex Msstis. VALCK.

17. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσῃ λέγειν τοιαῦτα) Non obedio codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcore Gronovius. WESS. — Consulto igitur Vir doctiss. cum Gronovio verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in Var. Lect. imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur Editor.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat Gronovio: nec alioquin adeo verborum parcum video Herodotum. S.

31. διακρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos *summoverunt*, inconmoda sunt, et Porto damnata. Corcyraeorum sane memorata ἐκπύς aliud postulabat. Dionysius Hal., eiusdem [Porti] indicio, Ant. Rom. X. [cap. 17.] p. 643. ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, haec *evacuante* eludens tribunos. WESS. — Similia alia eiusdem Dionysii loca indicat Reiskianus Index. Sic eodem verbo (actione eludendi) (*differendo praesertim, cunctando, tergiversando*) utitur Demosthenes et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμφοσθε ὅσα ὑμῖν etc.) Hacc plana minime. Reiskius de coniectura οὐ τι μίμησθε, non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἐπιμύμησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, ut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμύμησθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμυθέμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἔπιμψι μνηῶν δακρύματα, quomodo Aroh. Series enim, ἐπιμύμησθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνας ἔπιμψι μνηῶν. Id Pavius perspexit; Reiskius, insuper, senarium Μίνας ἔπιμψι μνηῶν δακρύματα perfectum (sive Pythia eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — Apollinem Cretenses interrogabant: ἢ σοὶ δέκινον γίνεται τιμωρόντι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica foret melior

opem Graecias ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *ἰὲρ ἄμιν ἢ λῶν καὶ ἄμιν ἢ*: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, *ἄμιν ἴλαι*. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Mimos immisit, iratus quod etc. atque adeo, *ὡς ἄμιν ἴσθαι*, isthoc vobis *καὶ* constet experimento: *παθὼν δὲ τι καὶ ἴσθαι*. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: *Ὁ γὰρ ἰππιοί, ἐκίμωσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλιφ τιμωρημάτων Μίνος ἱππικῇ μνησίων δακρύματα. μνησίων ex Aroh. enotatum est: Μενέλιφ forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμωρημα est βοήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλιφ. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodotq dicuntur Μενέλιφ τιμωρημάτων: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δακρύματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur *μνηματα*: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos *μνησίων* dicitur Graecis, [lin. 7.] *ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεσταλμένοι* (vid. not. in p. 425, 52.) *αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνφ θάνατον γινόμενον*. [Adnot. ad V. 94, 16.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: *λουόμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατρῶν ἀνθρώπ. ζούτων πίσσαν ἐπιχειρμένων αὐτῷ*, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαυδαίου τῆς ἀφίξως πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minoë mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133, Meursius citat et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perdito dramate *Καμινίος*: his qui-*

dem apud *Athen.* legitur Καμμοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum Καμμῖος. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. a. et IX. p. 388. f. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Brunch* in *Sophoclis* Fragmentis p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Αἰγύπτῳ γὰρ Μίνω) Miram regii nominis formam, redituram c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὴν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem Minois, Cocali fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. θεοῦ σφί ἐποτρύναντος) Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἐταίρῳ ἐποτρύνει ἐλάσσειν Ὀπλῶν ἄπτεσθαι. Qui θεοῦ σφί ας optaverint, utantur schedis *Ask.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφί revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur *Odyss.* B'. 417. aliā structurā usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἐταίρῳ ἐλάσσειν ἐποτρύνει, ἐποτρύνει αὐτοῦς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, σφί ας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, σφί, idem ac σφί ας et αὐτοῦς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. ε'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτῶν τε καὶ Πραισιῶν) *Cretae Polichnitano*s et *Praesios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Praesidis* discrepant *Stephani Byz.* Πελικίους et Πραισιῶς eiusdem insulae, quos *ΗΡΙΑΝΣΙΟΤΕ* *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiat.* p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numentum *ΗΡΙΑΙΣΙΕΩΝ* inter *Wildianas* videre, habuitque si-

milem *Harduinus*, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. *WESS.*

9. λιμῶ συνιστεῶτας) *Fame contractos* vox ista designat; λιμῶ πειζομένους atque eis ἐλάχιστον veluti συναχθέντας. *Aridos*, et *fame contabefactos* dixisse quempiam veterum λιμῶ συνιστεῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποσκληῖναι et κατασκληῖναι: vid. *Ti. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica *Hemsterhusio* fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo. *Jo. Pierseon*, ad *Moer.* pag. 50. Alterum illud est *Herodoti*, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω, *fame atque labore enectos*, *Valla*. Permutantur interdum καθιστηκώς, κατισκληκώς et συνιστηκώς. *Hesych.* Συνιστηκώς, συνημίης. *Iustitia Chrysippo* pingitur σκυθρωπή, καὶ συνιστηκός ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud *A. Gellium* Noct. Att. XIV. 4. *VALCK.* — Ut συνίσταναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συστῆναι aut συιστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflitantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et *Adnot.* ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτω, πόνῳ συνιστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

13. Τρεῖν πέλαν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρεῖν cum dictam invenerint *Strabo*, *Steph. Byz.* *Eustath.* cur ex vitiosa sui Cod. lectione *Gronovius* Τρεῖν nobis effingit? *VALCK.* — Ex *Med.* et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρεῖν voluisse, anceps viri *Celeb.* suspicio est, ceteris praesertim Τρεῖν tuentibus. *Strabonis* enim Οὐρίαν mendose scribi consentiunt *Cluverius* *Antiq. Ital.* lib. IV. p. 1247. et *Meursius* lib. IV. *Cret.* cap. 5., tum maxime *Alex. Symmach.* *Mazochius* *Comment.* ad *aeneas* Tab. *Heracleenses* pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo *Valla* ex οἰκῆσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκῆν et οἰκίσαν, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, *Cretenses*, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Troiae exitium praecessisse, ab-

Iudit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur. *τρίτη δὲ γενεὴ μετὰ Μίωνα τέλει τήσαντα γενέσθαι τὰ Τρωϊκά.* Taceo, neque enim occultum est, *τρεῖς γενεαί* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, *οἰκίσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οἰκίσαι* verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἰκῆσαι* consentire. Conf. *Var. Lect.* VI. 33, 11. S.

20 - 22. *οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.*) Malunt *οἱ ὑπὸ Μικ.*, tum *ἀστῶν* vocem pravam videri, in primis *οὔτω*, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: *οἱ τῶν ἀστῶν* [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. *ἀπὲθον τρισχλαιοὺς οὔτω* non aliud, ac *οἰκίσαι* Hesychii, sive, *τὸν αὐτὸν τρόπον*, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — *Οὔτω, ἢ;* scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀστῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. *ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀστῶν*) A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιέπων ἀναγκαστοῦς* dixit c. 58. *Venire coacti*, *ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι*. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, *τρια τὴν civium millia ceciderunt*, *ἀπὲθον τρισχλαιοὺς οὔτω*. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. *ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης ἰὼν Ἀναξίλῳ, ἐπίτροπος Ἐργῶν*) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum *Σμίκυθον* vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur *δωλὸς καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλῃ χρημάτων*: sic *ἐπίτροπον* accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγειος*: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoriâ dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui Σμίκυθος est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam Μίκυθος memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. *epigr.* apud *Küster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. Σμικυθου meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristophl.* *Ἐκκλ.* vs. 293. Innotuerunt et Σμικυθίων Σμικρίων Σμικρίνης. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπειτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adconmodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui Σμίκυθος, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobius*, aliosque hominis prædicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. εἰς δὲ τὴν Κρήτην ἱρημ. etc.) Nihil habent ἰσοκρίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quæ τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ὦν τὴν Κρήτην ἱρημωθεῖσαν λέγουσι Πραῖσιοι ἰσοκρίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: In *Cretam* igitur *desolatam* *Praesii* aiunt etc. *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐπιοκῆτις, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir doctissimus*, ὡς λέγουσι Πραῖσιοι etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνω τελευτήσαντα) Μίνω *Gronovius* hic in Μίνω, supra in Μίνων non debet deformare; [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit σὺν ἀποσπασθείσῃ ἐκ Τροίης, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τωρίαν δὲ [lin. 7.] ex iisdem legerem ἀντὶ τοῦτον δὲ, et ob id: hoc commendat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var. Lect. S.*

10. μετὰ τῶν ὑπολειπῶν τρίτους etc.) Haec artissime, olim commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui famem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch. Opinor autem in *Herodoti* oculis *Homeri* *Odyss.* T. vs. 175. ubi de insulae habitatoribus et varia origine, facisse. WESS.
